വജ്രലേഖ

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

എം. കുഞ്ഞിരാമപിഷാരോടി.

PUBLISHERS:
THE MANGALODAYAM LTD.,
TRICHUR.

പ്രതാപ—എനിക്കോ?

വഞ്ജുലേ—അതെ. നിങ്ങഠം വളരെ കാലമായിട്ട് ഇങ്ങിനെയുള്ള കുററക്കാരെ കണ്ടുപിടിച്ചു ശിക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നിങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷകിട്ടാൻ പ്രയാസമാണെന്നു കണ്ടു് ഇങ്ങിനെ ചെയ്തതാണെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

പ്രതാപസിംഹൻ നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചപ്പോഠം തൻെറ പ്രിയതമയുടെ ഊററം തള്ളിക്കളയാൻ പാടില്ലാത്തതാണെന്നു കണ്ടു് "എന്നെ ഉപദ്രവിക്കേണ്ടതിലേക്കു് ഈ കുററം നടത്തിയതാണെന്നു നി വിചാരിക്കുന്നുണ്ടു് ഇല്ലേ? ഈ സംശയം നിനക്കു് എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി" എന്നു ചോദിച്ചു.

വഞ്ജുലേ—എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി എന്നു് എനിക്കുതന്നെ നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ ആദ്യംതന്നെ നിങ്ങഠം ഈ കേസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു നല്ലതല്ലെന്നു് എനിക്കു തോന്നി.

പ്രതാപ—നി എന്നെ ഇങ്ങിനെയുള്ള രഹസ്യങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു പുറപ്പെടുന്നതിൽനിന്നു പിൻതിരിക്കുവാൻ, നിൻെറ ദുരാലോചനയുടെ ഫലമായിട്ടു് എൻെറ കടമ ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നു പിൻതിരിക്കുവാൻ; ചെയ്യുന്ന ഈ ശ്രമം നിനക്കു—

വഞ്ജുലേ—അതെ അതെ. എനിക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ—

പ്രതാപ—അതു് എന്നാൽ സാദ്ധ്യമല്ല—നി നിൻെറ ഭയത്തെ ഉപേക്ഷിക്കണം. അതു കാരണംകൂടാതെ ഉണ്ടായതാണു്. എന്നാൽ ഞാൻ നിൻെറ അഭിപ്രായ

വജ്രലേഖ

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

എം. കുഞ്ഞിരാമപ്പിഷാരോടി.

PUBLISHERS:

THE MANGALODAYAM LTD.,

TRICHUR.

വില 1—8—0

All rights reserved by the publishers.

ഒന്നാം പതിപ്പ്: 1106
രണ്ടാം പതിപ്പ്: 1127

കോപ്പി—1000.

തൃശ്ശിവപേരൂർ
ഗീതാ പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ചതു്.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

ഒരു ദമ്പതിമാരുടെ സംഭാഷണം

വഞ്ജുലേഖ എന്ന ഒരു ധീരവനിത, മനോഹരമായ സന്ധ്യാസൂൎയ്യന്റെ കിരണങ്ങളാൽ ദേഹകാന്തിയെ ദ്വിഗുണീകരിക്കത്തക്കവിധം ശരീരത്തിൽ തട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കെ, തന്റെ പാദാംഗുഷ്ഠത്തെ മാത്രം നോക്കിക്കൊണ്ടു് ഇന്ദുഭവനത്തിന്റെ പിൻപുറത്തുള്ള നന്ദനവനത്തിൽക്കൂടി വളരെ സാവധാനത്തിൽ നടക്കുകയായിരുന്നു. ഇന്ദുഭവനം ചന്ദ്രപുരത്തിലുള്ള ഒരു രാജവീഥിയിലുള്ള മനോഹരമായ ഒരു ഹൎമ്മ്യമാണു്. ഇതു കണ്ടവർ, ഇതിൽ താമസിക്കുന്നവർ മഹാപുണ്യശാലികളായിരിക്കേണമെന്നും, പുണ്യം ചെയ്തവൎക്കു സിദ്ധിയ്ക്കാത്തതു് എന്താണുള്ളതെന്നും മറ്റും ഓൎത്തു് ആശ്ചൎയ്യപ്പെടുന്നതു സാധാരണമാണു്. ഇതു് ഒരു രാജധാനിയായിരിക്കുമോ എന്നും കണക്കില്ലാത്ത പണം വരവുള്ള വല്ല വക്കീലന്മാരുടേയും വാസസ്ഥലമായിരിക്കുമോ എന്നും പലരും സംശയിക്കാറുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ആ ഭവനത്തിന്റെ മൂന്നാമത്തെ നിലയിൽനിന്നു് 'കണകണകണ' എന്നു് ഒരു മണിനാദം കേട്ടു. ഇതു കേട്ട ഉടനെ ലാത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന വഞ്ജുലേഖ തിരിഞ്ഞുനിന്നു് തലയുയൎത്തി മാളികയുടെ മുകളിലേക്കു നോക്കി. അപ്പോഴും രണ്ടാമതും മണി അടിച്ചു. വഞ്ജുലേഖ നെററി അല്പം ചുളിച്ചു് "ഇപ്പോഴും ഈ മണിനാദം ഉണ്ടാവാനുള്ള സംഗതിയെന്തു്?" എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു മാളികയുടെ മുകളിലേക്കു നടന്നു.

മൂന്നാമത്തെ നിലയിൽ നാലു വാതിലുകളും എട്ടു ജനലുകളുമുള്ളതായി വിശാലമായ ഒരു മുറി ഉണ്ട്. ആ മുറിയിൽ ഇരുന്നു നോക്കിയാൽ ചന്ദ്രപുരം നഗരത്തിന്റെ മനോഹരതയെ മുഴുവൻ കാണാം. ആ മാളിക അത്രയും ഉയരമുള്ളതാണ്. ആ മുറി, വീര്യശൌര്യാദികളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതും ആലോചനാശക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും പലതരം രഹസ്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും ചാരന്മാർ ചെയ്യുന്ന സാഹസകൃത്യങ്ങളെ കാണിക്കുന്നതും ആയ അനവധി ചിത്രങ്ങളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരു മൂലയിൽ ദൂരശ്രവണയന്ത്രവും ചുമരിൽ വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു ഘടികാരവും ഉണ്ട്. ആ മുറിയുടെ നടുവിൽ വിചിത്രപ്പണികളോടുകൂടിയ ഒരു വട്ടമേശയും ചുറവും കസാലകളും വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. നിലം വിചിത്രമായ പരമധാനി കൊണ്ടു മൂടപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെയുള്ള ആ മുറിയിൽ മേശയുടെ അടുത്ത് ഒരു കസാലയിൽ ഇരുന്ന് ഒരാൾ എന്തോ ഗാഢമായി ആലോചിച്ചും ചിലതൊക്കെ ഒരു ബുക്കിൽ എഴുതിയും കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. അയാളുടെ മുഖം വൃത്താകാരമായുള്ളതും, കണ്ണുകൾ ധൈര്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയും, നീണ്ടു കറുത്തു തിങ്ങിവിങ്ങിയ പുരികങ്ങൾ അയാൾ ഒരു അസാമാന്യപുരുഷനെന്നു കാണിക്കുന്നവയും ആയിരുന്നു. വിരിഞ്ഞ മാറോടും വീരലക്ഷ്മിയുടെ വാസസ്ഥലംപോലെ ശോഭിക്കുന്ന നീണ്ട കൈകളോടും എഴുന്നേറ്റു നിന്നാൽ ആറടിയിൽ അധികം ഉയരമുണ്ടാകുന്ന ദീർഘകായത്തോടും കൂടിയ ആ പുരുഷന്ന് ആരേയും വശീകരിക്കുവാനും

കാപട്യമുള്ളവരെ ഭയപ്പെടുത്തുവാനും ഉള്ള ഒരു ശക്തിയു ണ്ടായിരുന്നു. വഞ്ജുലേഖ സാവധാനത്തിൽ അയാളുടെ അടുത്തു ചെന്നു് എഴുതുന്നതു നോക്കിനിന്നു. വഞ്ജുലേഖ അടുത്തു ചെന്നതറിയാതെ അദ്ദേഹം എഴുതിക്കൊണ്ടിരി ക്കയായിരുന്നു. വഞ്ജുലേഖ "പ്രാണനാഥ! ഇനിയും ഈ പരിശ്രമം നിൎത്തിട്ടില്ലേ? ഇപ്പോഴും തന്നെയല്ലേ നിവൃ ത്തേണമെന്നു പറഞ്ഞു ഞാൻ പോയതു്? ആദ്യംതന്നെ നിങ്ങൾ ഈ കേസ്സിൽ പ്രവേശിക്കരുതെന്നായിരുന്നു എ ന്റെ അഭിപ്രായം." എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. വഞ്ജുലേഖയും ഭയ ഭക്തികളോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തേക്കുതന്നെ നോക്കിനിന്നു. ഉടനെ അദ്ദേഹം തന്റെ നീണ്ട ഇടം കൈകൊണ്ടു വഞ്ജുലേഖയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു്, "നീ അങ്ങി നെ അഭിപ്രായപ്പെടാനുള്ള കാരണം എന്തു്? ഏതു കേ സ്സിലും മടങ്ങാത്ത പ്രതാപസിംഹനാണു് ഇവൻ എന്നു നീ മറന്നു പോയോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

വഞ്ജുലേഖ—ഞാൻ മറന്നിട്ടില്ല; ഇങ്ങിനെ ഒരു അഭിപ്രാ യം എന്റെ മനസ്സിൽ തോന്നിയതുകൊണ്ടു മാത്രം പറ ഞ്ഞതാണു്.

പ്രതാപ—ഇങ്ങിനെയുള്ള തോന്നലിനെ വിശ്വസിക്കത്തക്ക ബുദ്ധിവിശേഷമേ നിനക്കുള്ളു.

വഞ്ജുലേ—(സവിനയം) നാഥ! നിങ്ങൾ അങ്ങിനെ പറ യേണ്ട.

പ്രതാപ—നീ അങ്ങിനെ ഭയപ്പെടുന്നതു് എന്തിനാണു്?

വഞ്ജുലേ—നിങ്ങൾക്കു് ഇതിൽ ആപത്തു നേരിടുമെന്ന ഭ യംകൊണ്ടുമാത്രമാണു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നതു്.

പ്രതാപ—ഈ കാൎയ്യത്തിൽ അങ്ങിനെ ഒരു ഭയത്തിന്ന് അവകാശം കാണുന്നില്ലല്ലോ.

വജ്രലേ—ആപത്തിന്ന് ഇടയുണ്ടെന്നു തന്നെയാണു തോന്നുന്നത്.

പ്രതാപ—അങ്ങിനെ തോന്നാനുള്ള കാരണം എന്ത്?

വജ്രലേ—ഇതിൽ പെട്ട കുററക്കാർ ശിക്ഷയ്ക്കും പാപത്തിന്നും ഭയപ്പെടാത്ത ക്രൂരന്മാരായതുതന്നെ.

പ്രതാപ—ഒരു സമയം അങ്ങിനെ ആയിരിക്കാം; എന്നാൽ വല്ല അപകടവും നേരിടുമെന്ന ഭയം എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ ഈ കേസ്സിനെപ്പററി മുമ്പുതന്നെ നല്ലവണ്ണം അറിയും.

വജ്രലേ—നിങ്ങൾക്കു നല്ല ഉറപ്പുണ്ടായിരിക്കാം.

പ്രതാപ—പിന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽ ഇങ്ങിനെ സംശയിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?

വജ്രലേ—അപായമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ. നിങ്ങൾക്കും അതു തോന്നുന്നില്ലേ?

പ്രതാപ—നീ ഇങ്ങിനെയുള്ള കേസ്സുകളെപ്പററി ആലോചിക്കുന്നത് എന്തിന്? ഏതായാലും ഇതിനെപ്പററിയുള്ള നിന്റെ തീൎച്ചയായ അഭിപ്രായം എന്താണ്?

വജ്രലേ—ഒടുവിൽ നിങ്ങളുടെ പ്രാണന്നുതന്നെ ആപത്തു നേരിടുമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. എന്നാൽ ഇതിന്നു ശരിയായ തെളിവു തരാൻ എനിക്കു സാധിക്കയില്ല.

പ്രതാപ—നിനക്കു മനസ്സിലായേടത്തോളം പറയുക.

പ്രതാപസിംഹൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ വജ്ര

ലേഖ അല്പം പരിഭ്രമിച്ചു. ഇവൾ, തന്റെ നാഥന്നു് ഈ കേസ്സിന്നു പുറപ്പെട്ടാൽ ആപത്തു നേരിടുമെന്നു സംശയം ഉളവാകയാൽ ആ സംശയത്തിന്നുണ്ടായ കാരണം ഇന്നതാണെന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാഞ്ഞു കുഴങ്ങി. തന്റെ നായകന്നു് ആപത്തു നേരിടുന്നതായാൽ ആയതു തനിക്കുതന്നെയാണല്ലോ ആപത്തായി തീരുക. അതു നിമിത്തം വഞ്ജുലേഖ തന്റെ നായകന്റെ മുഖത്തു നോക്കിക്കൊണ്ടു്, "സ്വയംപ്രഭയെ കണ്ടുപിടിച്ചു്, ഭാസ്കരവിലാസത്തിൽ അവളുടെ അമ്മയച്ഛന്മാരുടെ പക്കൽ ഏല്പിച്ചു കൊടുക്കാമെന്നേറ്റപ്പോൾ, അവളെ കട്ടുകൊണ്ടുപോയതു ജയന്തനായിരിക്കാമെന്നു് എന്നോടു പറഞ്ഞതു് ഓൎക്കുന്നുണ്ടോ" എന്നു ചോദിച്ചു.

പ്രതാപ—ഉണ്ടു്; ഈ കുറ്റം ചെയ്തതു് അവൻതന്നെയാണെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതു ശരിയാണു്.

വഞ്ജുലേ—എന്റെ സംശയത്തിന്നുള്ള കാരണവും അതുതന്നെയാണു്. രണ്ടു നാലു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് ഒരു കേസ്സിൽ ഈ ജയന്തനെയല്ലേ നിങ്ങൾ കുറ്റക്കാരനാണെന്നു സംശയിച്ചു പിടിച്ചതു്?

പ്രതാപ—അതേ; അവൻ ആ ശിക്ഷ കഴിഞ്ഞു പുറത്തു വന്നിട്ടു കുറച്ചു ദിവസങ്ങളേ ആയിട്ടുള്ളു.

വഞ്ജുലേ—ഈ കേസ്സിലും നിങ്ങൾ അവനെത്തന്നെ സംശയിക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടു്?

പ്രതാപ—എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു വെച്ചാൽ മുമ്പു് ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു കേസ്സിൽ പെട്ടു് അവൻ ഒളിച്ചു രക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

വജ്രലേ—ഇങ്ങിനെ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ കട്ടുകൊണ്ടുപോയതിൻെറ രഹസ്യം എന്താണെന്നു നിങ്ങൾ ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

പ്രതാപ—തീൎച്ചയായ കാരണം ഒന്നും പറയാനില്ല. എൻെറ ആലോചന പലതിലും കടന്നു ചെല്ലുന്നുണ്ട്.

വജ്രലേ—ആ സ്വയംപ്രഭയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ എത്രയോ ദരിദ്രന്മാരാണ്. ആ കുട്ടിയെ വിട്ടുകൊടുത്ത് അവരിൽനിന്നു വല്ല സമ്മാനവും വാങ്ങുന്നതിന്നും മാൎഗ്ഗമില്ല. വല്ല അക്രമവും ചെയ്യേണ്ടതിനാണെങ്കിൽ അവൾ നന്ന കുട്ടിയും ആണ്. അതുകൊണ്ട് അതിനാണെന്ന് ഊഹിപ്പാനും വഴിയില്ല.

പ്രതാപ—അതൊരിക്കലും പറഞ്ഞുകൂടാ. പാവം! ആ കുട്ടിക്ക് ആറു വയസ്സല്ലേ പ്രായമായുള്ളു!!

വജ്രലേ—പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കും ഇതു ചെയ്തത്?

പ്രതാപ—തനിക്കോ തൻെറ ചങ്ങാതിമാൎക്കോ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഒരു കുററത്തെ ഇല്ലാതാക്കിത്തീൎക്കുന്നതിന്ന് ഇങ്ങിനെ ചെയ്തതായിരിക്കണം എന്നാണ് തോന്നുന്നത്.

വജ്രലേ—ജയന്തനോ അവൻെറ ചങ്ങാതിമാരോ വല്ല കുററവും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

പ്രതാപ—ഞാൻ ഈ കേസ്സിൽ ഒന്നാമത് അന്വേഷിക്കാൻ പോകുന്നത് അതുതന്നെയാണ്.

വജ്രലേ—നിങ്ങൾ അവരെ കുററക്കാരാണെന്നു തെളിയിച്ച് അവരെ ശിക്ഷയിലുൾപ്പെടുത്തിയതിന്നു നിങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കേണമെന്ന കരുതലോടുകൂടി ജയന്തനോ മററു വല്ലവരുമോ സ്വയംപ്രഭയെ കട്ടുകൊണ്ടുപോയതായിരിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾക്കു സംശയം തോന്നുന്നുണ്ടോ?

പ്രതാപ—എനിക്കോ?

വഞ്ജുലേ—അതെ. നിങ്ങൾ വളരെ കാലമായിട്ട് ഇങ്ങിനെയുള്ള കുററക്കാരെ കണ്ടുപിടിച്ചു ശിക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നിങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷകിട്ടാൻ പ്രയാസമാണെന്നു കണ്ട് ഇങ്ങിനെ ചെയ്തതാണെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

പ്രതാപസിംഹൻ നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചപ്പോൾ തന്റെ പ്രിയതമയുടെ ഊററം തള്ളിക്കളയാൻ പാടില്ലാത്തതാണെന്നു കണ്ട് "എന്നെ ഉപദ്രവിക്കേണ്ടതിലേക്ക് ഈ കുററം നടത്തിയതാണെന്നു നി വിചാരിക്കുന്നുണ്ട് ഇല്ലേ? ഈ സംശയം നിനക്ക് എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി" എന്നു ചോദിച്ചു.

വഞ്ജുലേ—എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി എന്ന് എനിക്കുതന്നെ നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ ആദ്യംതന്നെ നിങ്ങൾ ഈ കേസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു നല്ലതല്ലെന്ന് എനിക്കു തോന്നി.

പ്രതാപ—നീ എന്നെ ഇങ്ങിനെയുള്ള രഹസ്യങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു പുറപ്പെടുന്നതിൽനിന്നു പിൻതിരിക്കുവാൻ, നിന്റെ ദുരാലോചനയുടെ ഫലമായിട്ട് എന്റെ കടമ ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നു പിൻതിരിക്കുവാൻ; ചെയ്യുന്ന ഈ ശ്രമം നിനക്കു—

വഞ്ജുലേ—അതെ അതെ. എനിക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ—

പ്രതാപ—അത് എന്നാൽ സാദ്ധ്യമല്ല—നീ നിന്റെ ഭയത്തെ ഉപേക്ഷിക്കണം. അതു കാരണംകൂടാതെ ഉണ്ടായതാണ്. എന്നാൽ ഞാൻ നിന്റെ അഭിപ്രായ

ത്തെ വിലവെക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ വളരെ മുൻക രുതലോടുകൂടി പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളാം. എങ്ങിനെയുമുള്ള തടസ്ഥങ്ങളിൽനിന്നു ഞാൻ നിഷ്പ്രയാസം വിട്ടുവരാറു ണ്ടെന്ന് എന്റെ വിരോധികൾക്കുകൂടി ബോദ്ധ്യമുള്ള താണല്ലോ. വളരെ സമയം ഞാൻ വെറുതെ കളഞ്ഞു. ഇനി ഒട്ടും താമസിക്കാൻ പാടില്ല. ഞാൻ ഇപ്പോൾ പു റത്തു പോയാൽ രാത്രി പത്തുമണിക്കു മടങ്ങിവരും. അ തിന്നു സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഉദയത്തിനുമുമ്പു തീച്ചയാ യും മടങ്ങി എത്തും. ആ സമയവും തെററിയാൽ മാ ത്രം നീ ഭയപ്പെടണം. പ്രിയെ! ഞാൻ പോകുന്നു.

പ്രതാപസിംഹൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞ് എഴുന്നേററു. വഞ്ജുലേഖ ഒന്നും പറയാതെ ദൈവത്തെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ നിന്നു. മാളികയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട പ്രതാപസിം ഹൻ സാവധാനത്തിൽ കോണിപ്പടികൾ ഇറങ്ങി താഴെ വന്നു തെരുവീഥിയിൽകൂടി നടന്നുതുടങ്ങി. വാതിൽ പടി യിൽ വന്നുനിന്ന് ഈ യാത്ര കണ്ടു വഞ്ജുലേഖ വല്ലാതെ ഭ യപ്പെട്ടു. മുഖത്തു രക്തപ്രസാദം തീരെ ഇല്ലാതായി. കൈ കാലുകൾ കുഴഞ്ഞു. അവൾ തന്റെ ഭത്താവിനെ കാ ണാതാവുന്നതുവരെ അവിടെത്തന്നെ നിന്നു നോക്കിയ ശേഷം ദൈവത്തെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് അകത്തേയ്ക്കു മട ങ്ങി. കുറെ കഴിഞ്ഞശേഷം തന്റെ പിന്നിൽകൂടി ഒരു കാൽപ്പെരുമാററം കേൾക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. തിരി ഞ്ഞുനോക്കി. അവിടെ കറുത്തിരുണ്ട്, അപരിഷ്കൃതനി ലയിൽ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു മഹാകായൻ ത ന്നെ നോക്കിനിൽക്കുന്നതു കണ്ടു പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി "ആ രാണത്?" എന്നു ചോദിച്ചു. വന്നുനിന്നവൻ തലകുനിച്ചു

വണങ്ങി "വഞ്ജുലേഖയുടെ വീട്ട് ഇതുതന്നെയാണോ" എന്നു ചോദിച്ചു. വഞ്ജുലേഖ തനിക്കുണ്ടായ ഭയത്തെ വെളിപ്പെടുത്താതെ "അതെ, ഞാൻതന്നെയാണ് വഞ്ജുലേഖ" എന്നു പറഞ്ഞു.

വന്നാവൻ—നിങ്ങഠം എന്നെ കണ്ടതിൽ ഭയപ്പെട്ടന്നില്ലല്ലോ.

വഞ്ജുലേ—ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നതു് എന്തിനാണ്? എനിക്ക് എന്താപത്താണ് ഇപ്പോഠം വന്നിട്ടുള്ളതു്?

വന്നാവൻ—അങ്ങിനെയോ! യാതൊരാപത്തിന്നും കാരണമില്ലാതിരിക്കെ തന്നെ ചിലർ ഭയപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടുമാത്രം ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചതാണ്.

വഞ്ജുലേ—ശരി, നീ വന്ന കാൎയ്യം എന്തു്?

വന്നാവൻ—നിങ്ങഠംക്ക് ഒരു കത്തു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്.

വഞ്ജുലേ—അതെവിടെ?

വന്നാവൻ—ഇവിടെ ഉണ്ട്.

എന്നു പറഞ്ഞു തന്റെ കോട്ടിന്റെ കീശയിൽനിന്നു ഒരെഴുത്തെടുത്തു് അവളുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. വഞ്ജുലേഖ ഉടനെ അതു വാങ്ങി. അതിൽ,

"പ്രിയെ! പുറപ്പെട്ട കാൎയ്യത്തിൽ സംഗതിവശാൽ ചതുരഗിരിവരെ പോകേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. നാളെ മടങ്ങി എത്തും. എന്നു പ്രതാപസിംഹൻ."

ഇങ്ങിനെ എഴുതിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ എഴുത്തു് അവഠം രണ്ടാമതും വായിച്ചു. ഭൎത്താവിന്റെ കയ്യെഴുത്തുതന്നെയാണോ എന്നു പരിക്ഷിച്ചു. അതു തന്റെ ഭൎത്താവിന്റെ നോട്ടുബുക്കിൽ ഉള്ള ഒരു കടലാസ്സു ചീന്തി എടു

ത്തു് എഴുതിയതാണെന്നു് അവൾക്കു മനസ്സിലായി. കയ്യെഴുത്തിന്നും വ്യത്യാസം തോന്നിയില്ല. എന്നാലും അവൾ ആ എഴുത്തു വിശ്വസിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടു വജ്രലേഖ എഴുത്തു കൊണ്ടുവന്നവനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. "ഈ എഴുത്തു തന്നതു് ആരാണു്" എന്നു ചോദിച്ചു. അതിന്നു് അവൻ "പ്രതാപസിംഹനാണു് തന്നതു്" എന്നു സംശയംകൂടാതെ പറഞ്ഞപ്പോൾ വജ്രലേഖ അവന്റെ കറുത്ത മുഖത്തുതന്നെ നോക്കിനിന്നു. പെട്ടന്നു തന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന ആ ഭയങ്കരമൂൎത്തിയുടെ തലക്കെട്ടിന്നു് ഒരു അടി അടിക്കുകയും അവന്റെ കൃത്രിമകേശവും തലക്കെട്ടും താഴത്തു വീഴുകയും ഒന്നായിക്കഴിഞ്ഞു.

രണ്ടാം അധ്യായം

ഭയകാരണം ബലപ്പെട്ടു.

അങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടാകുമെന്നു കരുതാതെ നിന്നിരുന്ന ആ വന്നവൻ വജ്രലേഖ പെട്ടന്നു് ഇങ്ങിനെ ചെയ്തതുകൊണ്ടു് അല്പസമയത്തേയ്ക്കു് അന്തമില്ലാതെ നിന്നുപോയി. അവൻ എന്തൊക്കെയോ പിറുപിറുത്തുംകൊണ്ടു കൃത്രിമകേശവും തലപ്പാവും മുൻസ്ഥിതിയിൽത്തന്നെ എടുത്തുവെച്ചു. "ഞാൻ ആദ്യംതന്നെ സംശയിച്ചു. അതുപോലെതന്നെ നീ വേഷംമാറി വന്നിരിക്കുന്നു." എന്നു കോപത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു് അവനെത്തന്നെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി.

വന്നാവൻ—ഇതു ബുദ്ധിശൂന്യമായ പ്രവൃത്തിയായിപ്പോയി.

വഞ്ജുലേ—അങ്ങിനെയായിരിക്കാം. എന്നാലും ഞാൻ അതിന്നു വ്യസനിക്കുന്നില്ല.

വന്നാവൻ—ഇങ്ങിനെ സംശയിപ്പാനുണ്ടായ കാരണം എന്തു്?

വഞ്ജുലേ—നിൻെറ കഴുത്തിന്നു ചോരടെ കാണുന്ന ആ വാരച്ച രോമങ്ങളാണു് സംശയത്തിന്നിടയാക്കിയതു്. ആവട്ടെ, നീ കൊണ്ടുവന്ന ഈ എഴുത്തും ഇതുപോലെ കള്ളവായിട്ടുള്ളതാണെന്നു സ്പഷ്ടമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടു് ഇതു തന്നെ ആൾക്കുതന്നെ മടക്കി കൊടുത്തേയ്ക്കു.

വന്നാവൻ—നിങ്ങൾ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യമുള്ളവളാണെങ്കിലും ഇതിലാണു് നിങ്ങൾക്കു് അബദ്ധം പററിയതു്.

വഞ്ജുലേ—നിൻെറ കള്ളത്രാണം കണ്ടുപിടിച്ചശേഷവും നിന്നെ വിശ്വസിക്കുമെന്നാണോ കരുതിയതു്?

വന്നാവൻ—നിങ്ങൾ എന്നെ വിശ്വസിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും ശരി. ഈ കത്തു ശരിയായിട്ടുള്ളതാണു്.

വഞ്ജുലേ—പ്രതാപസിംഹൻതന്നെയാണു് ഈ കത്തു തന്നതു് എങ്കിൽ എപ്പോൾ?

വന്നാവൻ—കുറച്ചു മുമ്പു്.

വഞ്ജുലേ—എവിടെവെച്ചാണു് അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടതു്?

വന്നാവൻ—തോംസ് ഭജാറിൽവെച്ചു്.

വഞ്ജുലേ—അദ്ദേഹം എങ്ങോട്ടാണു് പോയിരുന്നതു്?

വന്നാവൻ—ചതുരഗിരിക്കു പോകാൻ തീവണ്ടി ആപ്പീസ്സിലേയ്ക്കു്.

വഞ്ജുലേ—നിൻെറ പക്കൽ ഈ കത്ത് ഏല്പിക്കാനുള്ള കാരണം?

വനാവൻ—പരിചയമുള്ളവൻ ഞാൻ മാത്രമേ അപ്പോഠം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

വഞ്ജുലേ—വിവരമായി പറയൂ.

വനാവൻ—ചതുരഗിരിക്ക് ഇപ്പോഠംതന്നെ പോകേണ്ടതാണെന്നു ഞാൻതന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞത്.

വഞ്ജുലേ—നീ ഇങ്ങിനെ വേഷം മാറിയത് എന്തിന്?

വനാവൻ—എന്നെ ആരും അറിയരുതെന്നു കരുതിത്തന്നെ.

വഞ്ജുലേ—അറിഞ്ഞാൽ എന്താണ്? നിനക്കുള്ള ഭയം എന്ത്?

വനാവൻ—ഞാൻ പലപ്പോഴും പ്രതാപസിംഹനെ സഹായിക്കാറുണ്ട്. ഈ കേസ്സിൽ ആരും എന്നെ അറിഞ്ഞു പോകരുതെന്നാണ് എൻെറ ആഗ്രഹം.

വഞ്ജുലേഖ, അവൻെറ ഈ വക കള്ളത്തരങ്ങഠം വിശ്വസിച്ചതേ ഇല്ല. ഇവൻ തന്നെ ചതിക്കുന്നതിന്നു വേഷം മാറിവന്നതാണോ എന്നു പരീക്ഷിപ്പാൻ "ഞാൻ നിന്നെ സംശയിച്ചതിനെപ്പററി ഒട്ടും ആശ്ചര്യപ്പെടേണ്ട. ഞാൻ നിൻെറ വിവരം മുഴുവൻ അറിവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട് അവൻ 'അങ്ങിനേയൊ?' എന്നു ചോദിച്ചു.

വഞ്ജുലേ—അതേ. ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതിനൊക്കെ മറുപടി പറയുമോ?

വനാവൻ—അങ്ങിനെതന്നെ. പറയാം.

വഞ്ജുലേ—നീ എന്റെ ഭൎത്താവിന്നു സാധാരണ സഹായിക്കാറുണ്ടെങ്കിൽ ഈ കേസ്സിനെപ്പററി എന്നോടു പറയുമ്പോൾ ഒരിക്കലും നിന്റെ പേരു പറഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ. ഇരിക്കട്ടെ; നിന്റെ പേരെന്താണ്?

വന്നവൻ—എന്റെ പേർ 'ചിത്രവൎമ്മൻ' എന്നാണ്.

അവൻ ഒട്ടും ആലോചിക്കാതെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖയുടെ സംശയം കുറച്ചു കുറഞ്ഞു. എന്തെന്നാൽ, ചിത്രവൎമ്മനെപ്പററി പ്രതാപസിംഹൻ ഇടക്കിടെ അവളോടു പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. പ്രതാപസിംഹൻ അയാളെ പൂൎണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു എന്നും അവൾക്കറിയാം. അതുകൊണ്ട് അവന്റെ വാക്കു വിശ്വസിക്കത്തക്കതാണെന്നു കരുതി "നിന്നെപ്പററി പലപ്പോഴും പറഞ്ഞതു ഞാൻ ഓൎക്കുന്നുണ്ട്. അടുത്തുകഴിഞ്ഞ ഒരു കേസ്സിൽക്കൂടി നീ വേണ്ടപ്പെട്ട സഹായങ്ങൾ ചെയ്തതായി അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്." എന്നു വഞ്ജുലേഖ അവനോടു പറഞ്ഞു.

ചിത്രവൎമ്മൻ—എന്തോ സഹായം ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവും.

വഞ്ജുലേ—നീ ഇന്നു രാവിലെ കൊണ്ടുവന്ന വൎത്തമാനം എന്തിനെപ്പററിയാണ്?

ചിത്രവൎമ്മൻ—സ്വയംപ്രഭയെ കാണാതായതിനെപ്പററിത്തന്നെ.

വഞ്ജുലേ—അതു വിസ്തരിച്ചു പറയു, കേൾക്കട്ടെ.

ചിത്രവൎമ്മൻ—അതിന്നെനിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. അതു പ്രതാപസിംഹനോടുമാത്രം പറയാവുന്നതാണ്.

വഞ്ജുലേ—ഞാൻ അറിയാത്ത സ്വകാൎയ്യം ഒന്നും എന്റെ ഭൎത്താവിന്നില്ല.

ചിത്ര—അദ്ദേഹം ചെയ്തുവരാറുള്ള എല്ലാ തന്ത്രങ്ങളേയും പറയാറുണ്ടോ?

വഞ്ജുലേ—എല്ലാം പറയാറുണ്ട്. അദ്ദേഹം എന്നെ പൂൎണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ചിത്ര—എന്നാൽ ഞാൻ കരുതിയപ്രകാരം അദ്ദേഹം കളവു കണ്ടുപിടിക്കുന്നവരിൽ സമൎത്ഥനല്ല.

വഞ്ജുലേ—എന്നോടു പറയേണ്ടതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കടമയാണെന്നാണു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്.

ചിത്ര—അങ്ങിനെയോ? ഞാൻ ഒരിക്കലും ഒരു സ്ത്രീയെ വിശ്വസിച്ചു് ഇങ്ങിനെയുള്ള രഹസ്യങ്ങൾ പറയുന്നതല്ല.

വഞ്ജുലേ—ഇരിക്കട്ടെ. പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന വിഷയം ഇതല്ലല്ലോ. എന്റെ ഭൎത്താവു് ഉദ്ദേശിച്ചുപോയ സ്ഥലം വിട്ടു് ഇത്ര പെട്ടെന്നു മറ്റൊരു ദിക്കിൽ പോകാനുണ്ടായ സംഗതി എന്താണു്? അതറിവാനാണു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്.

ചിത്ര—അതിനെപ്പറ്റി പറയുന്നതിന്നു് എനിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലെന്നല്ലേ ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. നിങ്ങൾ അതിന്നുവേണ്ടി നിൎബ്ബന്ധിക്കുന്നതായാൽക്കൂടി ഞാൻ പറയുന്നതല്ല.

ചിത്രവൎമ്മൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖക്കു കഠിനമായ ദ്വേഷ്യം ഉണ്ടായി. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നു തീപ്പൊരി പറക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. അവൾ

ക്ക ചിത്രവൎമ്മനിൽ വിശ്വാസം കുറഞ്ഞു; അവനിലുണ്ടാ യിരുന്ന സംശയം ബലപ്പെട്ടു. അവൾ "പ്രതാപസിം ഹനു വല്ല ആപത്തും നേരിട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഏതു വിധവും അതിൽനിന്നു രക്ഷിക്കണം. ഒരു സമയം യാതൊരാപ ത്തും നേരിട്ടിരിക്കയില്ല. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഞാൻ പോലീസ്സിന്റെ സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അദ്ദേഹത്തി ന്റെ രഹസ്യവഴികളെ തടഞ്ഞ കുറ്റം എനിക്കുണ്ടാകും." എന്നിങ്ങിനെ ആലോചിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ അവൾ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു ചിത്രവൎമ്മൻ പുച്ഛരസത്തിൽ പല്ലിളിച്ചുകൊണ്ടു "പു രുഷന്മാരുടെ വാക്കിൽ സാധാരണ സ്ത്രീകൾ വിശ്വസി ക്കാതിരിക്കുന്ന സ്വഭാവം നിങ്ങളിലും കാണുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

വഞ്ജലേ—ഞാൻ വിശ്വസിക്കാതിരിപ്പാൻ തക്കതായ കാ രണവും ഉണ്ടു്.

ചിത്ര—നിങ്ങൾക്കു് അവിശ്വാസമുണ്ടായിരിക്കും. അതി ന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ നിവൃത്തിയില്ല.

വഞ്ജലേ—എല്ലാം വിസ്തരിച്ചു പറയുന്നതിന്നു നി വിചാരി ച്ചാൽ കഴിയും.

ചിത്ര—ഞാൻ ഒരിക്കലും അതു പറയുന്നതല്ല.

വഞ്ജലേ—എന്നാൽ നി നിന്റെ വഴിക്കു പോയ്ക്കൊള്ളുക. നീയുമായി സംസാരിച്ചു സമയം കളയാൻ ഞാൻ വി ചാരിക്കുന്നില്ല.

എന്നു പറഞ്ഞു് ഉടനെ അവിടം വിട്ടുപോകാൻ കൈകൊണ്ടു കാണിച്ചു. ചിത്രവൎമ്മൻ, "അങ്ങിനെയാ

ണെങ്കിൽ ഞാൻ പോകുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു രണ്ടടി നടന്നപ്പോൾ വജ്രലേഖ "ചിത്രവർമ്മാ! ഒന്നുകൂടി ചോദിക്കാനുണ്ട്" എന്നു പറഞ്ഞു.

ചിത്ര—അതെന്താണ്?

വജ്രലേ—നീ ആദ്യംതന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇന്നു ആളാണെന്നു പറയാതിരുന്നത്?

ചിത്ര—എൻെറ കപടവേഷത്തെ നിങ്ങൾക്കറിവാൻ കഴികയില്ലെന്നും ഞാൻതന്നെ അതു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു യുക്തമല്ലെന്നും കരുതി പറയാതിരുന്നതാണ്. പ്രത്യേകിച്ചു ഭൎത്താവിൻെറ കത്തു യാതൊരു സംശയവും കൂടാതെ നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുമെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു.

വജ്രലേ—നീ പറയാതെ മൌനമായി നിന്നതിൻെറ അൎത്ഥം ഇത്രമാത്രമാണോ?

ചിത്ര—അതേ.

എന്നു പറഞ്ഞ് അവിടെനിന്നു തെരുവിലേയ്ക്കു നടന്നു. വജ്രലേഖ അവൻ പോകുന്നതു നോക്കിക്കൊണ്ടു കണ്ണിൽനിന്നു മറയുന്നതുവരെ അവിടെതന്നെ നിന്നശേഷം അകത്തേയ്ക്കു മടങ്ങി. അവൾ അകത്തു കടന്നപ്പോൾ വെപ്പുകാരി അഞ്ജനാക്ഷി അടുത്തു വരുന്നതു കണ്ടു. അടുത്തു വന്ന് അഞ്ജനാക്ഷി "ഇതെന്തു പുതുമയാണ്?" എന്ന് ആശ്ചൎയ്യത്തോടും പരിഭ്രമത്തോടുംകൂടി ചോദിച്ചു.

വജ്രലേ—വാസ്തവത്തിൽ ഇത് ഒരു പുതുമതന്നെ.

അഞ്ജ—ആ നീചൻ എന്തൊക്കെയാണ് നടിച്ചത്! ആശ്ചൎയ്യം!

വഞ്ജുലേ—ആ കറുത്തിരുണ്ട മഹാകായനോ?

അഞ്ജ—അല്ലല്ല. കുരങ്ങന്റെ മുഖം. ചെറുപ്പം, പതിനഞ്ചു പതിനാറു വയസ്സു പ്രായം.

വഞ്ജുലേ—(പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി) ചെറുപ്പക്കാരനോ?

അഞ്ജ—പിൻഭാഗത്തുള്ള വാതലിൽകൂടി ഞാൻ നോക്കിയപ്പോൾ അവൻ ഒരു കള്ളനെപ്പോലെ പതുങ്ങിപ്പതുങ്ങി നടക്കുന്നതു കണ്ടു. മറേറവൻ പോയപ്പോൾ ഇവനും പോയി.

വഞ്ജുലേ—ഏതു വഴിയാണ് പോയത്?

അഞ്ജ—വന്നവഴിയേതന്നെ; പിൻഭാഗത്തുകൂടി.

അഞ്ജനാക്ഷി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖക്കു വീണ്ടും സംശയം ജനിച്ചു. അവൾ ഇന്നതാണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തിയശേഷം "അഞ്ജനാക്ഷി! നീ സാധാരണപോലെ നിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ എടുത്തുകൊൾക. എനിക്കു പുറത്തേക്കു പോകേണ്ടതുണ്ട്. ആരെങ്കിലും വന്ന് അന്വേഷിച്ചാൽ പട്ടണത്തിൽ ഒരു സ്നേഹിതയെ കാണ്മാൻ പോയിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി." എന്നു പറഞ്ഞു് അകത്തുചെന്നു പുറത്തേക്കു പോകാൻ തക്ക വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചു് ഉദ്ദേശിച്ച കായ്യത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന മററു് ഉപകരണങ്ങളും എടുത്തു ദൈവത്തെ പ്രാത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു പുറത്തേക്കിറങ്ങി.

പുറപ്പെട്ടു് ഒരു മണിക്കൂറുകൊണ്ടു മൂന്നു നാഴിക ദൂരത്തിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ തനിക്കു പരിചയമുള്ള ഒരു വക്കീലിന്റെ വീട്ടിലെത്തി. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരാൾ വഞ്ജുലേഖയെ കണ്ട ഉടനെ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി എ

ഴന്നേററു മറെറാരു കസേല കൊണ്ടുവന്നു് ഇരിക്കുന്നതിന്നു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖവും കണ്ണുകളും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗുണങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയാണു്. വജ്രലേഖ അദ്ദേഹത്തെ വണങ്ങി കസേലയിൽ ഇരുന്നു. വന്ന കാൎയ്യം എന്താണെന്നു് അദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പേതന്നെ വജ്രലേഖ, "ബുദ്ധിസാഗരയ്യരേ! ഭാസ്കരവിലാസത്തിൽ താമസിക്കുന്ന ഗൌരീശങ്കരയ്യരുടെ വക്കീൽ നിങ്ങളാണോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ—അതെ, ഞാൻതന്നെ.

വജ്രലേ—അദ്ദേഹത്തിൻെറ മകൾ സ്വയംപ്രഭയെ കാണാതായന്നു മുതൽ ഇന്നുവരെയ്ക്കുള്ള എല്ലാ വിവരവും അദ്ദേഹം നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?

ബുദ്ധിസാ—സൂക്ഷ്മമായി പറയാൻ പ്രയാസമാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞേടത്തോളം എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

വജ്രലേ—ഈ കേസ്സിൽ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കുററക്കാരെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു് ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ള പ്രതാപസിംഹൻെറ ഭാൎയ്യയാണു് ഞാൻ.

ബുദ്ധിസാ—അങ്ങിനെയാണോ? ഇന്നു രാവിലെ നിങ്ങളുടെ ഭൎത്താവു് എനിക്കയച്ച എഴുത്തിൻെറ വിവരം അറിവാനാണോ നിങ്ങൾ വന്നതു്?

ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ വ്യസനവും പരിഭ്രമവുംകൊണ്ടു വക്കീൽ അന്യപുരുഷനാണെന്ന ധാരണകൂടാതെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ രണ്ടു കൈക

ഴും പിടിച്ചുകൊണ്ടു്, "ബുദ്ധിസാഗരശ്ശരേ! നിങ്ങൾക്കു് എന്റെ ഭർത്താവയച്ച ആ എഴുത്തു ദയവുചെയ്തു് എന്നെ കാണിക്കുമോ" എന്നു വഞ്ജലേഖ ചോദിച്ചു.

ബുദ്ധിസാ—തീർച്ചയായും നിങ്ങൾ അതിനെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞിരിക്കണം എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

എന്നു പറഞ്ഞു് ആ എഴുത്തു് അവളുടെ പക്കൽ കൊടുത്തു. അതു വാങ്ങി അവൾ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി താഴെ എഴുതിയപ്രകാരം വായിച്ചു.

പ്രിയമിത്രമേ! ഇന്നലെ വൈകുന്നേരം കിട്ടിയ വിവരംകൊണ്ടു താങ്കളെ കണ്ടു സംസാരിക്കുന്നതിനു സൌകൎയ്യമില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇപ്പോൾതന്നെ ചതുരഗിരിക്കു പോകുന്നു. ഞാൻ നിങ്ങളോടു വാഗ്ദത്തം ചെയ്ത പ്രകാരം സ്വയംപ്രഭയെ കാണാതെ പോയ കേസ്സിൽ പ്രവൎത്തിപ്പാൻ എനിക്കു സൌകൎയ്യമില്ലാതെ വന്നതുകൊണ്ടു സമൎത്ഥനായ മറ്റൊരാളെ ഏല്പിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

എന്നു്,
പ്രതാപസിംഹൻ.

എഴുത്തു ചിത്രവൎമ്മൻ തനിക്കു കൊണ്ടുതന്ന മാതിരിതന്നെയായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവൾ അതു ചീന്തി വലിച്ചെറിഞ്ഞു. "ബുദ്ധിസാഗരശ്ശരേ! ഇതിൽ വലുതായ ഒരു കളവു നടക്കുന്നുണ്ടു്. എന്റെ ഭർത്താവു് അവരുടെ ചതിയിയിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനു്, ഇന്നലെ വൈകുന്നേരം യാതൊരു വിവരവും കിട്ടീട്ടില്ല. ഈ എഴുത്തും

അദ്ദേഹം എഴുതിയതല്ല്യ" എന്നു വജ്രലേഖ ഉറപ്പായി പറഞ്ഞു.

ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ വജ്രലേഖയുടെ മുഖവികാരത്തെ നോക്കികൊണ്ടു നിന്നു.

മൂന്നാം അധ്യായം

അബലയുടെ ധൈയ്യം.

ചുമരിൽ വെച്ചിരുന്ന ഘടികാരത്തിൻെറ ശബ്ദം (ടിക് ടിക്) അല്ലാതെ ആ മുറിയിൽ അല്പസമയത്തേയ്ക്കു മറെറാരു ശബ്ദവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല്യ. ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചുകൊണ്ട് "എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല്യല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു. വജ്രലേഖ അവൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സംശയവും അതുവരെ നടന്ന മററു സംഭവങ്ങളും ചുരുക്കമായി അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട് ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ "നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവിനെ ചതിക്കേണ്ടതിന് ഇങ്ങിനെയൊക്കെ ചെയ്യുന്നതാണെന്ന് ഇപ്പോൾ എനിക്കും തോന്നുന്നുണ്ട്" എന്നു പറഞ്ഞു.

വജ്രലേ—അദ്ദേഹം അവരുടെ ചതിയിൽ പെട്ടുവെന്നുതന്നെ ഞാൻ തിച്ചപറയാം.

ബുദ്ധിസാ—ഇത്ര പെട്ടെന്ന് അതു സംഭവിക്കുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല്യാ. പ്രതാപസിംഹനെ അത്രവേഗം ചതിയിൽ പെടുത്താൻ സാധിക്കയില്ല്യ.

വഞ്ജലേ__അദ്ദേഹത്തിന്ന് അത്ര സാമൎത്ഥ്യമുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തവംതന്നെ. എന്നാൽ മഹാസമൎത്ഥന്മാരും ചില പ്പോറം അബദ്ധത്തിൽ പെടും. ആനയും അടി തെററി വിഴാറില്ലേ?

ബുദ്ധിസാ__ആദ്യംതന്നെ നിങ്ങറംക്ക് ഇങ്ങിനെ സംശയമുണ്ടായിരുന്നപോലെ തോന്നുന്നുവല്ലൊ!

വഞ്ജലേ__അങ്ങിനെതന്നെ. "നിങ്ങറം ഈ കേസ്സിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ട" എന്നു ഞാൻ ആദ്യംതന്നെ തടുത്തു.

ബുദ്ധിസാ__നിങ്ങറം പറഞ്ഞതിനെ അദ്ദേഹം വിലവെച്ചില്ലായിരിക്കും.

വഞ്ജലേ__അതെ; സാധാരണപോലെ ഇതിലും ജയമുണ്ടാകുമെന്നുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉദ്ദേശം.

ബുദ്ധിസാ__അദ്ദേഹം കുററക്കാരുടെ കയ്യിൽ പെട്ടിരിക്കുമെന്നു നിങ്ങറം വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

വഞ്ജലേ__ഞാൻ അങ്ങിനെതന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ബുദ്ധിസാ__അനാവശ്യമായി ഭയപ്പെടുന്നു! അദ്ദേഹത്തിന്നു പലവിധ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ആപത്തുകളും ഉണ്ടായിരിക്കാം. അദ്ദേഹത്തെപ്പററി പത്രങ്ങളും മററും പുകഴ്ത്തുന്നതു വാസ്തവമാണെങ്കിൽ ഏതു വിധമുള്ള ആപത്തിൽനിന്നും അദ്ദേഹം രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോറം അവറം അദ്ദേഹം പറയുന്നതിൽ ശ്രദ്ധവെയ്ക്കാതെ എഴുന്നേററുനിന്ന് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:__"ചതുരഗിരി പോലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്ക് ഒരു കമ്പികൊടുത്താൽ അദ്ദേഹം അവിടെ പോ

യിട്ടുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന് അറിയാമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾതന്നെ ഒരു കമ്പി കൊടുക്കുമോ?"

ബുദ്ധിസാ—നല്ലതുതന്നെ. അങ്ങിനെ ചെയ്യാം.

വഞ്ജുലേ—കൂടാതെ, റയിൽവേസ്റ്റേഷ്യനിലേക്ക് ഒരാളെ അയച്ച് അദ്ദേഹം അവിടെനിന്നു ടിക്കെററു വാങ്ങീട്ടുണ്ടോ എന്നുകൂടി അന്വേഷിപ്പിച്ചാൽ വേണ്ടതില്ല. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കൊക്കെ അദ്ദേഹത്തെ നല്ലവണ്ണം അറിയാം. അതുകൊണ്ട് അവിടെ അന്വേഷിച്ചാൽ ഏതു വഴിയ്ക്കാണ് അദ്ദേഹം പോയത് എന്നും എളുപ്പത്തിൽ അറിയാം.

ബുദ്ധിസാ—ഇപ്പോൾതന്നെ അന്വേഷിപ്പിക്കാം.

വഞ്ജുലേ—അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ മതി. എൻെറ മേൽവിലാസവും ഇവിടെ തരാം. നിങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു കിട്ടുന്ന വിവരം അറിയിച്ചു തന്നാൽ മതി. ഈ നഗരത്തിലുള്ള പോലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഇതൊന്നും അറിയേണ്ട. അവർ ഒരു സമയം നമുക്കു വിരോധമായി ചെയ്വാനും ഇടയുണ്ട്.

വഞ്ജുലേഖ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതു ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ സമ്മതിച്ചു. ഒരു സ്ത്രീ ഇതുവരെ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കാൎയ്യത്തിലേക്ക് ഇങ്ങിനെ പുറപ്പെട്ട വഞ്ജുലേഖ അദ്ദേഹത്തോട് അനുവാദം വാങ്ങി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. ഇക്കാലത്തു കളവു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ സമൎത്ഥനായ പ്രതാപസിംഹയ്യരുടെ ധൎമ്മപത്നിയും വിശ്വസ്തയും ആയ വഞ്ജുലേഖ ഇനി ചെയ്യേണ്ടു ഓരോ കാൎയ്യങ്ങളെപ്പററി ആലോചിച്ചുംകൊണ്ടു നടന്നു.

വഞ്ജുലേഖ ബുദ്ധിശാലിനിയും പതിവ്രതയും ആണു്; വേണ്ടവിധം വിദ്യാഭ്യാസവും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. തന്റെ ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു താൻ ജനിച്ച വംശവും ഭർത്തൃവംശവും അവൾ ഉയർത്തി. അവൾ തന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തെ പലപ്പോഴും ഭർത്താവിനു സഹായമാക്കിത്തീർക്കാറുണ്ടു്. പ്രതാപസിംഹന്നു് എപ്പോൾ ഏതുവിധം വേഷം ധരിക്കേണമെന്നുണ്ടോ അപ്പോൾ അതിന്നാവശ്യമായ ഉപകരണങ്ങൾ തയ്യാറാക്കിക്കൊടുത്തു് അയാളെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചയക്കുന്നതിൽ അവൾ പ്രത്യേകം പ്രതിപത്തിയുള്ളവളായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ അവൾ സഹായിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പുറപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾ നിഷ്പ്രയാസം സാധിച്ചു് അവളെ സ്തുതിക്കുക സാധാരണമാണു്. വഞ്ജുലേഖ താൻതന്നെ പലപ്പോഴും വേഷം മാറി ഭർത്താവിനെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കാറുണ്ടു്. അവർ ചെറുതായ കൃത്രിമ മീശയും ഒരു യുവാവിന്നു വേണ്ട മറു ഉടുപ്പുകളും ധരിച്ചു കയ്യിൽ ഒരു ചൂരലുമായി പുറത്തിറങ്ങിയാൽ അവളെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സമർത്ഥനായ പ്രതാപസിംഹൻതന്നെ കുഴങ്ങാറുണ്ടു്. അപ്പോൾ പുരുഷചൈതന്യം അത്രയും അവളിൽ കാണാം. ഇത്രയും സമർത്ഥയായ വഞ്ജുലേഖ തന്റെ വീട്ടിൽ എത്തിയപ്പോൾതന്നെ തന്റെ സാമർത്ഥ്യം മുഴുവൻ ഉപയോഗിച്ചു പത്തു നിമിഷംകൊണ്ടു നല്ല ഒരു യുവാവായിത്തീൎന്നു.

വഞ്ജുലേഖയെ സഹായിക്കാനെന്നപോലെ സൂര്യനും അസ്തമിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കും ബുദ്ധിസാഗരയ്യരുടെ എഴുത്തും കിട്ടി. അതിൽ യാതൊരു വിവരവും ഇല്ലെന്നും പ്രതാപസിംഹൻ റയിൽവഴി പോയതായി അറിയുന്നില്ലെ

നും ചതുരഗിരിയിൽ ചെന്നിട്ടില്ലെന്നും അദ്ദേഹം വീട്ടിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട് അരമണിക്കൂർ ചെന്നശേഷം നിരത്തിന്റെ തെക്കെഭാഗത്തുള്ള ഒരു വീട്ടിൽ കയറിച്ചെല്ലുന്നതുമാത്രം കണ്ടവരുണ്ടെന്നും എഴുതീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ എഴുത്തു വായിച്ചപ്പോൾ ഭർത്താവു് അപകടത്തിൽപെട്ടുവെന്നു് അവൾ തീച്ചപ്പെടുത്തി. "ഹാ! ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നപോലെത്തന്നെ കാര്യവും വന്നുകൂടുമെന്നു തോന്നുന്നു. പലവിധ ആപത്തുകൾ ഒന്നായി വന്നാലും ഇളക്കമില്ലാത്തവനും ദുഷ്ടവർഗ്ഗത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന്നു് ഒരു അസാധാരണയന്ത്രവും ആയ അദ്ദേഹം ആ ദുഷ്ടന്മാരുടെ കെണിയിൽ പെട്ടുവെന്നോ? ഹാ! ദൈവമേ! നിന്നെ വിശ്വസിച്ചു ഞാനിതാ പുറപ്പെടുന്നു. ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യം സാധിപ്പിച്ചുതരണേ!" എന്നു ദൈവത്തെ പ്രാത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു് അവൾ പുറപ്പെട്ടു. വഞ്ജുലേഖ പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾത്തന്നെ അവളുടെ ധൈര്യ്യവും പുറത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവൾ തന്നെ പിൻതുടരുന്നതിന്നു പലരും ഉണ്ടാകുമെന്നു് ഊഹിച്ചു. അവൾ ആ ഗ്രാമത്തിന്റെ അററത്തുള്ള ഒരു വണ്ടിക്കാരനെ വിളിച്ചു വണ്ടി കെട്ടിച്ചു. ബുദ്ധിസാഗരയ്യരുടെ എഴുത്തിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരമുള്ള സ്ഥലത്തെത്തി, വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങി ആ വീട്ടിൽ കയറിച്ചെല്ലുകയും ചെയ്തു. ആ സ്ഥലം ദുസ്സ്വഭാവികൾ...

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരുവൻ വാതിൽ തുറന്നു പുറത്തു വന്നു. അകത്തുണ്ടായിരുന്ന വെളിച്ചം ഒരു ദ്വാരത്തിൽ കൂടി വഞ്ജുലേഖയുടെ മുഖത്തു തട്ടി. വഞ്ജുലേഖ അല്പം പിൻമാറി പതുങ്ങിനിന്നു പുറത്തു വന്നവനെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അവൻെറ മുഖത്തു പൂശിയിരുന്ന കരി അല്പം മാഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവൻ തൻെറ അടുത്ത് എഴുത്തുംകൊണ്ടുവന്ന ചിത്രവർമ്മനാണെന്ന് ക്ഷണനേരത്തിൽ മനസ്സിലായി. അവൻ ചുറ്റും നോക്കി തെരുവിലേക്കിറങ്ങി നടന്നുതുടങ്ങി. അവൻ ആ ഗ്രാമത്തിൻെറ മറുഭാഗത്ത് എത്തുന്നതുവരെ കാത്തിരുന്ന വഞ്ജുലേഖ, മെല്ലെ അവിടെനിന്നിറങ്ങി അവനെ പിൻതുടൎന്നു ചെന്നു. പ്രതാപസിംഹനെ കാണാതായതിന്നുള്ള കാരണം അവനിൽ നിന്നറിവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് അവൾക്കുറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ അവൻ അറിയാതെതന്നെ അവനെ പിൻതുടൎന്നു. അവൻ വഴിയിൽ ഒരിടത്തു ചെന്നുനിന്നു. വഞ്ജുലേഖയും ഒരു മറവിൽ പതുങ്ങി. ചിത്രവർമ്മൻ നാലു ഭാഗവും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നുണ്ട്. അവൻ ഒരു ചങ്ങാതിയുടെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു നില്ക്കുന്നതാണെന്നു വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു മനസ്സിലായി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരുവൻ അവിടെ വന്ന് എന്തോ ഒരടയാളം കാണിക്കുന്നതു വഞ്ജുലേഖ കണ്ടു. ഉടനെ അവർ രണ്ടാളും ഒരു ചെറുവഴിയിൽക്കൂടി നടന്ന് ഇരുട്ടിൽ മറഞ്ഞു.

വഞ്ജുലേഖ അവരുടെ ഗൂഢസംഭാഷണങ്ങളേയും പ്രവൃത്തികളേയും അറിയുന്നതിന്ന് അവരെ പിൻതുടൎന്നുചെന്നു. അവർ ആ ഇടുങ്ങിയ വഴിയിൽനിന്നു സംസാരി

പ്പാൻ തുടങ്ങി. വജ്രലേഖ അവരുടെ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചുമരിൻെറ മറവിൽ പതുങ്ങി അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങറം ശ്രദ്ധവെച്ചു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

ചിത്രവ—എന്നാൽ നി ജയിച്ചു.

മറേറവൻ—അതെ അതെ, തീച്ചയായും ഞാൻ—

ചിത്രവ—അയാറംക്കു സുഖം തന്നെയല്ലേ?

മറേറവൻ—ഇരുപതടി ആഴത്തിൽ ഉപ്പുവെള്ളത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതു് എത്രകണ്ടു സുഖമുണ്ടാകുമോ ആ സുഖം ഇപ്പോറം അയാറം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഇതു കേട്ടപ്പോറം വജ്രലേഖയ്ക്കു സഹിപ്പാൻ പാടില്ലാത്ത വ്യസനം ഉണ്ടായി. കളവു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ സമത്ഥനായ തൻെറ ഭത്താവു ശത്രുക്കളുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടുവെന്നും, അതിൽനിന്നു വീണ്ടുവരുന്നതിന്നു മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നും അവറം തീച്ചപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ചു് അവളുടെ വലത്തെ കൈ അവറം അറിയാതെതന്നെ അവറം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന കൈത്തോക്കു ചെന്നുപിടിച്ചു. വേറെ തെളിവിന്നു കാത്തിരിക്കാതെ ആ രണ്ടു ഘാതകന്മാരേയും തോക്കിന്നിരയാക്കേണമെന്നു് അവറംക്കു തോന്നി. ഉടനെ അവറംക്കു മറെറാരു ചിന്തയുണ്ടായി. അവറം വീണ്ടും ചുമരിൽത്തന്നെ പതുങ്ങിനിന്നു. അവർ പിന്നേയും പലതും സംസാരിച്ചു. അവർ വീണ്ടും വജ്രലേഖയെ ഉത്സാഹപ്പെടുത്തി. അവറം തൻെറ ബുദ്ധിയും ധൈയ്യവും മുഴുവൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തി.

നാലാം അധ്യായം

ഒരു സൂക്ഷ്മരഹസ്യം.

എടോ സുന്ദര! അത്ര ഉച്ചത്തിൽ സംസാരിക്കല്ലേ.

സുന്ദരൻ—ചിത്രവൎമ്മ! നിനക്കെന്താണ് ഇത്ര ഭയം?

ചിത്രവ—നിനക്കെന്തറിയാം? ആരെങ്കിലും മറഞ്ഞിരുന്നു കേട്ടാലോ?

സുന്ദരൻ—ആര്? രഹസ്യപ്പോലീസുകാരോ?

ചിത്രവ—അതെ.

സുന്ദരൻ—നമ്മുടെ രഹസ്യത്തെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ തക്ക ഒരുവൻ ഈ ഇന്ദ്രപുരയിൽ ഇല്ലെന്നു ഞാൻ തീൎച്ച പറയാം. പ്രതാപസിംഹനെപ്പററി നമുക്കു ഭയപ്പെടാനും ഇല്ല. അവൻ വല്ലവരേയും കണ്ടുപിടിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ ആകാശത്തിൽകൂടി പറന്നിട്ടോ തെരുവിലുള്ള ഇടുക്കുവഴിയിൽകൂടി ഇഴഞ്ഞുചെന്നിട്ടോ കണ്ടുപിടിക്കും. നായാട്ടുനായ ചിലപ്പോഠം വിട്ടൊഴിഞ്ഞു മടങ്ങിക്കളെയും. പ്രതാപസിംഹൻ പുറപ്പെട്ടാൽ കാൎയ്യം സാധിക്കാതെ മടങ്ങുകയില്ല. അതിരിക്കട്ടെ, അവൻെറ ഭാൎയ്യയ്ക്കുള്ള കത്തു നീ കൊടുത്തുവോ?

ചിത്രവ—ഉവ്വ്. കൊടുത്തു. അവളുടെ സാമൎത്ഥ്യം! എന്തൊക്കെയാണ് അവഠം ചോദിച്ചത്!

സുന്ദരൻ—അതെന്താണ്?

ചിത്ര—ഞാൻ വേഷം മാറിച്ചെന്നതാണെന്ന് അവഠംക്കു ക്ഷണത്തിൽ മനസ്സിലായി. അവിടെനിന്നു വിട്ടുവന്നത് എൻെറ പൂൎവ്വപുണ്യംകൊണ്ടാണ്. അവളുടെ ചോദ്യം എത്രയോ യുക്തിയോടുകൂടിയതായിരുന്നു.

സുന്ദരൻ—അവൾ നമ്മുടെ പേരിൽ കേസ്സു കൊണ്ടുവരുമോ?

ചിത്ര—അതു കഴികയില്ല. അവളുടെ സംശയം തീരുന്നതിന്നു ഞാൻ യഥാൎത്ഥപേരുതന്നെ പറയുകയും അവളുടെ ഭൎത്താവിന്നു പലപ്പോഴും സഹായിക്കാറുണ്ടെന്നും ഇതിനിടെ ഒരു കേസ്സിൽ പല സഹായങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും മററും പറഞ്ഞു് അവളെ വിശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

സുന്ദരൻ—അതും ഭാഗ്യംതന്നെ.

ചിത്രവ—അതെ. അപ്പോൾ അവൾ പൊല്ലീസ്സിനെ വിളിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ വല്ലാത്ത കഷ്ടത്തിൽ പെട്ടുമായിരുന്നു. സുന്ദര! മൈനാവതിയുടെ കഥ എന്തൊക്കെയാണു്? അവൾ ആവശ്യപ്പെട്ട തെളിവു നിന്റെ പക്കൽ ഇല്ലേ?

സുന്ദരൻ—ഉണ്ടു്.

ചിത്രവ—അതെന്താണു്?

സുന്ദരൻ—അതിനെപ്പററി സംശയിക്കേണ്ട.

ചിത്രവ—എന്നാലും എല്ലാവിവരവും ഞാൻ അറിഞ്ഞിരിക്കട്ടെ. എന്തെന്നാൽ ഞാനും അപകടത്തിൽ പെടുന്നപോലെയാണു് തോന്നുന്നതു്.

സുന്ദരൻ—ഇതിനെപ്പററി നിനക്കൊന്നും വരാനില്ലെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം.

ചിത്രവ—നമ്മൾ യോജിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം ഒന്നും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കാം.

സുന്ദ—കണ്ടേ കഴിയൂ എന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു കാണിക്കാം.

എന്നു പറഞ്ഞു് അവൻ ചിരിച്ചപ്പോഠം ചിത്രവമ്മൻ കുറേക്കൂടി അടുത്തുനിന്നു. വജ്രലേഖയും അവൻ കാണാതെ തനിക്കു് അവരെ കാണത്തക്ക വിധത്തിൽ നിന്നു. സുന്ദരൻ സിഗറേറുപെട്ടിപോലെയുള്ള ഒരു പെട്ടി തുറന്നു ചിത്രവമ്മനു നീട്ടിക്കാണിച്ചു. അതു കണ്ടു വജ്രലേഖക്കു് അതിനുള്ളിലുള്ള സാധനത്തെപ്പററി അറിയേണമെന്നായി. എന്നാൽ അതിന്നിടവന്നില്ല. സുന്ദരൻ അവിടെനിന്നു മെല്ലെ മറഞ്ഞുതുടങ്ങി. അതേനിമിഷത്തിൽതന്നെ അവൻ ആ പെട്ടി കുപ്പായക്കീശയിൽ ഇടുന്നതും അവഠം കണ്ടു. സുന്ദരൻ "ഇതു മററുള്ളവർ കാണുന്നതു നമുക്കു ക്ഷേമകരമായിരിക്കയില്ല" എന്നു ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

ചിത്രവ—അതു് അവൻേറതുതന്നെയാണോ?

സുന്ദരൻ—അല്ല. ഇതു് ഇപ്പോഠം മൈനാവതിയുടേതാണു്.

ചിത്രവ—അതു നീ അവഠംക്കു കൊടുക്കാൻ വിചാരിക്കുന്നു, അല്ലേ?

സുന്ദരൻ—അതെ, തീച്ചയായും.

ചിത്രവ—അവഠം എവിടെയാണു് താമസിക്കുന്നതു്?

സുന്ദരൻ—രങ്കമന്ദിരത്തിൽ.

ചിത്രവ—സ്വയംപ്രഭയെ കട്ട കേസ്സിൽ അവളും പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

സുന്ദരൻ—അതു് എങ്ങിനെയായാലും നീ പരിഭ്രമിക്കേണ്ട.

ചിത്രവ—ഇപ്പോഠം ഞാൻ വല്ലതും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടോ?

സുന്ദ—നീ ഇനിയും ചില കത്തുകഠം എഴുതേണ്ടതുണ്ടു്.

ചിത്രവ—ആക്കു്? വിവരം എന്താണു്?

സുന്ദരൻ—ചതുരഗിരിയിൽനിന്നു ചില വിവരങ്ങൾ കിട്ടീട്ടുണ്ടെന്നും അതുകൊണ്ടു മടങ്ങുന്നതിന്നു കുറച്ചുകൂടി താമസം പററുമെന്നും വജ്രലേഖക്ക് എഴുതേണം.

ചിത്രവ—ശരി. കത്ത് അവൾക്കെത്തിക്കുന്നത് എങ്ങിനെ?

സുന്ദ—ചതുരഗിരിക്കു തപ്പാലാപ്പീസ്സിൽ കൊണ്ടിടണം.

ചിത്രവ—നല്ലത്. പിന്നെ?

സുന്ദരൻ—മറെറാരു കത്തു ചതുരഗിരി റെയിൽവേസ്റ്റേഷ്യനിൽ നാളെ വന്നുചേരേണമെന്നു പ്രതാപസിംഹൻ എഴുതിയപോലെതന്നെ ബുദ്ധിസാഗരയ്യൎക്കും ഒരെഴുത്തെഴുതണം. ദിവസം തീച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതു നിങ്ങളാണ്.

ചിത്രവ—അതിൻെറ ഉദ്ദേശം എന്താണ്? ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന്നു പ്രതാപസിംഹൻ അവിടെ വേണ്ടേ?

സുന്ദരൻ—ഇരിക്കട്ടെ, ആ എഴുത്തു ബുദ്ധിസാഗരയ്യരെ ഈ നഗരത്തിൽനിന്ന് അകററുമല്ലോ. അയാൾ ഇവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു ചതുരഗിരിയിൽ ചെന്നാൽ പ്രതാപസിംഹനെ കാണാതെ അന്വേഷിച്ചു ചുററി തിരിയും. അതാണ് ആവശ്യം. പ്രതാപസിംഹൻെറ കയ്യെഴുത്തുപോലെതന്നെ എഴുതുന്നതിന്നു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെക്കണം.

ചിത്രവ—അതു ഞാൻ ശരിയാക്കിക്കൊള്ളാം.

സുന്ദരൻ—ശരി, വജ്രലേഖ തൻെറ നായകനെ അന്വേഷിക്കാതിരിക്കുന്നതിന്നും അതിനുള്ള അവളുടെ പരിശ്രമത്തെ തടയുന്നതിന്നും രണ്ടു ദിവസം നി ചതുരഗി

രിയിൽ താമസിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നുകൂടി തോന്നുന്നുണ്ട്. അവൾ നമുക്ക് ആപത്ത് ഉണ്ടാകത്തക്ക സാമൎത്ഥ്യമുള്ളവളാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തെ കാണാതായി എന്നു തീൎച്ചയാകുന്നതുവരെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അന്വേഷിക്കില്ല.

ചിത്രവ—അങ്ങിനെ കാണാതായാൽ വലുതായ ഒരു ബഹളം ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. അല്ലേ!

സുന്ദരൻ—ഉണ്ടാകാം. നാം ചെയ്തുവരുന്ന ഈ രഹസ്യം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു പ്രതാപസിംഹനെപ്പോലെ മറെറാരുവൻ ഇനി ഇല്ല.

ചിത്രവ—അതു വാസ്തവംതന്നെ. നിൻെറ വൎത്തമാനം ഇനി എങ്ങിനെ എനിക്കു കിട്ടും?

സുന്ദരൻ—അതിനെപ്പററി എനിക്കു പറയാൻ കഴികയില്ല.

ചിത്രവ—കത്തെഴുതികൊണ്ടിരിക്കില്ലേ?

സുന്ദരൻ—എഴുതിക്കൊള്ളാം.

ചിത്രവ—ഞാൻ വീട്ടിൽപോയി കുറച്ചുറങ്ങട്ടെ. നാളെ കാലത്തേ പോകേണ്ടതല്ലേ.

സുന്ദരൻ—അങ്ങിനെ ചെയ്യുക. എനിക്കു മൈനാവതിയേയും കാണണം. നീ ആദ്യം നടന്നുകൊള്ളുക. സൂക്ഷിക്കണം.

വഞ്ജുലേഖ ശ്വാസംകൂടി വിടാതെ ഒതുങ്ങിയിരുന്നു. ചിത്രവൎമ്മൻ കുറേ ദൂരം ചെല്ലുന്നതുവരെ അവൾ കണ്ടു. അവൻ പോയശേഷം മഹാഘാതകനായ സുന്ദരൻെറ അടുത്താണ് താൻ നില്ക്കുന്നതെന്നോൎത്തപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖ

ക്കു ഭയമുണ്ടായി. ഉടനെ ധൈൎയ്യം അവലംബിച്ചു. മൈനാവതിക്കു കൊടുക്കാൻവെച്ച ആ രഹസ്യവസ്തുവെ തങ്ങൾ കയ്യിൽ തയ്യാറാക്കിയ തോക്കിന്റെ സഹായത്താൽ ബലാൽക്കാരേണ അപഹരിച്ചാലോ എന്ന് അവൾ ആലോചിച്ചു. എന്നാൽ തൽക്ഷണംതന്നെ ചെയ്യാൻ പോകുന്ന മറ്റു കാൎയ്യങ്ങൾക്ക് അതു വിഘ്നമുണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുമെന്നു കരുതി അടങ്ങി അവന്റെ പിന്നാലെ മൈനാവതിയുടെ വീട്ടിലേക്കു പോകുന്നതിന്ന് അവൾ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി.

ഇതുവരെ വജ്രലേഖ കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന വിഷയങ്ങൾ ഏററവും മുഖ്യമായിട്ടുള്ളവയാണെങ്കിലും തന്റെ നായകനെ രക്ഷിപ്പാനുള്ള സമയം തെററിപ്പോയി എന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. എന്തുകൊണ്ട്? അവളുടെ നായകൻ ഇരുപതടി ആഴത്തിൽ ഉപ്പുവെള്ളത്തിൽ സുഖമായിരിക്കുന്നുവെന്നല്ലേ സുന്ദരൻ പറഞ്ഞത്?

ഇങ്ങിനെ അവൾ ഭയന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ, സുന്ദരൻ ആ ഇടുക്കുവഴിയിൽക്കൂടിതന്നെ മടങ്ങി. അവൻ നടക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു വജ്രലേഖ പതുങ്ങിക്കൂടി. ചിത്രവൎമ്മനെപ്പോലെ അവനും അവിടം വിട്ടുപോയി. അവൻ രാജവീഥിയിൽ എത്തിയെന്നറിഞ്ഞു വജ്രലേഖയും അവനെ പിൻതുടൎന്നു ചെന്നു. അവൻ പോകുന്നതു രങ്കമന്ദിരത്തിൽ മൈനാവതിയുടെ അടുത്തേയ്ക്കാണെന്ന് അവൾക്കറിയാമല്ലോ. ഇതു വളരെ ദൂരത്തായതുകൊണ്ട് അടുത്ത ഗ്രാമത്തിൽ ചെന്നു സുന്ദരൻ ഒരു വണ്ടി വാടകക്കു വാങ്ങി പോകയെ ഉള്ളുവെന്നു വജ്രലേഖ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. വജ്രലേഖ

ഊഹിച്ചപോലെതന്നെ അവൻ അടുത്ത ഗ്രാമത്തിലെത്തിയപ്പോഠം ഒരു വണ്ടിയിൽ കയറി. ഉപായത്തിൽ വജ്രലേഖയും അതിൽത്തന്നെ കയറി. അതിൽ മററു രണ്ടു യാത്രക്കാർകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇരുട്ടുകൊണ്ട് അവർ തമ്മിൽ ആരേയും അറിഞ്ഞില്ല. വജ്രലേഖെയ്ക്കു സുന്ദരനെ ആദ്യം നല്ലവണ്ണം കാണ്മാനിടയായതുകൊണ്ടു നിശ്ചയമാസം അറിവാനിടയായി. സുന്ദരനു വജ്രലേഖയെ മനസ്സിലായതും ഇല്ല. സുന്ദരനെയല്ലാതെ മററുള്ള രണ്ടാളേയും വജ്രലേഖെയ്ക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ല. സുന്ദരൻ, തന്റെ വായകൂടി മൂടത്തക്ക വിധത്തിൽ മീശവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അവന്റെ കണ്ണുകഠം വെളുപ്പും നീലവും നിറങ്ങഠം കൂടിയവയും അവ അവന്റെ ക്രൂരകൃത്യങ്ങഠം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ധൈര്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയും ആയിരുന്നു. എന്നാലും അവൻ ഒരു വിരൂപനല്ല. സുന്ദരനുമല്ല.

ഇവർ കയറിച്ചെന്ന വണ്ടി കുറേ ചെന്നപ്പോഠം രങ്കമന്ദിരത്തിനടുത്തെത്തി. ഉടനെ സുന്ദരൻ വണ്ടിയിൽ നിന്നിറങ്ങി ആ വീട്ടിൽ പോയി വാതിലിന്നു മുട്ടി. അതു കേട്ടു ഭൃത്യൻ വന്നു വാതിൽ തുറക്കുകയും സുന്ദരൻ അകത്തു പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്തു. അതു വണ്ടിയിലിരുന്നുകൊണ്ടു തന്നെ കണ്ട വജ്രലേഖയും വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങി ആ വീട്ടിനടുത്തുതന്നെ ഒരു ദിക്കിൽ ഒളിച്ചുനിന്നു. ആ വണ്ടിയിലുണ്ടായിരുന്ന മററുള്ളവരും ഇറങ്ങി അവരവരുടെ വഴികളിലേയ്ക്കു പോയി. സുന്ദരൻ അകത്തു കടന്നു കുറേ കഴിഞ്ഞശേഷം മടങ്ങി നേരെ ഗ്രാമത്തിൽകൂടി നടന്നു. അവൻ കുറേ ദൂരത്തായി എന്നറിഞ്ഞു വജ്രലേഖ ആ വീട്ടുവാ

തിലിന്നു തട്ടി. ഉടനെ വേലക്കാരൻ വന്നു "ആരാണു്" എന്നു ചോദിച്ചതിന്നു വജ്രലേഖ, "ഞാൻതന്നെ. മൈനാവതി അമ്മയെ കാണുന്നതിന്നു വന്നതാണു്" എന്നു് മറുപടി പറഞ്ഞു.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

സുന്ദരൻെറ പരിഭ്രമം.

വജ്രലേഖ ഇങ്ങിനെ മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ വേലക്കാരൻ "മൈനാവതി അമ്മയ്ക്കു് ഇപ്പോൾ ആളുകളെ കാണുന്നതിന്നു സൌകര്യമില്ല്യ" എന്നു പറഞ്ഞു.

വജ്രലേഖ—എന്നെ കാണ്മാൻ വിരോധമുണ്ടാകയില്ല്യ.

വേലക്കാരൻ—നിങ്ങളാരാണു്?

വജ്രലേ—പേരൊന്നും പറയേണ്ട; ആരോ ഒരാൾ കാണ്മാൻ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി.

വേല—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു കാണ്മാൻ കഴിയില്ല്യ.

വജ്രലേ—ഞാൻ ഒരു അടയാളം പറയാം. ആ അടയാളം അവിടെപ്പോയി പറഞ്ഞാൽ മതി. "സുന്ദരൻ മോശക്കാരനാണു്" എന്നുമാത്രം പറയുക.

ഇതുകേട്ട വേലക്കാരൻ പറയാൻ ഏല്പിച്ചതു് എന്താണെന്നു് ആലോചിക്കാതെ വജ്രലേഖയെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി, "സുന്ദരൻ ആരാണു്? നിങ്ങൾതന്നെയാണു് മോശക്കാരൻ" എന്നു പറഞ്ഞു.

വഞ്ജുലേ__നീ മൈനാവതി അമ്മയോടു ഞാൻ പറഞ്ഞതു പറയുന്നതല്ലെങ്കിൽ__

വേല__നിങ്ങൾ എന്താണ് ചെയ്യുക?

വഞ്ജുലേ__ഞാൻ പറയുമ്പോലെ നീ നടക്കുകയില്ലെങ്കിൽ ഇവിടെ എന്തൊക്കെയാണ് നടക്കുക എന്നറിയുമോ?

വേല__(ഭയപ്പെട്ട്) നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു ഞാൻ പോയി പറയാം. എന്നാൽ ആ അമ്മ നിങ്ങളെ കാണ്മാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. അതു തീർച്ചയാണ്. ആ അമ്മ നിങ്ങളുടെ ഭയപ്പെടുത്തൽകൊണ്ടൊന്നും കീഴ്പ്പെടുകയില്ല.

എന്നു പറഞ്ഞു വാതിൽ പെട്ടെന്നടച്ച് അകത്തേക്കു പോയി. അവൻ കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു പുറത്തു വന്ന് "നിങ്ങളുടെ അടയാളമൊന്നും അവക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ല." എന്നു പറഞ്ഞു.

വഞ്ജുലേ__ഇരിക്കട്ടെ. ഞാൻ അകത്തു ചെല്ലുന്നതിന്നു വിരോധം പറഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ?

വേല__അതിഥികളെ സ്വീകരിക്കുന്ന മുറിയിലല്ല ഇപ്പോൾ അവർ ഇരിക്കുന്നതു്; അന്തഃപുരത്തിലാണ്. കാണേണമെങ്കിൽ നിങ്ങൾ അവിടെ ചെല്ലണം.

വഞ്ജുലേ__ഇത്രയേ ഉള്ളൂ?

വേല__നിങ്ങളുടെ മുഴുവൻ പേരും പറയണം.

വഞ്ജുലേ__ഞാൻ മൈനാവതി അമ്മയോടു മാത്രമേ അതു പറകയുള്ളൂ.

വേല__നല്ലതു്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇതിലെ വരൂ.

എന്നു പറഞ്ഞു മുമ്പിൽ നടന്നു. പിന്നാലെ വഞ്ജുലേഖ വിശാലമായ ഒരു മുറിയിൽകൂടി ചെന്നു കോണിപ്പടി

കയറി. മുകളിൽ പലവിധത്തിൽ അലങ്കരിച്ച ഒരു അറയിൽ എത്തി. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു കസാലയിൽ ഇരിക്കാൻ പറഞ്ഞു വേലക്കാരൻ അകത്തേയ്ക്കു കടന്നു് വാതിൽ പെട്ടന്നടച്ചു പുറത്തേയ്ക്കു പോയി.

വേലക്കാരൻ ആ അറയിൽ നിന്നു പോയ ഉടനെ ഒരു കാൽപ്പെരുമാററത്തിൻെറ ശബ്ദം കേട്ടു. ഉടനെ ഉയന്നു തടിച്ചു ഗംഭീരഭാവത്തോടുകൂടിയ ആ സ്ത്രീ അവിടെ പ്രവേശിച്ചു. അവളെ കണ്ടപ്പോറം വജ്രലേഖയ്ക്കു താൻ വളരെ ശക്തിയുള്ള ഒരു കാന്തത്തിൻെറ മുമ്പിലാണു് നില്ക്കുന്നതെന്നു തോന്നി. വജ്രലേഖ "നിങ്ങറംതന്നെയാണോ മൈനാവതിയമ്മ" എന്നു തൻെറ വേഷത്തിനനുസരിച്ച പുരുഷസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചപ്പോറം മൈനാവതി, "നിങ്ങറം കാഴ്ചയിൽത്തന്നെ ഒരു സമത്ഥനാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടു്. നിങ്ങളുടെ പേരെന്താണു്?" എന്നു ചോദിച്ചു.

വജ്രലേ—എന്നെ സീതാറാം എന്നാണു് വിളിച്ചു വരവു്.

മൈനാ—പേരെങ്ങിനെയാണെങ്കിലും നിങ്ങളെ മോഹനസിംഗ് എന്നു വിളിക്കാനാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

വജ്രലേ—നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം.

മൈനാ—എൻെറ ഇഷ്ടം എന്താണു് നോക്കാനുള്ളതു്?

വജ്രലേ—എന്നാൽ സീതാറാം എന്നു വിളിച്ചാൽ മതി.

മൈനാ—അതിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങറം വന്ന കാൎയ്യം എന്താണു്?

വജ്രലേ—കുറച്ചുമുമ്പു നിങ്ങളെ കാണ്മാൻ ഒരാറം ഇവിടെ വന്നുവല്ലോ; അയാളുടെ പേരു് സുന്ദരൻ എന്നല്ലേ?

മൈനാ—നിങ്ങൾ അയാൾ വന്ന വിവരമൊക്കെ അറിയു മെന്നു തോന്നുന്നു. നിങ്ങൾ വല്ല ദിക്കിലും ഒളിച്ചിരി ക്കയായിരുന്നുവോ?

വഞ്ജലോ—അയാൾ ഇവിടെ വരുന്നതും പോകുന്നതും ഞാൻ കണ്ടു. അയാൾ ഇവിടെ വന്ന കാൎയ്യവും ഞാൻ അറിയും.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ മൈനാവതിയുടെ മുഖം വാടി വെ ളുത്തു. ആ ഭയത്തെ പുറത്തു കാണിക്കാതിരിപ്പാൻ എത്ര തന്നെ ശ്രമിച്ചിട്ടും അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നെ അ വൾ, "അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ പുറത്തു് എന്നെ കാണ്മാൻ കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നുവോ? വിവരങ്ങൾ എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു" എന്നു ഭയത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചു.

വഞ്ജലോ—ഞാൻ ഈ രഹസ്യങ്ങൾ എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു വെന്നു നിങ്ങൾ ചോദിക്കേണ്ട.

മൈനാ—അദ്ദേഹം ഇവിടെ വന്ന കാരണം നിങ്ങൾ ഊ ഹിച്ചതു തീൎച്ചയായും തെറ്റിപ്പോയിരിക്കുന്നു. അയാൾ ഇവിടെ വന്നതു് എന്റെ പ്രത്യേക ആവശ്യത്തിലേ യ്ക്കാണു്.

വഞ്ജലോ—അതൊക്കെ എനിക്കറിയാം.

മൈനാ—നിങ്ങൾ എന്നെ അപമാനിക്കുന്നതിന്നു് ഇവി ടെ വന്നതാണോ? എന്നാൽ അതു ഫലിക്കയില്ല. അ തല്ല എന്നെ ഭയപ്പെടുത്തി പണം അപഹരിക്കുന്നതി ന്നാണോ?

ഇങ്ങിനെ മൈനാവതി പറഞ്ഞപ്പോൾ വഞ്ജലോചയ്ക്കു വേറൊരു സംശയംകൂടി ജനിച്ചു. അവളെ സംശയിക്കത്തെ

ക ചില കാരണങ്ങഠം തനിക്കു കിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും, താൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു് അതു് ഒരു വഴിയായി കരുതീട്ടുണ്ടെന്നും അതുകൊണ്ടു സുന്ദരന്റെ രഹസ്യങ്ങഠം വെളിപ്പെടുത്താൻ താൻ തീച്ചപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടെന്നും മൈനാവതിക്കു തോന്നത്തക്കവണ്ണം "നിങ്ങഠംക്കു ഗുണം സിദ്ധിച്ചു സന്തോഷിച്ചു് എനിക്കു വല്ലതും തരുന്നതു വാങ്ങുകയല്ലാതെ നിങ്ങളോടു് ഒരു കാശിന്നുകൂടി ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയില്ല" എന്നു വഞ്ജുലേഖ പറഞ്ഞു.

മൈനാ—ഞാൻ യാതൊന്നും ചെയ്കയില്ല.

വഞ്ജുലേ—എന്നാലും നിങ്ങഠംക്കു് ആപത്തുണ്ടാക്കത്തക്ക വല സംഭവങ്ങളും നടന്നതായി ഞാൻ അറിയും. അതു ഞാൻ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണിക്കുകയും ചെയ്യാം. നിങ്ങഠം ഒരു വലിയ കുററവും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

വഞ്ജുലേഖ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോഠം മൈനാവതി വഞ്ജുലേഖയുടെ രണ്ടു കൈകളും കടന്നു പിടിച്ചു, "ഒരു കുററം! മററെന്തൊക്കെയാണു്? കേഠംക്കട്ടെ പറയു" എന്നു പറഞ്ഞു.

വഞ്ജുലേ—അതിന്നു് അനുകൂലമായ തെളിവു സുന്ദരൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ!

ഇതു കേട്ടപ്പോഠം മൈനാവതിയുടെ മുഖം വാടി. ഉടനെ കുറച്ചു പിൻമാറി ആ കെട്ടിടം ഞെട്ടുന്ന വിധത്തിൽ ഒരു ഭയങ്കരശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കും വഞ്ജുലേഖ അടുത്തുചെന്നു മൈനാവതിയുടെ ചുമലിൽ തന്റെ വലത്തുകൈ വെച്ചുകൊണ്ടു കോപത്തോടുകൂടി "ഉം! സൂക്ഷിച്ചോളു. വഴി പോകുന്നവർ കേഠംക്കും" എന്നു പറഞ്ഞു.

മൈനാ—അതുതന്നെയാണ് എൻേറയും ആവശ്യം.

വഞ്ജുലേ—ഇതുകേട്ട വല്ല പോലീസ്സകാരും വന്നാൽ അതു തന്നെ നിനക്ക് ആപത്തായി തീരും.

മൈനാ—നിങ്ങളെ ഞാൻ ബന്ധനത്തിലാക്കും.

വഞ്ജുലേ—അതിന്നു നിങ്ങഠം മോഹിക്കേണ്ട. നിങ്ങളുടെ പക്കൽ സുന്ദരൻ ഒരു ചെറിയ പെട്ടി കൊണ്ടുതന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതു നിങ്ങളെ അപകടത്തിൽ പെടുത്തും.

മൈനാ—അതു നിങ്ങഠം എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു?

വഞ്ജുലേ—ഈ രഹസ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാ വിവരങ്ങളും അറിവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചു.

മൈനാ—ഇതിനെപ്പററി നിങ്ങഠം എന്തൊക്കെയാണറിയുക?

വഞ്ജുലേ—ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞതൊക്കെ.

മൈനാ—നിങ്ങഠം തിച്ചയായി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ! എന്തൊക്കെയോ ചിലതു പറഞ്ഞുവെന്നു മാത്രം.

വഞ്ജുലേ—അതിരിക്കട്ടെ. എനിക്കുള്ള സംശയത്തെ ഞാൻ പൊല്ലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടു പറയുകയാണെങ്കിൽ—

മൈനാ—ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്തോളൂ. അതിനെപ്പററി എനിക്ക് ഒട്ടും പരിഭ്രമമില്ല. ഭയവും. ഇല്ല.

വഞ്ജുലേ—നീ പറയുന്നതു ഭോഷത്വമാണ്. ഈ അതിഭയങ്കരമായ പ്രവൃത്തിക്കു നീ തന്നെയാണ് കാരണം.

ഇങ്ങിനെ ഒട്ടും സംശയിക്കാതെ കുററം അവളിൽ ആരോപിച്ചുകൊണ്ടു വഞ്ജുലേഖ പറഞ്ഞപ്പോഠം മൈനാവതി ജീവച്ഛവംപോലെ നിന്നുപോയി. അപ്പോഠം അവിടെ ശ്വാസംകഴിക്കുന്ന ശബ്ദംകൂടി കേഠംക്കാനില്ല. അ

വർ രണ്ടാളുടേയും നെഞ്ചിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട ശബ്ദം അവൎക്കുമാത്രം കേൾക്കാം. മൈനാവതി മറുപടി പറയുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ വാതിലിന്നു ആരോ മുട്ടുന്നതായി തോന്നി. ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ മൈനാവതി പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി വജ്രലേഖയെ പിടിച്ച് ഒരു മുറിയിൽ കൊണ്ടുപോയി "ദയവുചെയ്ത് ഇതിന്നുള്ളിലിരിക്കുക. ആ വരുന്നവൻ വന്നു പോകുന്നതുവരെ എന്തു സംഗതി ഉണ്ടായാലും നിങ്ങൾ വെളിയിൽ വരരുത്." എന്നു വജ്രലേഖയോടു പറഞ്ഞു. വജ്രലേഖ അവൾ പറഞ്ഞതുപോലെ ചെയ്തു. വജ്രലേഖ അവിടെനിന്നു മാറിയ ഉടനെ ഒരാൾ അവിടെ വന്നു. വജ്രലേഖയ്ക്കു് ഒരു മറയുടെ ദ്വാരത്തിൽകൂടി മറ്റേ അറയിലുള്ളവരെ നല്ലവണ്ണം കാണാമായിരുന്നതുകൊണ്ട്, അപ്പോൾ അവിടെ വന്നവൻ സുന്ദരനാണെന്നു മനസ്സിലായി. മൈനാവതി അവളുടെ പരിഭ്രമത്തെ വളരെ പണിപ്പെട്ടു് ഒതുക്കികൊണ്ടു് "ഇത്ര പെട്ടന്നു നിങ്ങൾ വരുമെന്നു കരുതിയില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു.

സുന്ദരൻ—ഞാൻ പോയതിൽ പിന്നെ ഇവിടെ ആരോ വന്നതായി തോന്നുന്നുവല്ലോ.

മൈനാ—ആൎക്കും ഇവിടെ വരാൻ പാടില്ലെന്നുണ്ടോ?

സുന്ദ—ആരെങ്കിലും വരുന്നതിന്നു് ആക്ഷേപമുള്ളതുകൊണ്ടല്ല, അറിയേണ്ടുന്ന ആവശ്യം നേരിട്ടതുകൊണ്ടു ചോദിച്ചതാണ്.

മൈനാ—അതെന്താണ്?

സുന്ദ—നിങ്ങളെത്തന്നെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ട്.

മൈനാ—എന്തുകൊണ്ട്?

സുന്ദ—നിങ്ങൾ എന്നെ പെരുവഴിയിലാകാതിരിക്കാൻ തന്നെ.

സുന്ദരൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ മൈനാവതി സുന്ദരൻെറ അടുത്തുചെന്നു ചെവിയിൽ എന്തോ പറഞ്ഞു. അതിന്നു സുന്ദരൻ കോപത്തോടുകൂടി 'ഛെ' എന്നു പറഞ്ഞു. വഞ്ജുലേഖ ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന മറയുടെ അടുത്തുള്ള മേശയുടെ അടുത്തു ചെന്നു, ചിത്രവൎമ്മനെ കാണിച്ച ആ ചെറുപെട്ടി തുറന്നു മൈനാവതിയെ കാണിച്ചു വീണ്ടും കുപ്പായക്കീശയിൽ ഇടുമ്പോൾ അസംഗതിയായി മറയുടെ പിന്നിലുള്ള മുറിയിലേക്കു നോക്കി. എന്തോ സംശയം ജനിച്ചതുപോലെ അവൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അപ്പോൾ അവൻെറ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ആ ചെറുപെട്ടി നിലത്തു വിരിച്ചിരുന്ന പരമധാനിയിൽ വീണുപോയി. വീണതു പരമധാനിയിലായതുകൊണ്ടു് ഒട്ടും ശബ്ദം ഉണ്ടായില്ല. അവൻ അറിഞ്ഞതും ഇല്ല. അപ്പോൾത്തന്നെ മൈനാവതിയും അടുത്തു ചെന്നു് 'എന്താണ്'' എന്നു ചോദിച്ചു. അവൻ രണ്ടു കൈകളും കുടഞ്ഞുകൊണ്ടു "കഷ്ടം! ഞാൻ ഒട്ടുംതന്നെ പ്രജ്ഞയില്ലാത്തവനായിപ്പോയി." എന്നു പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി മറുപടി പറഞ്ഞു.

ആറാം അദ്ധ്യായം

തന്ത്രംകൊണ്ടു് ഒരു രഹസ്യം കണ്ടുപിടിച്ചു.

സുന്ദരൻ ഈ പറഞ്ഞതിൻെറ കാരണം ആദ്യം മൈനാവതിക്കു മനസ്സിലായില്ല. ഇങ്ങിനെ അവർ പരിഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കെ, പെട്ടെന്നു വഞ്ജുലേഖ, കൈത്തോ

ക്ക നീട്ടിക്കൊണ്ടു് അവരുടെ മുമ്പിലേക്ക കുതിച്ചു ചാടി. സുന്ദരൻ ഭ്രമിച്ചുനിന്നുപോയി. വജ്രലേഖ കൈകൊണ്ടു് ഒരു ആംഗ്യം കാണിച്ചതു സുന്ദരന്നു മനസ്സിലായി. "അതു തൊടരുതു്" എന്നുള്ള അവളുടെ ആജ്ഞയെ ആയുധത്തെ ഭയന്നു സുന്ദരൻ അനുസരിച്ചു. "പുറത്തു വരരുതു് എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നില്ലേ?" എന്നു കോപത്തോടുകൂടി മൈനാവതി വജ്രലേഖയോടു ചോദിച്ചു. മൈനാവതി പറഞ്ഞതു കേൾക്കാത്ത ഭാവത്തിൽ, സുന്ദരന്റെ മുഖത്തു തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് "ഈ സ്ഥലം വിട്ടു് ഉടനെ പുറത്തു പോകണം" എന്നു പറഞ്ഞു.

സുന്ദ—ഇവിടെ നിന്നാൽ വെടിവെച്ചു കൊല്ലുമോ?

വജ്രലേ—അതാണു് നിനക്കിഷ്ടമെങ്കിൽ അതും ചെയ്യും.

സുന്ദ—അതിന്നു നീ ആരാണു്?

വജ്രലേ—ഞാൻ വെടി വെക്കുന്നതിൽ സമർത്ഥൻതന്നെയാണു്. നിന്നെപ്പോലെയുള്ള നീചന്മാരോടു് അധികം പറയുന്നില്ല. ഇപ്പോൾതന്നെ ഇവിടം വിട്ടുപോകണം.

സുന്ദരൻ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നു കണ്ടു് നിന്ന ദിക്കിൽനിന്നു കുറേ മാറി നിന്നു് തന്റെ കയ്യിൽനിന്നു് പരമധാനിയിൽ വീണ പെട്ടിയും നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു. വജ്രലേഖ ഉടനെ പെട്ടിയുടെ അടുത്തു ചെന്നു് ഒരു കാൽ അതിന്റെ മുകളിൽവെച്ചുകൊണ്ടു് "ഇതു് ഇനി എന്റേതാണു്. ഇതു കൈവശപ്പെടുത്താൻ നീ ശ്രമിക്കുന്നതായാൽ അതു നിന്റെ മരണത്തിന്നു കാരണമായിത്തീരും." എന്നു് അധികാരത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു. സുന്ദരൻ പകച്ചലോടും

കോപത്തോടുംകൂടി അവിടെനിന്നു പുറത്തേക്കു പോയി. മൈനാവതി ആ പെട്ടി കൈവശപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു വഞ്ജുലേഖ അതെടുത്തു. മൈനാവതി അതു നോക്കി നിന്നതല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചെയ്തില്ല. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഠം ആശ്ചൎയ്യഭാവത്തിൽ 'അതെന്താണ്' എന്നു മൈനാവതി ചോദിച്ചു.

വഞ്ജുലേഖ—ഞാൻ അറിഞ്ഞേടത്തോളം ഇതിനെപ്പററി നിങ്ങഠംക്കും അറിയാം.

മൈനാ—ഇതിന്നു മുമ്പ് ഒരു ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

വഞ്ജുലേ—പിന്നെ ഇതെങ്ങിനെ ഇവിടെ വന്നു?

മൈനാ—അതെനിക്കു പറയാൻ കഴികയില്ല. അതിന്നുള്ളിൽ എന്താണെന്നും എനിക്കറികയില്ല. സത്യമായും ഞാൻ അറികയില്ല.

വഞ്ജുലേ—സുന്ദരനല്ലേ ഇതു നിൻെറ അടുത്തു കൊണ്ടുവന്നതു്?

മൈനാ—അതിനേപ്പററി എനിക്കൊന്നും അറികയില്ല. സുന്ദരൻ എന്നെ കാണിച്ചിട്ടും ഇല്ല.

മൈനാവതി പറഞ്ഞതു സത്യമാണെന്നു വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു തോന്നി. അവഠം അത്രയും ചാതുൎയ്യത്തോടുകൂടിയാണ് പറഞ്ഞതു്. വഞ്ജുലേഖ ദയയോടുകൂടി "ശരി, ഈ പെട്ടി നിങ്ങഠംക്കുള്ളതല്ലെങ്കിൽ ഇതു ഞാൻ കയ്യിൽ വെക്കുന്നതിലോ കൊണ്ടുപോകുന്നതിലോ നിങ്ങഠംക്കു യാതൊരു ആക്ഷേപവും ഇല്ലല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു.

മൈനാ—സുന്ദരന്ന് ഇതിനെപ്പററി ആക്ഷേപമില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യാം.

എത്രയോ വലിയ രഹസ്യത്തിന്നു ആധാരമായിട്ടുള്ള ആ പെട്ടി എടുക്കുന്നതിന്നു മൈനാവതി സമ്മതിച്ചതു വജ്രലേഖയുടെ മനസ്സിനെ മയക്കി. എന്നാലും തന്റെ സംശയം തീരാതിരുന്നതുകൊണ്ടു അവളോട് "ഇപ്പോൾ ഈ പെട്ടി എന്റെ കൈവശമായി. ഇനി ഇവിടെനിന്നു നിങ്ങൾക്കുപദ്രവം ഉണ്ടാക്കാൻ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല." എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വജ്രലേഖ യാത്രയാരംഭിച്ചു.

മൈനാ—സുന്ദരൻ എനിക്കു കൊണ്ടുവന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞ പെട്ടി കൈവശപ്പെടുത്താൻ മാത്രമാണോ നിങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നതു്? ഈ ഒരൊററ കാരണംകൊണ്ടു മാത്രമാണോ?

വജ്രലേ—അല്ലല്ല.

മൈനാ—മററെന്താണു്?

വജ്രലേ—അതിനെപ്പററി പിന്നെ പറയാം.

മൈനാ—നല്ലതു്. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു പുറത്തുപോകാനുള്ള വഴി കാണിച്ചുതരാം. സമയം അധികമായിപ്പോയതുകൊണ്ടു് എല്ലാവരും ഉറങ്ങിപ്പോയിട്ടുണ്ടാവാം.

എന്നു പറഞ്ഞു വാതിൽ തുറന്നു് താഴത്തിറങ്ങി. വജ്രലേഖ തന്റെ തോക്കിന്മേൽ വെച്ച കൈ എടുക്കാതെ തന്നെ നടന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വല്ല ചതിയും ഉണ്ടായേക്കുമെന്നു് അവൾ വിശ്വസിച്ചു. വജ്രലേഖ പുറത്തിറങ്ങി മൈനാവതിയെ തിരിച്ചയച്ചു തെരുവീഥിയിൽകൂടി വേഗത്തിൽ നടന്നു. ഒരു കുറുക്കുവഴിയിൽക്കൂടിചെന്നു താൻ എത്രയോ പ്രയാസപ്പെട്ടു കൈവശപ്പെടുത്തിയ ആ പെട്ടിയിലുള്ള സാധനം എന്താണെന്നു നോക്കാൻ

ഒരു ദിക്കിൽ നിന്നു. അവൾ ജാഗ്രതയോടും ഭയത്തോടും കൂടി ആ ചെറുപെട്ടി തുറന്നുനോക്കി. അവൾ ഭയപ്പെട്ടു. ഒരുതരം ശബ്ദം, അറിയാതെതന്നെ അവളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെ ശബ്ദിക്കാതിരിപ്പാൻ അവൾക്ക് എങ്ങിനെ കഴിയും? ആ ചെറുപെട്ടിയുടെ ഉള്ളിൽ ഒരാളുടെ 'മോതിരവിരൽ' ആയിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ ആ മുറിപ്പെട്ടുതത വിരലിൽ ഒരു തങ്കമോതിരം തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന വെളിച്ചത്തിൻെറ സഹായത്താൽ അവൾ അതു നല്ലവണ്ണം പരിശോധിച്ചു. അവൾ ഭയപ്പെട്ടു നടുങ്ങി. സംസാരിക്കുന്നതിന്നു നാവിളകുന്നില്ല. അവൾ ആ മോതിരം നോക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെ നിന്നു. തൻെറ ഭൎത്താവു പുറത്തുപോയന്നു രാവിലെ കയ്യിൽ ധരിച്ചിരുന്നതാണതെന്നു അവൾക്കു മനസ്സിലായി. അവളുടെ ബുദ്ധി മന്ദിച്ചു. അവളുടെ ഹൃദയം കനലിലിട്ട മെഴുകുപോലെ ഉരുകി. വജ്രലേഖ തൻെറ ജീവനുംകൂടി അപായം നേരിടാനിടയുള്ള ഈ ഭയങ്കരരഹസ്യം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു പുറപ്പെട്ട് ഇപ്പോൾ—"കഷ്ടം! മഹാപാതകം ചെയ്യുന്നവൎക്ക് അന്തകനായ എൻെറ ഭൎത്താവ് ഇപ്പോൾ ആ ദുഷ്ടന്മാരുടെ വലയിൽ പെട്ടു നശിച്ചു"—എന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്താൻ ഇടയായി. ഇങ്ങിനെ അവൾ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിട്ടും ആ പെട്ടി കളയാതെ അതുതന്നെ പിന്നേയും സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. അവൾ പെട്ടെന്നു ഞെട്ടി. എന്തോ സംശയം തോന്നിയപോലെ കാണപ്പെട്ടു. വീണ്ടും അവൾ മോതിരത്തോടുകൂടിയ ആ വിരൽ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. സന്തോഷസൂചകമായ ഒരു ശബ്ദം അവളിൽനിന്നു

പുറപ്പെട്ടു. പെട്ടിയോടുകൂടിത്തന്നെ ആ വിരൽ വെളിച്ച
ത്തിനോടടുത്തു പിടിച്ചു നോക്കി. അതു മറ്റൊരാളുടെ വിര
ലാണെന്നു അവൾക്കു മനസ്സിലായി. "ഏതോ ഒരു സ്വാധു
വിന്റെ കൈവിരലാണിതെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഇ
തു് എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ കൈവിരലല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ
മോതിരവിരലിനു രണ്ടുകൊല്ലം മുമ്പു് അപകടത്തിൽ വെ
ടി പൊട്ടിയപ്പോൾ ഒരു മുറിവു പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അ
തിന്റെ അടയാളം ഈ വിരലിൽ കാണാനില്ല. കളവു
കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു സമർത്ഥനായ പ്രതാപസിംഹൻ മ
രിച്ചുപോയി എന്നു മറ്റുള്ളവരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻവേ
ണ്ടി ഇവർ ചെയ്ത വിദ്യയാണു് ഇതു്. അല്ലാതെ അദ്ദേ
ഹത്തെ നശിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വി
രൽതന്നെ ഇവർക്കെടുക്കാമായിരുന്നു" എന്നിങ്ങിനെ അ
വൾ തന്നെത്താൻ പറഞ്ഞു.

ഒന്നും തിരിയാതെ അതുവരെ പരിഭ്രമിച്ചുനിന്ന വജ്ര
ലേഖയുടെ മനസ്സിൽ ഇപ്പോൾ പലവിധം ആലോചന
കൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിഭയങ്കരമായ നില
യിൽ പെട്ടു തപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വജ്രലേഖയ്ക്കു് ഈ സംഭ
വം എന്തെന്നില്ലാത്ത ആശ്വാസം ഉണ്ടാക്കി. തൽക്കാ
ലം ഉണ്ടായിരുന്ന ഭയം നീങ്ങിയ ഉടനെ വജ്രലേഖ ത
ന്റെ കയ്യിൽ കിട്ടിയ വിരലിന്റെ രഹസ്യത്തെപ്പറ്റി ആ
ലോചിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഭയങ്കരമായ ഒരു കൊലപാതക
ത്തിന്റെ ലക്ഷണമായ ഇതു്, സ്വയംപ്രഭയെ കാണാതി
രിപ്പാനുള്ള രഹസ്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണെന്നു് അവൾ
കരുതി. അതുകൊണ്ടു് ആ പെട്ടി അടച്ചു് അവൾ ഭദ്ര

മായി സൂക്ഷിച്ചു. ആ പെട്ടി കൈവശപ്പെടുത്താൻ സുന്ദരൻ ശ്രമിക്കുമെന്ന് അവൾ ഊഹിച്ചു. ഉടനെ ആ പെട്ടിയിലുണ്ടായിരുന്ന വിരലിന്റെ തുണ്ടും എടുത്ത് ഒരു കഷ്ണം കടലാസ്സിൽ പൊതിഞ്ഞു തന്റെ അരക്കെട്ടിൽ തിരുകി പെട്ടി സാധാരണപോലെ കുപ്പായക്കീശയിലും ഇട്ടു. "ഇവിടെ നില്ക്കുന്നതു സുഖമല്ല്യ" എന്നു മെല്ലെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് അവൾ അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ട് 'ഭാസ്കരവിലാസം' റോഡിലേക്കു നടന്നു. കുറെ നടന്നപ്പോൾ പെട്ടന്ന് അവൾ തിരിഞ്ഞുനിന്നു. അവളുടെ പിന്നാലെ ഒരുവൻ അതിവേഗത്തിൽ വരുന്നതു് അവൾ കണ്ടു. അവളും വേഗത്തിൽ നടന്നു മരങ്ങൾ അധികമായി തിങ്ങിയ ഒരു വഴിയിൽകൂടി തിരിച്ചു. പെട്ടന്ന് അവളുടെ പിന്നിൽനിന്ന് ഒരു അടി അവളുടെ ശിരസ്സിൽ പതിച്ചു. അടികൊണ്ട് അവൾ "ഹാ" എന്നു മാത്രം ശബ്ദിച്ചു താഴെ ബോധംകെട്ടു വീണു. വന്നടിച്ചതു് അവളുടെ വിരോധിയായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവൾ ബോധംകെട്ടു വീണ ഉടനെ അവളുടെ കുപ്പായക്കീശയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു മാത്രം എടുത്ത് അവിടേനിന്നു വേഗത്തിൽ പോയ്ക്കളഞ്ഞു. ചന്ദ്രലേഖ അരമണിക്കൂറോളം അവിടെത്തന്നെ ആ സ്ഥിതിയിൽ കിടന്നു. അവിടം നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നു. ആ സ്ഥലം നഗരത്തിന്ന് അടുത്താണെങ്കിലും ആ സമയത്തു ഭയങ്കരമായ കൊടുങ്കാടുപോലെതന്നെയായിരുന്നു. കുറേശ്ശ കുറേശ്ശയായി അവൾക്കു പ്രജ്ഞ വന്നു. അവൾ എഴുനേററു നാലുഭാഗവും നോക്കി. ആ കൂരിരുട്ടിൽ തനിയെ പെട്ടതോർത്തു് അവൾ ഭയപ്പെട്ടു. തന്റെ ശത്രുക്കളിൽ ആരോ തന്നെ അടിച്ചു വീഴ്ത്തിയതാണെന്ന് ഊഹിച്ചു് "ഛി!

ഇങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഭയപ്പെടുകയോ?" എന്നു പറഞ്ഞു ധൈര്യത്തെ അവലംബിച്ച് താൻ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന പെട്ടിയെ നോക്കി. ആ പെട്ടി കാണാനില്ല. പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി അരയിൽ തിരുകിയിരുന്നതു നോക്കിയപ്പോഴം അതു് അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. "ഇതും ദൈവമതം" എന്നു കരുതി അവിടേനിന്നു വേഗത്തിൽ നടന്നു രാജവീഥിയിൽ എത്തിച്ചേൎന്നു. അവിടെ വെച്ച് അവൾ ബുദ്ധിസാഗരയ്യരെ കണ്ടുമുട്ടി. അവൾക്കു സമാധാനമായി.

ഏഴാം അദ്ധ്യായം

ഒരു രസകരമായ സംഭാഷണം.

ഇങ്ങിനെ തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടിയ ഉടനെ വജ്രലേഖ ബുദ്ധിസാഗരയ്യരുടെ ചുമലിൽ കൈവെച്ചുകൊണ്ടു് "നിങ്ങൾ ബുദ്ധിസാഗരയ്യരല്ലേ?" എന്നു തല്ക്കാലമുള്ള വേഷത്തിനനുസരിച്ച ശബ്ദത്തിൽ ചോദിച്ചു.

ബുദ്ധി—നിങ്ങൾ ആരാണു്?

വജ്രലേ—എന്റെ പേർ 'ഹരിഹരൻ' എന്നാണു്.

ബുദ്ധി—നിങ്ങളെ ഇതിനുമുമ്പു കണ്ടതായി തോന്നുന്നില്ലല്ലോ. പറഞ്ഞുകേട്ടതായും തോന്നുന്നില്ല. എന്നാലും നിങ്ങൾക്കു് എന്നെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം വല്ലതും ഉണ്ടോ?

വജ്രലേ—എനിക്കു ചിലതൊക്കെ പറയാനുണ്ടു്.

ബുദ്ധി—ഇപ്പോൾ സമയം വളരെ ആയില്ലേ?

വജ്രലേ—എന്നോടൊപ്പം തിരക്കു നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകയില്ലേ

ന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ബുദ്ധി—ആവട്ടെ, നിങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ളതു് എന്താണെന്നു കേൾക്കട്ടെ.

വഞ്ജലേ—നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു കാൎയ്യത്തെപ്പററിത്തന്നെയാണു് എനിക്കു പറയാനുള്ളതു്.

ബുദ്ധി—അനാവശ്യമായി പറഞ്ഞു കാലം കളയുന്നവരോടു സംസാരിപ്പാൻ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല.

വഞ്ജലേ—ഇവിടെവെച്ചു് എനിക്കു പറയാനുള്ളതു പറയുന്നതായാൽ വല്ലവരും കേൾക്കുമോ എന്നു ഭയമുണ്ടു്. ഇവിടെ അടുത്തു സൌകൎയ്യത്തിൽ സംസാരിക്കാൻ തക്ക വല്ല സ്ഥലവും ഉണ്ടോ?

ബുദ്ധി—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ എന്റെ വീട്ടിലേക്കു തന്നെ പോകണം. ഇവിടെ അടുത്തുതന്നെയാണു് വീടു്.

വഞ്ജലേ—എന്നാൽ അതാണു് നല്ലതു്.

ബുദ്ധി—തക്കതായ കാരണം ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താതെ ഈ അസമയത്തു വീട്ടിൽ ഒരാളെ കൂട്ടികൊണ്ടുപോയി സംസാരിക്കുന്നതിന്നു ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല.

വഞ്ജലേ—അതു നല്ലതുതന്നെ. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു് എന്തു സാക്ഷ്യമാണു് ഞാൻ തരേണ്ടതു്?

ബുദ്ധി—നിങ്ങളുടെ ശരിയായ പേരെന്താണു്?

വഞ്ജലേ—എന്റെ പേർ 'ഹരിഹരൻ' എന്നല്ലെന്നു നിങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ടു സംശയിച്ചു? നിങ്ങളെ തോല്പിക്കേണമെന്ന വിചാരം എനിക്കില്ല. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ചെവിയിൽ ഒന്നു പറയാം.

വജ്രലേഖ പറഞ്ഞതിന്നനുസരിച്ചു പറയുന്നതിന്നു ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ സമ്മതിച്ചു. വജ്രലേഖ അയാളുടെ ചെവിയിൽ എന്തോ മന്ത്രിച്ചശേഷം "പ്രതാപസിംഹനെ കാണാതിരിപ്പാനുള്ള രഹസ്യത്തിന്റെ ഒരു സൂക്ഷ്മമായ അടയാളം എനിക്കു കിട്ടീട്ടുണ്ട്" എന്നു പറഞ്ഞു.

ബുദ്ധി—അദ്ദേഹത്തെ കാണാതായി എന്നതിന്റെയോ?

വജ്രലേ—'ഞാൻ' കാണാതായി എന്നു പറഞ്ഞില്ലല്ലോ. നിങ്ങളല്ലേ തീച്ചപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞതു്?

ബുദ്ധി—എനിക്കു വല്ലാതെ തല ചുറ്റുന്നു.

വജ്രലേ—സൂക്ഷിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പത്തു നിമിഷംമുമ്പു് ഒരാൾ ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. അയാൾ ഇവിടെത്തന്നെ വല്ല ദിക്കിലും ഒളിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടാവാം. അയാൾ നമ്മുടെ സംഭാഷണത്തേയും പ്രവൃത്തിയേയും ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും.

ബുദ്ധി—നിങ്ങൾ ഇതൊക്കെ എങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കി?

വജ്രലേ—ഞാൻ ഒരു രഹസ്യപ്പോലീസ്സുകാരനാണു്. നമുക്കു നിങ്ങളുടെ വീട്ടിലേക്കു പോകുക. അവിടെവെച്ചു് എല്ലാം വിസ്തരിച്ചു പറയാം.

ബുദ്ധി—അങ്ങിനെതന്നെ. നമുക്കു് ഈ വഴിതന്നെ പോകാം.

എന്നു പറഞ്ഞു് അവിടെനിന്നു രണ്ടുപേരും വേഗത്തിൽ നടന്നു് ഒരു വീട്ടിൽ പ്രവേശിച്ചു. ആ വീടു് ആ ഗ്രാമത്തിലുള്ള മററു വീടുകളെപ്പോലെതന്നെയായിരുന്നു. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ വജ്രലേഖ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി നാലുപുറവും നോക്കി. അവൾ കുറച്ചുമുമ്പു കടന്നുചെന്ന

മൈനാവതിയുടെ വീട്ട് ഈ വീടിനു നേരെ മുമ്പിലുള്ള താണെന്നു അവൾക്കു മനസ്സിലായി. അവൾ ആശ്ചര്യ പ്പെട്ടു. ഇതൊന്നും ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ അറിഞ്ഞില്ല. അ യാൾ വാതിൽ തുറക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കയായിരുന്നു. ഒരു വിധത്തിൽ അയാൾ വാതിൽ തുറന്നു. വാതിൽ തുറന്ന ഉടനെ വഞ്ജുലേഖ അകത്തു കടന്നു. തന്നോക്കാൾമുമ്പു വഞ്ജുലേഖ അകത്തു കടന്നതു കണ്ടു് അയാൾ ആശ്ചര്യ പ്പെട്ടു. അയാൾ ചോദിച്ചു:—"ഇതെന്താണു്? നിങ്ങൾ ഇത്ര ധൃതിപ്പെട്ടു് എന്നോക്കാൾമുമ്പു് അകത്തേക്കു കുതിച്ചു ചാടിയതിന്റെ കാരണം എന്താണു്?"

വഞ്ജുലേ—നേരെയുള്ള ആ വീട്ടിൽനിന്നു് ഇപ്പോഴാണു് ഒരാൾ പുറത്തു വന്നതു്.

ബുദ്ധി—അതിനെന്താണു്?

വഞ്ജുലേ—അയാൾ എന്നെ കാണുന്നതിനു് എനിക്കിഷ്ട മില്ല.

ബുദ്ധി—അവൻ ആരാണെന്നു നിങ്ങൾ അറിയുമോ?

വഞ്ജുലേ—അറിയും.

ബുദ്ധി—ആ വീട്ടിൽനിന്നു് ആരുതന്നെ വന്നാലും നി ങ്ങൾ ഭയപ്പെടേണ്ട.

വഞ്ജുലേ—ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്നു നിങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ടു പറയുന്നു?

ബുദ്ധി—മൈനാവതിയുടെ വീട്ടുകാർ വളരെ നല്ലവരാ ണു്. ഉത്തമകുലത്തിൽ ജനിച്ചവരും ആകുന്നു.

ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ, ആ വീട്ടുകാരെപ്പററി ബുദ്ധിസാഗരയ്യർക്കു യാതൊരു വിവരവും

ഇല്ലെന്നു വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു ബോദ്ധ്യമായി. മൈനാവതിയുടെ വീട്ടുകാൎയ്യമായി അദ്ദേഹത്തിന്ന് എത്രകണ്ടു പരിചയമുണ്ടെന്നറിവാൻ അവൾ ആഗ്രഹിച്ചു. ഇങ്ങിനെ അവൾ വിചാരിച്ചിരിക്കെ ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ അവളെ വേറൊരു മുറിയിലേക്കു കൂട്ടികൊണ്ടുപോയി. ആ മുറി വളരെ വിശാലമായതും ഭംഗിയുള്ള ചിത്രങ്ങളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടതും ആയിരുന്നു. അനവധി പുസ്തകങ്ങൾ വിശേഷമായി കെട്ടിച്ച് അതാതിന്റെ പേരുകൾ സ്വൎണ്ണവൎണ്ണമായ ലിപികളിൽ എഴുതിച്ച് അളുമാറകളിൽവെച്ചുകണ്ടതുകൊണ്ട് ആ മുറി ഗ്രന്ഥശാലയാണെന്നു വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു മനസ്സിലായി. രണ്ടാളും വിശേഷമായ ഓരോ കസാലകളിൽ ഇരുന്നു.

ബുദ്ധി—നിങ്ങൾ എന്തൊക്കയോ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ; അതെന്തൊക്കെയാണ്?

വഞ്ജുലേ—നിങ്ങൾ എന്റെ ചില ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ആദ്യം മറുപടി പറയണം എന്ന് അപേക്ഷയുണ്ട്.

ബുദ്ധി—നിങ്ങൾ ആരാണെന്ന് ഇനിയും എനിക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ ആരാണെന്നു മനസ്സിലാവാതെ ഒരു ചോദ്യത്തിന്നും മറുപടി പറവാൻ കഴികയില്ല.

വഞ്ജുലേ—ഇരിക്കട്ടെ. പ്രതാപസിംഹനെ കാണാതിരിക്കുന്നതിന്നുള്ള കാരണം തെളിയിച്ചുതന്നാൽ മതിയോ?

ബുദ്ധി—മതി.

"അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നല്ലത്" എന്നു പറഞ്ഞു് അവർ അന്യോന്യം അറിയുമെന്നു തെളിയിക്കേണ്ടതിന്ന്, അന്നു കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന സംഭാഷണത്തിന്റെ ചുരുക്ക

വിവരം അദ്ദേഹത്തോടുപറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ "നിങ്ങൾ ഇതൊക്കെ എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു." എന്നു പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചു.

വഞ്ജുലേ—അതിനെപ്പററി വിസ്തരിച്ചു പറയാം. ഇപ്പോൾ ഞാൻ വേഷംമാറി വന്നിരിക്കയാണ്. എനിക്കു നിങ്ങളെ എത്രകണ്ട് അറിയുമോ അത്രകണ്ടു നിങ്ങൾക്ക് എന്നെയും അറിയാം.

ബുദ്ധി—നിങ്ങൾ അറിയും എന്നു പറഞ്ഞ രഹസ്യങ്ങൾ എനിക്കറിയേണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ ചോദ്യത്തിന്നു ഞാൻ ശരിയായ മറുപടി പറയാം.

വഞ്ജുലേ—നിങ്ങൾ ഇവിടെ താമസം തുടങ്ങീട്ടു വളരെ കാലമായോ?

ബുദ്ധി—ഏഴെട്ടു കൊല്ലങ്ങളായി.

വഞ്ജുലേ—നിങ്ങൾ ഇനിയും വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടില്ലേ?

ബുദ്ധി—ഇല്ല.

വഞ്ജുലേ—എതിരിലുള്ള വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നതാരാണ്?

ബുദ്ധി—അംബാ ശങ്കരയ്യർ—

വഞ്ജുലേ—അയാൾക്കു ഭാൎയ്യയും രണ്ടു സഹോദരിമാരുമല്ലേ ഉള്ളതു്?

ബുദ്ധി—അതേ.

വഞ്ജുലേ—അവരെ നിങ്ങൾക്കു പരിചയമുണ്ടോ?

ബുദ്ധി—ഉണ്ട്.

വഞ്ജുലേ—നിങ്ങളുടെ പരിചയം എങ്ങിനെയുള്ളതാണ്?

ബുദ്ധി—മൂത്ത സഹോദരിയെ ഒരാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ എനിക്കു വിവാഹംചെയ്തു തരാൻ തീൎച്ചയാക്കീട്ടുണ്ട്.

ഇങ്ങിനെ അദ്ദേഹം വെളിവായി പറഞ്ഞതുകേട്ട വജ്രലേഖ ആശ്ചൎയ്യപ്പെട്ടു. "രണ്ടു സഹോദരിമാരും ഇപ്പോൾ അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടോ?" എന്നു് അവൾ ചോദിച്ചു.

ബുദ്ധി—രണ്ടാളും അവിടെത്തന്നെയാണു് താമസിക്കുന്നതു്. പക്ഷെ ഇളയവൾ ഇപ്പോൾ അവിടെ ഇല്ല. എവിടേക്കാണു് പോയതു് എന്നു് എനിക്കു വിവരവും ഇല്ല.

വജ്രലേ—എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ആ പ്രേമഭാജനം മാത്രമാണു് അവിടെയുള്ളതു്. കുറച്ചു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ നിങ്ങൾ അവളെ ഭാൎയ്യയായി സ്വീകരിക്കും?

ബുദ്ധി—അതേ.

വജ്രലേ—എന്നാൽ നിങ്ങൾ തിച്ചപ്പെടുത്തിയ ദിവസത്തിനുള്ളിൽ നിങ്ങളുടെ ഈ അഭിപ്രായം മാറേറണ്ടിവരും.

ബുദ്ധി—(അടുത്തു ചെന്നു) നിങ്ങൾ എന്താണു് പറയുന്നതു്. ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചതു മാറേറണ്ടിവരുമെന്നോ?

വജ്രലേ—അതെ. അവൾ നിങ്ങൾക്കു വിവാഹം ചെയ്വാൻ തക്കയോഗ്യതയുള്ളവളല്ല.

ബുദ്ധി—ഒരിക്കലും അങ്ങിനെയല്ല. അവളെ ദൂഷിക്കുന്നതു കേൾപ്പാൻ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതും അല്ല.

വജ്രലേ—ഞാൻ തക്ക കാരണത്തോടുകൂടിയാണു് പറയുന്നതു്.

ബുദ്ധി—നിങ്ങൾ യാതൊന്നും ഊഹിച്ചു പറയേണ്ട. അതിനൊന്നും ഞാൻ ചെവി കൊടുക്കുകയില്ല.

വജ്രലേ—നിങ്ങളെ മുൻകൂട്ടി അറിയിക്കുന്നതു്, എന്റെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടിയോ മററു കരുതലോടുകൂടിയോ അല്ല എന്നു തെളിയിച്ചാൽ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുമോ?

ബുദ്ധി—അവൾ പരിശുദ്ധയും നല്ലവളും ആണെന്ന് എനിക്കറിയാം.

വഞ്ജുലേ—നിങ്ങൾക്കെങ്ങിനെ അറിയാം?

ബുദ്ധി—വളരെ കാലത്തെ പരിചയംകൊണ്ടറിയാം.

വഞ്ജുലേ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിലും നിങ്ങളറിയാത്ത ചില രഹസ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്.

ബുദ്ധി—അതെന്താണ്?

വഞ്ജുലേ—പ്രതാപസിംഹനെ കാണാത്തതിനെപ്പററിയുള്ള ചില വിവരങ്ങൾ അവൾക്കറിയാം.

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ അയാൾ ഇരുന്ന ദിക്കിൽ നിന്നെഴുന്നേററു വഞ്ജുലേഖയെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് "നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം എനിക്കു മനസ്സിലായി. നിങ്ങൾ അവളുടെ വിരോധിയാണ്. ഞങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ വിരോധം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത് ഞങ്ങളുടെ ജീവിതസുഖത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു നിങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നു. എനിക്കെല്ലാം മനസ്സിലായി" എന്നു പരിഭവത്തോടും കോപത്തോടുംകൂടി പറഞ്ഞു. ഇതുകൊണ്ടൊന്നും വഞ്ജുലേഖയുടെ മനസ്സിളകുമോ? "നിങ്ങൾ കുട്ടം സമാധാനമില്ലാത്ത ഒരാളാണു" എന്ന് അവൾ സാവധാനത്തിൽ പറഞ്ഞശേഷം "മൈനാവതിയുടെ വീട്ടിൽവെച്ച് സുമാറ് രണ്ടുമണിക്കൂറിനുമുമ്പ് ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ച രഹസ്യത്തെ നിങ്ങൾക്ക് അറിയേണ്ട എന്നാണോ പറയുന്നത്? എന്നാൽ അതിനു നിങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നില്ല. വേണമെങ്കിൽ നോക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞു കടലാസ്സിൻെറ കഷണത്തിൽ ചുരുട്ടിവെച്ചിരുന്ന വിരലിൻെറ തുണ്ടം നീട്ടിക്കാ

ണിച്ചു കൊടുത്തു. അതു കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ ഭയത്തോടും പരിഭ്രമത്തോടുംകൂടി 'ഇതെന്താണ്' എന്നു ചോദിച്ചു. വജ്രലേഖ "സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുക" എന്നു പറഞ്ഞു് അയാളുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. അയാൾ അതു വാങ്ങി നോക്കി. അയാളുടെ ദേഹം നടുങ്ങി. അയാൾ ആ വിരലിൽ തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ മോതിരം ഊരിയെടുത്തു് അതിൽ എഴുതിട്ടുണ്ടായിരുന്ന 'പ്രതാപ' എന്ന പേർ വായിച്ചു. അയാളുടെ പരിഭ്രമത്തിന്നു് അതിരില്ലാതായി. അദ്ദേഹം ആ മോതിരം ആ വിരലിൽത്തന്നെ ഇട്ടു. ഈ മോതിരം നിങ്ങൾക്കു് എവിടെനിന്നു കിട്ടി" എന്നു ചോദിച്ചു.

വജ്രലേ—അതു് ആരുടേതാണെന്നു് നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായോ?

ബുദ്ധി—ഇല്ല.

വജ്രലേ—എന്നാൽ ഞാൻ പറയാം. അതു പ്രതാപസിംഹന്റേതാണു്.

ബുദ്ധി—തീർച്ചയാണോ?

വജ്രലേ—അതെ. ഞാൻ അതു നല്ലവണ്ണം അറിയും.

ബുദ്ധി—കളവു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ സമർത്ഥനായ അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോയി എന്നാണോ?

വജ്രലേ—ഈ മോതിരം അദ്ദേഹത്തിന്റേതുതന്നെയാണു്. എന്നാൽ വിരൽ അദ്ദേഹത്തിന്റേതല്ല. മറ്റൊരാളുടേതാണു്. ആ ആളെ എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല. ഈ മോതിരത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ പ്രതാപസിംഹൻ ശത്രുക്കളുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹം

ജീവനോടുകൂടിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനുള്ള തെളിവ് എനിക്കു കിട്ടീട്ടുണ്ട്.

ബുദ്ധി—പ്രതാപശാലിയായ ആ പ്രതാപസിംഹനെ ഇത്ര നല്ലവണ്ണം അറിയുന്ന നിങ്ങൾ ആരാണ്?

വഞ്ജുലേ—നിങ്ങൾക്ക് ഊഹിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലേ?

ഈ പറഞ്ഞത് അവൾ തൻെറ സ്വന്തശബ്ദത്തിൽ തന്നെയായിരുന്നു. ആ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവളുടെ മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുകയും അപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖ, "ഞാൻ വഞ്ജുലേഖയാണ്. പ്രതാപസിംഹൻെറ—" എന്നു പറഞ്ഞു നിൎത്തുകയും ചെയ്തു.

എട്ടാം അദ്ധ്യായം

പാമ്പിൻകാൽ പാമ്പറിയും.

താൻ ഇന്ന ആളാണെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ അതു വിശ്വസിക്കാതിരുന്നതു കണ്ടും പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി തൻെറ മുഖത്തുതന്നെ നോക്കി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടും വഞ്ജുലേഖ, "ഞാൻ പറഞ്ഞതു നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലേ" എന്നു ചോദിച്ചു.

ബുദ്ധി—ഇല്ല, ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. എന്നാലും നിങ്ങൾ വഞ്ജുലേഖയെപ്പോലെതന്നെ സംസാരിക്കുന്നു. മററുവിധത്തിൽ നോക്കിയാലും നിങ്ങൾ അവരെപ്പോലെതന്നെ തോന്നുന്നുണ്ട്.

വഞ്ജുലേ—എന്റെ ഈ കൃത്രിമവേഷം മാററികാണുമ്പോഠം നിങ്ങളുടെ സംശയം തീരും. മഹാക്രൂരന്മാരായ ശത്രുക്കളുടെ കയ്യിൽ തന്റെ ഭത്താവു് അകപ്പെട്ടതായി അറിഞ്ഞ ഒരുത്തമസ്ത്രീ, അദ്ദേഹത്തെ ഏതുവിധത്തിലും വീണ്ടുകൊണ്ടുവരുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നതല്ലേ അവളുടെ ധമ്മം?

ബുദ്ധി—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇപ്പോഴുള്ള നിങ്ങളുടെ വേഷം യോജിച്ചതുതന്നെ. നിങ്ങളുടെ ഈ കൃത്രിമവേഷത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു് ഒരാഠംക്കും സാധിക്കയില്ല.

വഞ്ജുലേ—എന്നാൽ ഞാൻ ഇന്ന ആളാണെന്നു പറഞ്ഞതു നിങ്ങഠം വിശ്വസിച്ചുവോ?

ബുദ്ധി—ഇപ്പോഠം ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു.

വഞ്ജുലേ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങഠം വിവാഹംചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ച സ്ത്രീയുടെ മേൽ കുററം ചുമത്തിയതു യാതൊരു ദുരുദ്ദേശംകൊണ്ടും അല്ലെന്നു നിങ്ങഠം വിശ്വസിക്കണം.

ബുദ്ധി—അവളോടു വിരോധം ഉള്ളതുകൊണ്ടു പറയുന്നതല്ലെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവളെപ്പററിയുള്ള ഈ വിവരം എങ്ങിനെ നിങ്ങഠംക്കു കിട്ടി എന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

"അതും പറയാം" എന്നു പറഞ്ഞു് അവഠം മൈനാവതിയും സുന്ദരനും ആയി ഉണ്ടായ സംഭാഷണത്തെ ഒഴിച്ചു ബാക്കി നടന്ന സംഭവങ്ങഠം മുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു. സ്വയംപ്രഭയെ കാണാതെ പോയ വിഷയ

ത്തിൽ മൈനാവതിയും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള അവളുടെ സംശയത്തെയും അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞില്ല.

അത്യാശ്ചൎയ്യത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഈ സംഭവങ്ങൾ കേട്ടപ്പോൾ ബുദ്ധിസാഗരശൎമ്മരുടെ മുഖം വല്ലാതെയായി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അഭിപ്രായം ഇന്നതാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖഭാവംകൊണ്ടറിവാൻ വഞ്ജുലേഖ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. എന്നാൽ അതിന്ന് അവൾക്കു സാധിച്ചില്ല. ബുദ്ധിസാഗരശൎമ്മർ നല്ല ഒരാളാണെന്നു പ്രതാപസിംഹൻ പലപ്പോഴും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവൾക്ക് ഇപ്പോഴുണ്ടായ ഒരു സംശയം അവളെ വല്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ബുദ്ധി—പ്രതാപസിംഹനെ കാണാതായ സംഗതിയിൽ മൈനാവതിയും സംബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

വഞ്ജുലേ—ഞാൻ അങ്ങിനെ സംശയിക്കുന്നതായി പറഞ്ഞില്ലല്ലോ.

ബുദ്ധി—പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും അവളുടെ മേൽക്കൂടി നിങ്ങൾക്കു സംശയമുണ്ടെന്നു നിങ്ങളുടെ വാക്കിൽനിന്ന് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വഞ്ജുലേ—എന്തുകൊണ്ട് അങ്ങിനെ സംശയിച്ചുകൂടാ? മറുചില സാക്ഷ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിങ്ങളെക്കൂടി സംശയിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ട്.

ബുദ്ധി—ഒന്നിനെ തുടൎന്നു മറ്റൊന്നായി പല ചിന്തകളും നിങ്ങൾക്കുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ മനസ്സു കലങ്ങിയതായി ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

വജ്രലേ—ഞാൻ പറയുന്നതൊന്നും നിങ്ങഠം വിശ്വസിക്കു ന്നില്ല, അല്ലേ?

ബുദ്ധി—ഇതുപോലെയുള്ള അസാദ്ധ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു വട്ടം തിരിയുന്ന സാധാരണ സ്ത്രീകളെപ്പോലെ നിങ്ങഠം പല അബദ്ധങ്ങളിലും പെടുന്നുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്.

വജ്രലേ—ഞാൻ തടസ്ഥം പറഞ്ഞതിനെ വിലവെക്കാതെ അടുത്ത ആഴ്ച വിവാഹം നടത്തുന്നതിനുതന്നെയാണോ ഉറച്ചത്?

ബുദ്ധി—തീൎച്ചയായിട്ടും—

വജ്രലേ—നിങ്ങഠംക്കതിന്ന് ഇടവരികയില്ല.

ബുദ്ധി—ആ പറഞ്ഞതിൻെറ താല്പൎയ്യം എന്താണ്?

വജ്രലേ—മൈനാവതി കുററക്കാരിയാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചാൽ അവളെ തടവിൽ വെയ്ക്കുകയില്ലേ? അങ്ങിനെ ചെയ്താലോ?

ബുദ്ധി—നിങ്ങഠം ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നിട്ടും രൂപഗുണങ്ങഠം തികഞ്ഞ, ഉത്തമവംശത്തിൽ ജനിച്ച ഒരു സ്ത്രീയുടെ മേൽ കുററം ചുമത്തുന്നതിന്നാണോ ശ്രമം?

വജ്രലേ—ഞാൻ ന്യായമായ വഴിയിൽ മാത്രമേ പ്രവേശിക്കയുള്ളു. ഈ കുററത്തേയോ അതല്ല കുററങ്ങളേയോ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്ന് എനിക്കു സാധിക്കയില്ലെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഈ സംഭാഷണം ഇവിടെ നിൎത്തുകയാണ് നല്ലത്.

എന്നു പറഞ്ഞു വജ്രലേഖ ഇരുന്നേടത്തുനിന്നെഴുന്നേററു. ഇങ്ങിനെ പുറപ്പെട്ട വജ്രലേഖയെ ബുദ്ധിസാഗരയ്യ

രുടെ മുഖം പെട്ടെന്നു പിടിച്ചുനിൎത്തി. അദ്ദേഹം കലശലായി വ്യസനിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് അവൾക്കു മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം, "നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്വാനാണു് പോകുന്നതു്?" എന്നു ചോദിച്ചു.

വഞ്ജുലേ—ജയിക്കുമെന്നുള്ള പൂൎണ്ണവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയാണു് ഞാൻ ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. അതിന്റെ അവസാനഫലം കാണുന്നതുവരെ പ്രവൎത്തിപ്പാൻ തന്നെയാണു് ഞാൻ പുറപ്പെടുന്നതു്.

ബുദ്ധി—നിങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചേടത്തോളമുള്ള വിവരങ്ങൾ പോലീസ്സിനെ അറിയിപ്പാൻ പോകുന്നില്ലല്ലോ.

വഞ്ജുലേ—അതു തീൎച്ചയാക്കീട്ടില്ല.

ബുദ്ധി—എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു തീൎച്ചയായ വിവരം കിട്ടുന്നതുവരെ അതു ചെയ്യരുതെന്നേ എനിക്കപേക്ഷയുള്ളു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സംശയത്തിന്മേൽ മൈനാവതിയെ തടവിലാക്കരുതു്. അതിൽ എനിക്കും അപവാദം ഉണ്ടാകും.

വഞ്ജുലേ—അവൾ ചെയ്ത കുറ്റത്തിന്നു നിങ്ങൾ വ്യസനിക്കുന്നതെന്തിന്നു്? നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന അപവാദം എന്തു്?

ബുദ്ധി—അവൾ കുറ്റം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തവളാണു്.

വഞ്ജുലേ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ എല്ലാം അവൾക്കു ഗുണമായിത്തന്നെ കലാശിക്കും. ബുദ്ധിസാഗരയ്യരേ, നമുക്കു നാളെ കാണാം. ഇപ്പോൾ എനിക്കു പോകാൻ അനുവാദം തരണം.

ഇങ്ങിനെ അവർ തമ്മിൽ പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങി. വഞ്ജുലേഖ ഒരു വണ്ടി ഏൎപ്പെടുത്തി വീ

ട്ടിലേയ്ക്കു യാത്രയായി. അവാം വീട്ടിൽ എത്താൻ അര നാഴിക ദൂരമുള്ളപ്പോൾതന്നെ വണ്ടി നിൎത്തിച്ചു. അതിൽ നിന്നിറങ്ങി ആരും അറിയാതെ മെല്ലെ നടന്നു വീട്ടിൽ എത്തിച്ചേൎന്നു.

പിറേറന്നു വൈകുന്നേരം 'ഭാസ്കരവിലാസ'ത്തിൻെറ വാതിലിനു് ഒരു സ്ത്രീ ചെന്നു മുട്ടി. അവാംക്കു് ഏകദേശം മുപ്പതു വയസ്സു പ്രായമായിട്ടുണ്ടു്. അവളുടെ കണ്ണുകാം അവാംക്കുള്ള ദുഃഖത്തെ നല്ലവണ്ണം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. എന്നു മാത്രമല്ല അവാം എന്തോ തിടുക്കമായ ഒരു കാൎയ്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു് അവിടെ വന്നിട്ടുള്ളതെന്നും അവളുടെ മുഖഭാവം പറയുന്നുണ്ടു്. ഉടനെ ഒരു സ്ത്രീ വന്നു വാതിൽ തുറന്നു.

വന്നവാം—ഗൌരീശങ്കരയ്യർ ഈ വീട്ടിൽതന്നെയല്ലേ താമസിക്കുന്നതു്?

വാതിൽ തുറന്നവാം—അതെ.

വന്നവാം—അദ്ദേഹം ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടോ?

വാതിൽ തുറന്നവാം—ഇല്ല. രാത്രി ഏകദേശം പത്തുമണിയാകുമ്പോഴേയ്ക്കു വരും. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാൎയ്യയാണു്. വല്ലതും പറയേണ്ടതുണ്ടെങ്കിൽ വന്നാൽ പറയാം.

വന്നവാം—നിങ്ങളുടെ മകളെ കാണാതെപോയ വിഷയത്തെപ്പററി ചിലതു സംസാരിപ്പാനാണു്.

അവാം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോാം ഗൌരീശങ്കരയ്യരുടെ ഭാൎയ്യയായ ഹൈമവതി, "അങ്ങിനെയാണോ? എന്നാൽ അകത്തേയ്ക്കു വരാമല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു് അക

ത്തേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ഒരു കലാസലയിൽ ഇരുത്തി താനും അടുത്തിരുന്നു് "ഇതിന്റെ രഹസ്യത്തെപ്പററി നിങ്ങഠം വല്ലതും അറിയുമോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

വനാവഠം—ചിലതൊക്കെ ഞാൻ അറിയും. ഒടുവിൽ ശരിയായ തെളിവു കിട്ടുമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഹൈമവതി—ഇതിനെപ്പററി അന്വേഷിപ്പാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു പ്രതാപസിംഹൻ ഒഴിഞ്ഞതായി കേട്ടു. അതു വാസ്തവമാണോ?

വനാവഠം—അതൊന്നും ഞാൻ കേട്ടില്ല.

ഹൈമവതി—ഏതായാലും ഞങ്ങളെ ദൈവം വെടിഞ്ഞു. ഈ പോലിസ്സുകാരെ എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കും? നിങ്ങഠംതന്നെ ആലോചിക്കുക. ഞങ്ങഠം ദരിദ്രന്മാരായതുകൊണ്ടു് മറെറാരാളെ വരുത്തി കേസ്സ് അന്വേഷിപ്പിക്കുന്നതിന്നും ഞങ്ങഠംക്കു ശക്തിയില്ല.

വനാവഠം—പ്രതാപസിംഹൻ ഈ കേസ്സിൽനിന്നു പിൻവലിച്ചതായി പറഞ്ഞതാരാണു്?

ഹൈമവതി—രണ്ടുദിവസം മുമ്പാണു് അദ്ദേഹം കത്തെഴുതിയതു്.

വനാവഠം—ആ കത്തു് ഒന്നു കാണാമോ?

ഹൈമവതി, "എടുത്തുകൊണ്ടുവരാം" എന്നു പറഞ്ഞു മറെറാരു മുറിയിലേയ്ക്കു പോയി ഒരു ചെറിയ എഴുത്തോടുകൂടി മടങ്ങിവന്നു്, "ഇതാണു് ആ എഴുത്തു്" എന്നു പറഞ്ഞു് അവളുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. അതു വാങ്ങി അവഠം വായിച്ചുനോക്കി. ബുദ്ധിസാഗരയ്ക്കെഴുതിയ കത്തും ഇതും ഒരുപോലെയാണെന്നു കണ്ടു് "പ്രതാപസിംഹൻ

ഒരു കാലത്തും ഇങ്ങിനെ എഴുതുകയില്ല.'' എന്നു പറഞ്ഞു ഹൈമവതിക്കുതന്നെ മടക്കിക്കൊടുത്തു.

ഹൈമവതി—ഇതു് അദ്ദേഹം എഴുതിയതല്ലെന്നു നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

വനാവൾ—ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ എഴുതുകയില്ല. അദ്ദേഹം ഒരു കാൎയ്യത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടാൽ ഒരിക്കലും അതിൽനിന്നു പിൻമാറുകയില്ല.

ഹൈമവതി—നിങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹത്തെ നല്ലവണ്ണം പരിചയമുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നുവല്ലോ.

വനാവൾ—ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാൎയ്യയാണു്.

ഹൈമവതി—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഈ എഴുത്തിനെപ്പററിയും നിങ്ങൾക്കു വിവരമുണ്ടാകുമല്ലോ.

വജ്രലേ—ഇതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യെഴുത്തല്ലെന്നു് ഞാൻ തീൎച്ചപറയാം.

ഹൈമവതി—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ഈ കേസ്സിനെപ്പററി അന്വേഷിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാം.

വജ്രലേ—അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ ഒരു അപകടത്തിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു് ഊഹിക്കുന്നു. ചില കള്ളന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ ചതിയിൽ പെടുത്തി കൊല്ലുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹം അവരുടെ കയ്യിൽ പെട്ടിട്ടും ഉണ്ടു്. സ്വയംപ്രഭയെ കൊണ്ടുപോയവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിരോധികളും ഒരേ കൂട്ടക്കാരാണെന്നും തീൎച്ചപറയാം.

ഹൈമവതി—നിങ്ങൾ ഇതൊക്കെ എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു?

വജ്രലേ—പല സംഗതികളെക്കൊണ്ടും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. നിങ്ങൾ എന്നെ വിശ്വസിക്കുമെങ്കിൽ ഏതു

വിധത്തിലും സ്വയംപ്രഭയെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു കൊണ്ടുതരും. സ്വയംപ്രഭയെ കട്ടുകൊണ്ടുപോയ ആ ദുഷ്ടന്മാരെ കണ്ടുപിടിച്ചു ശിക്ഷിക്കുന്നതിന്നു സാധിക്കുമെന്നു ഞാൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ തന്നെ ചില രഹസ്യങ്ങൾ എനിക്കു മനസ്സിലാകുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില വിവരങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ പക്കൽനിന്നു കിട്ടേണ്ടതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നത്.

ഹൈമവതി—നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞതും, നിങ്ങൾക്കറിയേണ്ടതും എന്തൊക്കെയാണ്?

വഞ്ജുലോ—ഇതുവരെ ഞാൻ അറിഞ്ഞതൊന്നും പറയാറായിട്ടില്ല. ഞാൻ ഇതിൽ പ്രവേശിച്ചതായി നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവല്ലാതെ മറ്റൊരാൾ അറിയാനും പാടില്ല.

ഹൈമ—ഞാൻ ഇതിനെപ്പറ്റി മറ്റൊരാളോടു പറയുന്നത് എന്തിനാണ്? ഒരിക്കലും പറയുന്നതല്ല.

വഞ്ജുലോ—എന്നെ വിശ്വസിച്ചു നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞേടത്തോളമുള്ള വിവരങ്ങൾ എന്നോടു പറയുമോ?

ഹൈമ—സംശയംകൂടാതെ പറയാം.

വഞ്ജുലോ—നിങ്ങളുടെ കുട്ടിയെ കാണാതായതെങ്ങിനെ?

ഹൈമ—ഈ കഴിഞ്ഞ തിങ്കളാഴ്ച രാവിലെ ഈ വീടിന്റെ പിൻഭാഗത്തുവെച്ചു വേറെ ചില കുട്ടികളോടുകൂടി അവൾ കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ ആ വഴി വണ്ടിയിൽ കയറിപ്പോയിരുന്ന ഒരു സ്ത്രീ സ്വയംപ്രഭയേയും മറ്റൊരു പെൺകുട്ടിയേയും തന്റെ വണ്ടിയിൽ കയറി "നമുക്കു സവാരിക്കു പോകാം." എന്നു പറഞ്ഞു കൊ

ണ്ടുപോയി. മറേറക്കുട്ടിയെ അവളുടെ വീട്ടിന്നുനേരെ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ ഇറക്കി സ്വയംപ്രഭയേയും കൊണ്ടു പൊയ്ക്കളഞ്ഞു.

വജ്രലേ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ കുട്ടിയെ കൊണ്ടുപോയതു് ഒരു സ്ത്രീയാണല്ലോ! ആവട്ടെ; അവൾ മറേറ കുട്ടിയോടു വല്ലതും പറഞ്ഞിരുന്നുവോ? അവളുടെ അടയാളങ്ങൾ വല്ലതും ആ കുട്ടി പറഞ്ഞിരുന്നുവോ?

ഹൈമ—ആ കുട്ടിക്കും തെളിവായി ഒന്നും പറയാൻ കഴികയില്ല. അവൾക്കു് എട്ടു വയസ്സേ ആയിട്ടുള്ളു.

വജ്രലേ—ആ കുട്ടിയെ ഇവിടെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു സാധിക്കുമോ? ആ കുട്ടിയോടു ചിലതൊക്കെ ചോദിച്ചറിയാനുണ്ടു്. "പാമ്പിന്റെ കാൽ പാമ്പു് അറിയും" എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലുപോലെ, ഒരു സ്ത്രീയുടെ തന്ത്രങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഒരു സ്ത്രീക്കേ കഴികയുള്ളു.

ഒമ്പതാം അദ്ധ്യായം

വജ്രലേഖയുടെ കൃത്രിമവേഷം കണ്ടുപിടിച്ചു.

വജ്രലേഖ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഹൈമവതി അവളെ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുകയും, "അന്നു് സ്വയം പ്രഭയുടെകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ആ കുട്ടിയെ ഞാൻ ഇപ്പോൾ തന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാം. ആ കുട്ടിയുടെ പേർ ഭാഗീരഥി എന്നാണു്." എന്നു പറഞ്ഞു്, ഉടനെ പുറത്തേയ്ക്കു

പോയി 'ഭാഗീരഥിയേയുംകൊണ്ടു വീണ്ടും ആ മുറിയിലേയ്ക്കു വരികയും ചെയ്തു. ഇതിന്നു ഹൈമവതിക്ക് അഞ്ചു നിമിഷത്തിലധികം വേണ്ടിവന്നില്ല. ഭാഗീരഥിയെ കണ്ട ഉടനെ വഞ്ജുലേഖ സാവധാനത്തിൽ അവളെ അടുക്കലേയ്ക്കു വിളിച്ചു പുറത്തു തലോടി മടിയിലിരുത്തി. ഓരോ നേരമ്പോക്കു പറയുന്നതിനിടയിൽ "ഭാഗീരഥി! കുറച്ചുദിവസം മുമ്പു നീ നിന്റെ സ്വയംപ്രഭയോടുകൂടി കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു സ്ത്രീ നിങ്ങളെ രണ്ടാളേയും വണ്ടിയിൽ കയററി കൊണ്ടുപോയി നിന്റെ വീട്ടിന്നടുത്തെത്തിയപ്പോൾ നിന്നെ അവിടെ ഇറക്കി സ്വയംപ്രഭയേയുംകൊണ്ടു പോയത് ഓക്കുന്നുണ്ടോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ഭാഗീരഥി—ഉവ്വ്, ഉവ്വ്. എനിക്കു നല്ലവണ്ണം ഓൎമ്മയുണ്ട്. അവൾ നിങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ പറഞ്ഞിരുന്നു.

വഞ്ജുലേ—എന്നെപ്പോലെതന്നെയായിരുന്നുവോ കണ്ടാലും?

ഭാഗീരഥി—അതെന്തോ എനിക്കറിയില്ല. നിങ്ങളേക്കാൾ നീളമുണ്ട്. എന്നെ വണ്ടിയിൽനിന്ന് എടുത്തിറക്കിയത് അവർതന്നെയായിരുന്നു.

വഞ്ജുലേ—അവളുടെ മുഖം നല്ല സൌന്ദൎയ്യമുള്ളതായിരുന്നുവോ?

ഭാഗീരഥി—അതൊന്നും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

വഞ്ജുലേ—അവളുടെ കണ്ണോ മററു വല്ല അവയവവുമോ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയിരുന്നുവോ?

ഭാഗീരഥി—ഇല്ല.

വഞ്ജുലേ—നിന്നെ വീട്ടിൽ ഇറക്കിയപ്പോൾ വല്ലതും പറഞ്ഞിരുന്നുവോ?

ഭാഗീരഥി—ഇനി വന്നാൽ എന്നേയും സവാരിക്കു കൂട്ടി കൊണ്ടുപോകാമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു.

വജ്രലേ—ഭാഗീരഥി, ഇനി ഒരു ദിവസം വന്നു വിളിച്ചാൽ നീ പോകുമോ?

ഭാഗീരഥി—പോവുകയേ ഇല്ല. സ്വയംപ്രഭയെ കട്ടുകൊണ്ടുപോയതുപോലെ എന്നേയും കട്ടുകൊണ്ടുപൊയ്ക്കളയും.

വജ്രലേ—നിന്നെ വണ്ടിയിൽനിന്നിറക്കിയശേഷം അവൾ എങ്ങോട്ടാണ് പോയതു്?

ഭാഗീരഥി—പോലീസ്സ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽകൂടിയാണ് പോയതു്.

വജ്രലേ—ആ വഴിക്കു പോകുന്നതു നീ നോക്കിനിന്നിരുന്നുവോ?

ഭാഗിരഥി—ഞാൻ വേഗം വീട്ടിലേക്കോടിവന്നു.

വജ്രലേ—അവൾ കയറിയിരുന്ന വണ്ടിയേയും കുതിരയേയും കണ്ടാൽ അറിയുമോ?

ഭാഗീരഥി—ഒരു കുതിര പൊട്ടക്കുതിരയായിരുന്നു. അതു വാടകയ്ക്കു വാങ്ങിയതായിരിക്കും.

വജ്രലേ—അതെ, അതു വാടകയ്ക്കു വാങ്ങിയതായിരിക്കും. ആവട്ടെ, നീ നിൻെറ വീട്ടിലേയ്ക്കുതന്നെ പൊയ്ക്കോള്ളൂ. അടുത്ത ഒരു ദിവസം ഞാൻ വരാം.

വജ്രലേഖ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു് അവൾക്ക് ഒരുറുപ്പികയും എടുത്തുകൊടുത്തു. ഭാഗീരഥി അതു വാങ്ങി സന്തോഷത്തോടുകൂടി അവളുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

ഹൈമവതി—ഈ കുട്ടിയുടെ കയ്യിൽനിന്നു വല്ല വിവരവും കിട്ടുമോ എന്നു് എൻെറ ഭർത്താവു് അന്നുതന്നെ

നോക്കിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്ന് ഈ പെട്ടിയിൽനിന്നു യാതൊരു വിവരവും ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു ഭാഗീരഥിയിൽനിന്നു വല്ലതും ഗ്രഹിപ്പാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ? സ്വയംപ്രഭയെ കണ്ടുകിട്ടുമെന്നു നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമുണ്ടോ?

വജ്രലോ—സ്വയംപ്രഭയെ കൊണ്ടുപോയ പാതകന്മാരെ അമർക്കുന്നതിന്നു വേണ്ട രഹസ്യവിവരങ്ങൾ എനിക്കു കിട്ടീട്ടുണ്ട്. ഗൌരീശങ്കരയ്യർ ഇന്ന് എവിടെയ്ക്കാണ് പോയത്?

ഹൈമ—വക്കീലുമായി ചിലതു ആലോചിപ്പാൻ.

വജ്രലോ—നിങ്ങളുടെ വക്കീൽ ആരാണ്? ബുദ്ധിസാഗരയ്യരാണോ? എന്നാൽ നിങ്ങൾ അദ്ദേഹവുമായി ആലോചിക്കാതിരിക്കയാണ് നല്ലതു. അതിന്നു തക്കതായ കാരണം ഉണ്ട്. എന്നാൽ അതു ഇപ്പോൾ പറയുന്നതല്ല.

ഹൈമ—അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കുതന്നെ അതും പറയാമായിരുന്നു.

വജ്രലോ—അദ്ദേഹം എന്നെ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുമെന്നു തോന്നിയില്ല. അദ്ദേഹം വരുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കാനും എനിക്കു സമയമില്ല. പുതുതായി വല്ല വിവരവും കിട്ടിയാൽ നിങ്ങളെ അറിയിക്കാം. എന്തായാലും നിങ്ങൾ പോലീസ്സുകാരെ ഏല്പിക്കരുത്. ദിവസം വൈകിയാലും നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടേണ്ട. ഇതിന്റെ രഹസ്യം കണ്ടുകിട്ടുന്നതുവരെ നല്ലവണ്ണം ഉത്സാഹിച്ചു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

എന്നു പറഞ്ഞു ഹൈമവതിയോട് അനുവാദം വാങ്ങി അവിടേനിന്നു പുറപ്പെട്ടു.

വഞ്ജുലേഖ അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ സൂൎയ്യൻ അസ്തമിച്ചു രണ്ടു നാഴിക കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അപ്പോഴേക്ക് ഇരുട്ട് "ഇതാ ഞാൻ വന്നു. ഇതാ ഞാൻ വന്നു. ഇനി ഭയപ്പെടേണ്ട." എന്നു പറഞ്ഞു് അവളെ ധൈൎയ്യപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും പരന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇരുട്ടു നല്ലവണ്ണം ഉണ്ടാകുന്നതിനു കാത്തിരുന്ന വഞ്ജുലേഖ, പുറപ്പെട്ടു ഉടനെ അടുത്ത ഒരു വീട്ടിൽ കയറി. ഇപ്പോൾ അശരണയായ ആ ഉത്തമസ്ത്രീയെ സഹായിക്കാനെന്നനിലയിൽ ഇരുട്ടും നല്ലവണ്ണം വ്യാപിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കെ കടൽക്കരയിലേക്കു പോകുന്ന നിരത്തിൽക്കൂടി ഒരു മഹാകിഴവി വടിയുടെ സഹായത്താൽ തപ്പിത്തടഞ്ഞു നടക്കുന്നുണ്ട്. അവളുടെ അല്പം മുമ്പിലായി ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനും എന്തോ കാൎയ്യവശാൽ എന്നപോലെ നടന്നുപോകുന്നുണ്ട്. ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ കുറച്ചുദൂരം പോയശേഷം ഒരു കള്ളുഷാപ്പിലേക്കു കയറി. അവൻ അവിടെ കയറി പത്തുമിനുട്ടു കഴിയുന്നതിനുമുമ്പായി ആ മഹാകിഴവിയും അവിടെത്തന്നെ കയറിച്ചെന്നു. അവിടെ ആരും കടന്നു ചെല്ലാതിരിപ്പാൻ ഇരുമ്പു കമ്പികൾകൊണ്ട് കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ ഒരു വലയുടെ ഉള്ളിൽ വലുതായ ഒരു ഭരണിയിൽ കള്ളു നിറച്ചുവെച്ചു്, ഒരു മഹാകായൻ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യം അവിടെ കയറിച്ചെന്ന ചെറുപ്പക്കാരൻ താൻ കൊണ്ടുചെന്ന ചുരുട്ടിനു തീപ്പി

ടിപ്പിച്ചു വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. ആ മഹാകിഴവി ഇരുമ്പുവലയുടെ അടുത്തുചെന്നു "എ—ന്ത—എനിക്ക് ഒ—ഒ—ഒരു കു—കു—പ്പി താ" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഷാപ്പുകാരൻ—കിഴവീ! 'നിന്റെ കയ്യിൽ അണായുണ്ടോ?

കിഴവി—നാ—നാ—നാലണ ഉ—ഉ—ഉണ്ടു്.

കിഴവി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഷാപ്പുകാരൻ ഒരു കുപ്പി നിറയെ കള്ളു് എടുത്തു് അവന്റെ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മേശയുടെമേൽ വെച്ചു. കിഴവി വളരെനേരം അരക്കെട്ടിൽ തപ്പിനോക്കി ഒടുവിൽ ഒന്നര അണയെടുത്തു കൊടുത്തു. ഷാപ്പുകാരൻ "അരയണ എവിടേ" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ കിഴവി "അ—അ—അത്രേ ഉ—ഉ—ഉള്ളു." എന്നു പറഞ്ഞു മേശമേൽ വെച്ച കുപ്പി പിടിച്ചു. ഷാപ്പുകാരൻ "അതു പററുകയില്ല." എന്നു പറഞ്ഞു കുപ്പി കിഴവിയുടെ കയ്യിൽനിന്നു ബലാൽക്കാരേണ പിടിച്ചെടുത്തു തന്റെ അടുത്തു നിലത്തുവെച്ചു് "അരയണകൂടി തന്നാൽ കിട്ടും" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ ആ കിഴവി നിലത്തു വീണുരുണ്ടു വായിൽവന്നതൊക്കെ പറഞ്ഞു ലഹളകൂട്ടി. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവരൊക്കെ ഈ നേരമ്പോക്കു നോക്കിനിന്നു. ചെറുപ്പക്കാരൻ—"കിഴവിക്കു വല്ലാതെ ദ്വേഷ്യംവന്നു. ഇതാ അരയണ ഞാൻ തരാം. കള്ളുകൊടുത്തേക്കു" എന്നു ഷാപ്പുകാരനോടു പറഞ്ഞു് അരയണ എടുത്തു കൊടുത്തു. "കിഴവി കാണിച്ച നേരമ്പോക്കിന്നു് അരയണ കൊടുത്താൽ പോരാ." എന്ന ഭാവത്തിൽ വളരെനേരം ചിരിച്ചു. ഷാപ്പുകാരനും ചിരിച്ചുകൊണ്ടു കുപ്പിയെടുത്തു് അവൾക്കു കൊടുത്തു. കിഴവി അതു വാങ്ങുമ്പോൾ അറിയാതെ കയ്യിൽനിന്നു വഴുതിയപോ

ലെ നിലത്തിട്ടു 'അയ്യോ' എന്നു മുറവിളി കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ അടുത്തുചെന്നു "നീ മഹാഭാഗ്യശാലിയാണ്. നിനക്കു് ഇതിന്നു് ഒരു പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

ചെറുപ്പക്കാരൻ—ആവട്ടെ. നിനക്കു് ഇനി എന്താണു് വേണ്ടതു്?

കിഴവി—പറയാം. എന്റെകൂടെ വാ. സ്വകാൎയ്യം ഒന്നു പറയാം. തീൎച്ചയായും നിന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന ആളു് ദുഷ്ടനാണ്.

ചെറു—എന്റെ മുമ്പിൽ ഇപ്പോൾ ഉള്ളതു നീയാണല്ലോ?

കിഴവി—അല്ല. ഞാനല്ല. നീ ആരെ കാണ്മാൻ ഇവിടെ വന്നുവോ അയാൾ. അവൻ പറയുമ്പോലെ കേട്ടു നടന്നാൽ ഒടുവിൽ നീ അപകടത്തിൽ പെടും.

ചെറു—എന്തുകൊണ്ടാണു് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു്?

കിഴവി—നീ ആരെ കാണ്മാൻ കാത്തിരിക്കുന്നുവോ അയാളെപ്പററിയാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. അവനെ നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിക്കണം.

ചെറുപ്പ—അതിരിക്കട്ടെ, നീ ആരാണ്? നിന്നെ ഇതിനു മുമ്പു് ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ?

കിഴവി—എന്റെ പേർ 'ശ്രുകകുമാരി' എന്നാണ്. നീ എന്നെ കണ്ടിട്ടില്ലായിരിക്കും. നിന്നെ ഞാൻ പലപ്പോഴും കണ്ടിട്ടുണ്ടു്....പറഞ്ഞ പ്രകാരം ഒളിച്ചുനിന്നവനല്ലേ നീ?

എന്നു പറഞ്ഞു തലയാട്ടിക്കൊണ്ടു് അവന്റെ മുഖത്തു നോക്കി.

ചെറു—കിഴവി! നീ മറന്നുവിനാ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞതൊ ക്കെ കേട്ടുവെന്നല്ലേ പറഞ്ഞത്? ഇതു മററാരോടെങ്കി ലും പറഞ്ഞുവോ? പറഞ്ഞിരിക്കയില്ലെന്നു വിചാരി ക്കുന്നു.

കിഴവി—ഇല്ലില്ല. ഞാൻ ആരോടും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. എ ന്നാൽ നിങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു നടക്കുന്ന ഒരാളെ ഞാൻ കണ്ടു.

ഇവർ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കെ മറെറാരു വൻ അവിടെ വന്നു കയറി. അവനെ കണ്ട ഉടനെ ചെ റുപ്പക്കാരൻ "നീ പറഞ്ഞപോലെ ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊ ള്ളാം. അവൻ എന്നെ പിന്തുടരുന്നതായാലും ഇപ്പോ ഴും ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നതുപോലെ അഭിനയിച്ചുകൊള്ളാം." എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതിന്ന് ആ കിഴവി യാതൊന്നും മറുപ ടി പറയാതെ പുറത്തിറങ്ങി നടന്നു. അവൾ പുറത്തേയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ അകത്തേയ്ക്കു കടക്കുന്നവനെ സൂക്ഷിച്ചുനോ ക്കി "ഓഹോ നീയോ" എന്നു പറഞ്ഞു വേഗത്തിൽ നട ന്നു തെരുവീഥിയിലുള്ള ഒരു ഇടുക്കുവഴിയിലുള്ള ചുമരു മറ ഞ്ഞു നിന്നു. അവിടെ നിന്നാൽ കള്ളുഷാപ്പിൽ നടക്കു ന്ന എല്ലാ സംഭവവും ശരിയായി കാണാം. അതുകൊ ണ്ടു കിഴവി കണ്ണടയ്ക്കാതെ അവിടെത്തന്നെ നോക്കിക്കൊ ണ്ടു നിന്നു. ആ സമയം കഴിഞ്ഞശേഷം ഒരുവൻ അവി ടെനിന്നു പുറത്തിറങ്ങി. അവൻ അല്പം മുമ്പു കണ്ടവനാ ണെന്നറിഞ്ഞു കിഴവി വീണ്ടും, സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അവൻ അടുത്തു വരുന്നതായി കണ്ടു കിഴവി തന്നെത്താനറിയാതെ "എടാ ചണ്ഡാലാ! സുന്ദര!" എന്ന് അല്പം ഉച്ചത്തിൽ

പറഞ്ഞു ചുണ്ടുകൾ കടിച്ചു. ഭാഗ്യവശാൽ കിഴവി പറഞ്ഞ ആ വാക്കുകൾ അവൻ കേട്ടില്ല. അങ്ങിനെ പറഞ്ഞതു് അബദ്ധമായിപ്പോയി എന്നു് അറിഞ്ഞു് അവൾ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അപ്പോഴേയ്ക്കും സുന്ദരൻ ആ പീടികയിൽനിന്നു കുറേ ദൂരത്തായി എന്നറിഞ്ഞു കിഴവി നൊണ്ടിനൊണ്ടി നടന്നു് അവൻെറ പിന്നാലെ ചെന്നു. ഇങ്ങിനെ കുറച്ചുദൂരം ചെന്നപ്പോൾ പെട്ടെന്നു് ഒരാൾ പിന്നിൽനിന്നു കിഴവിയെ ബലമായി പിടിച്ചു. പാവം! ആ കിഴവി എന്തു ചെയ്യും. അവളുടെ നെഞ്ചിൽനിന്നുള്ള ശബ്ദം ധാരാളമായി കേൾക്കാം. അവൾ ഒന്നും അറിയാതെ കുറച്ചുനേരം നിന്നുപോയി. പിന്നെ അവൾ "അയ്യോ! ഞാൻ എത്രയോ കരുതലോടുകൂടി വേഷം മാറിയിട്ടും എന്നെ കണ്ടു പിടിച്ചുവെന്നോ?" എന്നു വിചാരിച്ചു വ്യസനിച്ചു. അപ്പോൾ അയാൾ "തൊണ്ടുകിഴവി എത്ര വേഗമാണു് നടക്കുന്നതു്!" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവളുടെ മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. കിഴവി അവൻെറ പിടിത്തത്തിൽനിന്നു വിട്ടുപോകാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു് "അതിനെപ്പററി നിനക്കെന്തോ?" എന്നു ഭയത്തോടും പരിഭ്രമത്തോടുംകൂടി ചോദിച്ചു. അവൻ "നിൻെറ ഈ കൃത്രിമവേഷംകൊണ്ടു് ഒരു ഫലവും ഇല്ല. നിൻെറ ഈ വിദ്യയൊക്കെ ഞാൻ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ടു്. നിന്നെ ഈ വഴിതന്നെ പോലീസ്സിൽ ഏല്പിക്കുന്നതാണു് നല്ലതു്. പറയാനുള്ളതു് അവിടെനിന്നു പറയാം." എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, തൻെറ പരിശ്രമം നിഷ്ഫലമാണെന്നു കണ്ടു കിഴവി താൻ ഒരു സ്ത്രീയാണെന്നും ഇപ്പോൾ അറിയരുതു് എന്ന കരുതലോടുകൂടി അതിനനുസരിച്ചു

ശബ്ദത്തിൽ "നിങ്ങൾ എന്റെ പേരിൽ കണ്ട കുററം എന്താണ്? പ്രത്യേകിച്ചു നിങ്ങളാരാണ്? നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി എന്തു്? ഇതൊന്നും പറയാതെ എന്നെ എങ്ങിനെ നിങ്ങൾ തടയും?" എന്നു ചോദിച്ചു.

അവൻ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ വേഷം മാറി നടക്കുകയാണെന്നു നീതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നു. ശരി, എന്റെകൂടെ പോലീസ്സ്റ്റേഷനിലേക്കു നടക്കുക.

കിഴവി—ഞാൻ എന്തിന്നു വരുന്നു? എന്നെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോകുവാനുള്ള അധികാരം എന്തു്? അധികാരം ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ ഞാൻ ചെയ്ത കുററം എന്തു്?

അവൻ—നിന്റെ നടവടിയെപ്പററി സംശയിക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു. നീ ഇപ്പോൾ ഈ വഴി പോയ രണ്ടാളേയും പിൻതുടരുകയാണല്ലേ?

കിഴവി—അതേ. ഇതല്ലാതെ മറെറാരു കുററവും ഞാൻ ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ?

അവൻ—അതെന്തിനാണ് ഇപ്പോൾ പറയുന്നതു്? അടുത്ത ദിവസം പോലീസ്സ്റ്റേഷനിൽനിന്നറിയാം.

കിഴവി—ഞാൻ നിന്റെകൂടെ വരികയില്ല.

അവൻ—എന്താണ് പറഞ്ഞതു്?

കിഴവി—നിങ്ങളാരാണ്? പോലീസ്സുകാരനോ?

അവൻ—ഞാൻ ഒരു രഹസ്യപ്പോലീസ്സുകാരനാണ്.

കിഴവി—എന്നെ കച്ചേരിക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോയാൽ നിങ്ങളുടെ വിരുതെല്ലാം ചവററുകൊട്ടയിൽ കളയേണ്ടി വരും.

അവൻ—എന്തുകൊണ്ടു്?

കിഴവി—നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത് അത്രയും അബദ്ധമാണ്.

അവൻ—അതെന്തുകൊണ്ട? വിവരമായി പറയുക. അല്ലെങ്കിൽ തീച്ചയായും നിന്നെ എന്റെ കൂടെ കൊണ്ടുപോകും.

കിഴവി—എന്നാൽ ഞാനും നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ട ഒരാളാണ്.

അവൻ—ആഹാ—

കിഴവി—നിങ്ങൾ ഞാൻ പറഞ്ഞതു വിശ്വസിക്കുന്നില്ലേ? ഇല്ലെങ്കിൽ ഇതു നോക്കുക—

എന്നു പറഞ്ഞു തന്റെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ബഹുമാനപത്രങ്ങളിൽ ഒന്ന് അയാളെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അതിൽ എഴുതിട്ടുണ്ടായിരുന്ന "പ്രതാപസിംഹൻ" എന്ന പേർ കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി "ഇതു പ്രതാപസിംഹന്റേതാണല്ലോ? എന്നാൽ നിങ്ങളെ കണ്ടാൽ അദ്ദേഹമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്നു നിങ്ങളെക്കാൾ ഉയരമുണ്ടല്ലോ?" എന്നു പറഞ്ഞു.

കിഴവി—ഇരിക്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെ പേരെന്താണ്?

അവൻ—'ഗണപതിദാസ്സ്" എന്നാണ്.

കിഴവി—നിങ്ങൾതന്നെയാണോ ഗണപതിദാസ്സ്? നിങ്ങൾ കുറച്ചുദിവസംമുമ്പു ചില കാൎയ്യങ്ങളെപ്പററി ആലോചിപ്പാൻ പ്രതാപസിംഹന്റെ വീട്ടിൽ വന്നിരുന്നുവല്ലോ. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാൎയ്യ വജ്രലേഖയെ കണ്ടത് ഓൎക്കുന്നുണ്ടോ?

ഗണപതിദാസ്സ്—ഉണ്ട്. അവൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

സാഹിത്യ അക്കാദമി തൃശ്ശൂർ

കിഴവി—ഇപ്പോൾ അവളെ കണ്ടാൽ മനസ്സിലാകയില്ലേ?

ഗണപതി—കണ്ടാൽ മനസ്സിലാകും.

കിഴവി—എന്നാൽ ആ വഞ്ജുലേഖയാണു ഞാൻ.

ഗണപതി—എന്തു്?

വഞ്ജുലേ—ഞാൻ പറഞ്ഞതു വാസ്തവമാണോ എന്നു സംശയമുണ്ടാ യില്ലെങ്കിൽ എല്ലാം പൂൎണ്ണമായി പറയാം. പക്ഷെ ഇപ്പോൾ അതിനു സമയമില്ല. എന്റെ ഭൎത്താവിനെ കാണാനില്ല. അദ്ദേഹം ജീവനോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ—തീൎച്ചയായും അത്യന്തം ആപത്തിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ടു്—നിൎബ്ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷ കാണിക്കേണ്ടിവന്ന ഒരു കേസ്സിൽ അന്വേഷണം നടത്താൻ ഞാൻ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി പുറപ്പെട്ടിരിക്കയാണു്.

ഇങ്ങിനെ അവൾ ആ വഴി പോകുന്നവർ കേൾക്കാത്തവിധം മെല്ലെ പറഞ്ഞപ്പോൾ, ആദ്യം അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചില്ലെങ്കിലും പിന്നീടു വിശ്വസിക്കേണ്ടിവന്നതുകൊണ്ടു് "അല്ല! ഇതു് ഒരു സ്ത്രീക്കു ചെയ്യാവുന്ന പ്രവൃത്തിയല്ല. അതുകൊണ്ടു് ഈ ഭാരം എന്നെ ഏല്പിക്കുന്നതാണു് നല്ലതു്." എന്നു് അവളെ ബഹുമാനിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

വഞ്ജുലേ—അതിനു ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. പല രഹസ്യങ്ങളും ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇനിയും ഉത്സാഹിച്ചു് യഥാൎത്ഥം വെളിപ്പെടുത്തി ഞാൻ വിജയം നേടും. ഇപ്പോൾത്തന്നെ, നിങ്ങൾ തടഞ്ഞുനിൎത്തിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, പുതിയ ചില വിവരങ്ങൾ കിട്ടുമായിരുന്നു.

ഗണപതി—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഞാൻ ഒരിക്കലും ത ടസ്ഥം ചെയ്യുന്നില്ല. അവർ ഇപ്പോഠംതന്നെയല്ലേ അങ്ങോട്ടു പോയതു്? അതുകൊണ്ടു് ഒന്നും തെറ്റി പ്പോകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. തീച്ചയായും അവ രെ അടുത്തുതന്നെ കാണാം.

വജ്രലേ—ഉം. ഇനി അവനെ പിടികിട്ടുമെന്നു തോന്നി യില്ല്യ. എന്തായാലും നോക്കാം. ഇതൊന്നും നിങ്ങഠം പോലീസ്സുകാരെ അറിയിക്കേണ്ട. നിങ്ങഠം അതു ചെ യ്യയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഗണപതി—ഒരിക്കലും പുറത്താക്കുകയില്ല്യ.

അവർ ഇങ്ങിനെ സംഭാഷണം അവസാനിപ്പിച്ചു. വജ്രലേഖ കിഴവിയുടെ ഭാവത്തിൽതന്നെ നൊണ്ടികൊ ണ്ടു നടന്നു് രാജവീഥിയിൽക്കൂടി നേരെ തെക്കോട്ടു ചെന്നു.

വായനക്കാരേ! പ്രതാപസിംഹൻ ഒടുവിൽ പ്രവേശി ച്ച ഗൃഹം ആ തെരുവിലാണെന്നുള്ളതു നിങ്ങഠംക്കു് ഓർമ്മ യുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് വജ്രലേഖ, ആ കെട്ടിടത്തിലേ ക്കായിരിക്കും സുന്ദരൻ പോയിരിക്കുക എന്നു കരുതി, അ വിടേക്കു ചെന്നു. അവിടെ യാതൊരു ശബ്ദവും കേഠംക്കാ നില്ല്യ. അതുനിമിത്തം വജ്രലേഖ ആ വീടിന്റെ നേ രെയുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു നിന്നുകൊണ്ടു് അവിടേക്കു വരുന്ന വരേയും അവിടെനിന്നു പോകുന്നവരേയും സൂക്ഷിച്ചു. കുറേ നേരം ചെന്നപ്പോഠം രണ്ടു കുതിരകളെ കെട്ടിയിരുന്ന ഒരു വണ്ടി ആ വീടിന്നുനേരേ വന്നുനിന്നു. ഉടനെ ഒരു സ്ത്രീ അതിൽനിന്നിറങ്ങി. വജ്രലേഖ അവളെ സൂക്ഷിച്ചുനോ ക്കുകയും എന്തൊക്കെയോ ആലോചിക്കുകയും ചെയ്തുകൊ

ണ്ടു് അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. വേനല്‍കാലമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഉഷ്ണം കണക്കിലധികം ഉണ്ടു്. എന്നിട്ടും വണ്ടിയില്‍നിന്നിറങ്ങിയ ആ സ്ത്രീ കമ്പിളികൊണ്ടു നല്ലവണ്ണം ശരീരം മറച്ചതു കണ്ടു വഞ്ജുലേഖ ആശ്ചൎയ്യപ്പെടുകയും, ലക്ഷണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് "ഇവളെ ഞാന്‍ മുമ്പു കണ്ടിട്ടുണ്ടു്" എന്നു വിചാരിക്കുകയും ചെയ്തു. വണ്ടിയില്‍ നിന്നിറങ്ങിയ ആ സ്ത്രീ വേഗത്തില്‍ ആ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. ഇതു കണ്ടു വഞ്ജുലേഖ താന്‍ ഒളിച്ച ദിക്കില്‍നിന്നു ഓടിക്കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ ആ സ്ത്രീ വീട്ടുവാതിലിന്നു തട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. അവളുടെ അടുത്തുചെന്നു് വഞ്ജുലേഖ, ഏതോ ഒരു അപകടം പിണഞ്ഞതുപോലെ നടിച്ചു്, ആ സ്ത്രീയുടെ ശരീരത്തില്‍ തട്ടിക്കൊണ്ടു നിലത്തു വീണു. ഇതു കണ്ടു് ആ സ്ത്രീ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി "ഇവൾ ഏതോ ഒരു ഭിക്ഷക്കാരി കിഴവി" എന്നു വിചാരിച്ചു് വഞ്ജുലേഖയെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിനിന്നു. അപ്പോഴേക്കും വാതില്‍ തുറന്നു് ഒരാൾ പുറത്തേക്കു വന്നു. "ജയന്ത! നീ ഇത്രയും താമസിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു് ആശ്ചൎയ്യപ്പെടുന്നു. ഇതാ ഒരു കിഴവി ഏതോ മോഹാലസ്യംകൊണ്ടു വീണുകിടക്കുന്നു. വാതില്‍ തുറക്കുന്നതിന്നു് അല്പം മുമ്പാണു് ഇങ്ങിനെ വീണതു്!" എന്നു് അവൾ പറയുന്നതു വഞ്ജുലേഖ കേട്ടു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖ "ഞാന്‍ ഇവിടെ വന്നതു നന്നായി. സ്വയംപ്രഭയെ കാണാതെയായതിനുള്ള കാരണഭൂതന്‍ ഇവനാണെന്നു് എന്റെ ഭൎത്താവു കരുതിയിരിക്കണം. അദ്ദേഹം ഒടുവില്‍ ഈ കെട്ടിടത്തില്‍ പ്രവേശിച്ചതും ജയന്തന്‍ ഇവിടെത്തന്നെ നില്ക്കു

ന്നതും ആലോചിക്കുമ്പോൾ എല്ലാം ശരിയായി തോന്നുന്നുണ്ട്." എന്നു വിചാരിച്ചു.

വജ്രലേഖ ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേ ആ സ്ത്രീ ആ കെട്ടിടത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഉടനെ ജയന്തൻ അവളോട് "ഈ കിഴവി ഇവിടെ വീഴുന്നതിനുമുമ്പു കുടിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നിയിരുന്നുവോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. വജ്രലേഖ അനക്കമില്ലാതെ കിടന്നു.

സ്ത്രീ—ഞാൻ അത്ര ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല.

ജയന്തൻ—അങ്ങിനെയാണോ? ഇരിക്കട്ടെ. ഒരു പോലീസ്സുകാരനെ വിളിച്ച് ഈ കിഴവിയെ ഏല്പിച്ചാലോ എന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

സ്ത്രീ—ഇവളെ താങ്ങി എടുത്തു മറ്റൊരു ദിക്കിൽ കൊണ്ടു കിടത്തുകയാണ് നല്ലത്. പോലീസ്സുകാർക്കൊക്കെ നിന്നെ നല്ലവണ്ണം അറിയാം. അതുകൊണ്ടു നീ പോലീസ്സുകാരെ വിളിക്കേണ്ട.

ജയന്തൻ—എന്നാൽ അങ്ങിനെ (എന്നു പറഞ്ഞു വജ്രലേഖയോടു) കിഴവീ! നിനക്കെഴുനേല്പാൻ കഴിയുമോ? എനിക്കു തോന്നിയില്ല. ഞാൻ പിടിക്കാം. അതാണ് നല്ലത്.

വജ്രലേ—എന്നെ—തൊ—തൊടേണ്ട—ഞാൻ എഴുനേല്ക്കാം.

വജ്രലേഖ—ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ ജയന്തൻ മാറിനിന്നു. പിന്നെ വജ്രലേഖ എഴുനേററിരുന്നും, കിടന്നും, എഴുനേററും, പിന്നേയും ആടി വീണും, പിറുപിറുത്തുംകൊണ്ട് ഒരുവിധത്തിൽ ജയന്തൻെറ മുഖത്തു നല്ലവണ്ണം നോ

ക്കി. പെട്ടെന്നു് അവനെ മനസ്സിലായതുപോലെ നടിച്ചു്, "നിന്നെ—ഞാൻ—അറിയും. നീ—ജയന്തൻ" എന്നു പറഞ്ഞു. ജയന്തൻ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി "എന്തു്! എന്നെ നിനക്കറിയുമോ?" എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു് അവളെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

വഞ്ജുലേ—ഓ ഹാ. ഞാൻ നല്ലവണ്ണം അറിയും.

ജയന്തൻ—ഇരിക്കട്ടെ. നീ ആരാണു്?

വഞ്ജുലേ—ഞാൻ ആരാണെന്നു നിനക്കറിയില്ലേ?

ജയന്തൻ ഇല്ല.

വഞ്ജുലേ—ഏകദേശം അഞ്ചു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു പരാശരയ്യരുടെ വീട്ടിൽ ചുമരു തുരന്നു് അകത്തു കടന്നു കളവു ചെയ്തതു നീയല്ലേ?

വഞ്ജുലേഖ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ ജയന്തൻ അവളുടെ രണ്ടു കൈകളും ബലമായി പിടിച്ചുകൊണ്ടു് "എന്നെപ്പററി ഇത്രയും നീ അറിഞ്ഞതു് എങ്ങിനെ? കിഴവി! അകത്തേക്കു വാ! ചിലതു പറയാനുണ്ടു്. നല്ല വെളിച്ചത്തിൽ നിന്നെ അറിയുമോ എന്നു നോക്കട്ടെ." എന്നു പറഞ്ഞു. വഞ്ജുലേഖ തന്റെ ശത്രുവായ അവന്റെ പിടുത്തത്തിൽനിന്നു വിട്ടുപോകേണമെന്നു കരുതി, അവനെ കുതറി വിടുവിച്ചു്, ഒരു നിമിഷവും പിന്നെ അവിടെ നില്ക്കാതെ, വേഗത്തിൽ നടന്നു.

പത്താം അദ്ധ്യായം

ഒരു ഭയങ്കരമായ ആപത്തു്.

വജ്രലേഖ അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു്, എങ്ങും താമസിക്കാതെ, താൻ അന്നു സന്ധ്യക്കു പുറപ്പെട്ട വീട്ടിൽ എത്തിച്ചേൎന്നു്, ഏകദേശം പത്തുമിനുട്ടുകൊണ്ടു സുന്ദരനായ ഒരു യുവാവിന്റെ വേഷംപൂണ്ടു പുറത്തേക്കു വന്നു. അവളുടെ അപ്പോഴത്തെ വേഷം ആരേയും മയക്കത്തക്കതായിരുന്നു. അവളുടെ മുഖത്തു പൌരുഷം ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കറുത്തുചുരുണ്ട തലമുടി നെററിമേൽ വീണുകിടക്കുന്നുണ്ടു്. മുഖത്തുള്ള കറുത്ത മീശ മുഖത്തിന്നു് ഒരു ആഭരണംപോലെ ശോഭിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്തിനധികം പറയുന്നു? ഒന്നാന്തരം യുവാവു്. വേഷംധരിക്കുന്നതിന്നു സമൎത്ഥയായ വജ്രലേഖയ്ക്കു് ഇങ്ങിനെ പുരുഷലക്ഷണം തികഞ്ഞു കാണുന്നതിൽ ആശ്ചൎയ്യപ്പെടാനില്ലല്ലോ. അതു മാത്രമല്ല കണവനെ കാണാത്ത സംഗതി അവളെ പിന്നിൽനിന്നു് ഉന്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നില്ലേ! വേഷത്തിന്നനുസരിച്ചു ധൈൎയ്യം, പരിചയം, ദൃഢനിശ്ചയം മുതലായവയും അവളെ പിൻതുടൎന്നു. അവൾ തെക്കുഭാഗത്തുള്ള നിരത്തിൽക്കൂടി വേഗത്തിൽ നടന്നു. ഒരു പോലീസ്സുകാരൻ ആ വഴി പോകുന്നതു കണ്ടു് "അല്ല! നിങ്ങൾ ഒരു ഉപകാരം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞു.

പോലീസ്സുകാരൻ എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതു്?

വജ്രലേ—ഇതാ നോക്കു, നിലനിറത്തിൽ കാണുന്ന ധാരാളം ചെടികൾ നട്ടുപിടിപ്പിച്ച ആ വലിയ കെട്ടിടം ആരുടേതാണു്?

പോലീസ്സ—അതു ദരിദ്രന്മാരും, വഴിയാത്രക്കാരും താമസിക്കുന്ന ഒരു സത്രമാണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. സുന്ദരൻ എന്ന കാരാളാണ് അതിൻെറ ഉടമസ്ഥൻ.

വഞ്ജുലേ—കാഞ്ചിമുമ്പ് ആ വീടിൻെറ മുമ്പിൽ ഒരു വണ്ടിയിൽ ഒരു സ്ത്രീ വന്നിറങ്ങിയതു കണ്ടിരുന്നുവോ?

പോലീസ്സ—കണ്ടിരുന്നു.

വഞ്ജുലേ—വണ്ടിയേയോ ആ സ്ത്രീയേയോ പിന്നീട്ട കണ്ടുവോ? കഴിഞ്ഞ അരമണിക്കൂറിന്നിടയിൽ ആ വീട്ടിൽനിന്നു വല്ലവരും പുറത്തു പോകയോ അവിടേക്കു വല്ലവരും വരികയോ ഉണ്ടായോ?

പോലീസ്സ—ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചില്ല.

വഞ്ജുലേ—ആ വണ്ടി അവിടെ വീണ്ടും വന്നുവോ?

പോലീസ്സ—അതും ഞാൻ നോക്കിയില്ല.

വഞ്ജുലേ—അവിടെ പണക്കാരാരും താമസിക്കുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതെന്തുകൊണ്ടാണ്?

പോലീസ്സ—കളവു, കൊല, മുതലായ സംഭവങ്ങൾ അവിടെ വെച്ചു നടക്കുന്നതായി സംശയിച്ച് അടുത്തുതന്നെ രണ്ടു പ്രാവശ്യം ആ സ്ഥലം പോലീസ്സുകാർ ശോധന ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവിടെ മോശക്കാരേ കടന്നു പോകാറുള്ളു.

വഞ്ജുലേ—അവിടെ പോകുന്നതിന്ന് അവർ അനുവദിക്കുമോ?

പോലീസ്സ—അവിടെ പോകുന്നതു മോശമാണ്. അതുകൊണ്ട് അവരോടു കൂടിച്ചേരാതിരിക്കയാണ് നല്ലത്.

വഞ്ജുലേ—അവരുടെകൂടെ താമസിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എന്തു

തന്നെ വരുന്നതായാലും അത് അനുഭവിപ്പാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമാണ്.

പോലീസ്സ്—നിങ്ങൾ പ്രത്യേകകാരണംകൊണ്ട് ഇതിന്നു പുറപ്പെട്ടന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തിന്നാണ് ഇത്രയും ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതെന്ന് അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം.

വജ്രലേ—കാരണം പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ ആരോടും പറയുകയില്ലെങ്കിൽ പറയാം.

പോലീസ്സ്—നിങ്ങളെന്താണ് അങ്ങിനെ പറയുന്നത്? ഞാൻ ഒരാളോടും പറയുന്നതല്ല.

വജ്രലേ—സന്തോഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ ചില കള്ളന്മാരെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കയാണ്.

പോലീസ്സ്—അതിന്നു നിങ്ങളെന്തിന്നു ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു?

വജ്രലേ—ഞാൻ ആരെ കാണ്മാൻ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ അവരെ ഞാൻ കണ്ടുപിടിക്കുമെന്നുള്ള പൂർണ്ണവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയാണ് ഇതിന്നു പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

പോലീസ്സ്—നിങ്ങൾക്ക് ഇതിൽ പല കഷ്ടങ്ങളും നേരിടും.

വജ്രലേ—ഞാൻ എങ്ങിനെയുള്ളവരേയും ജയിക്കും.

പോലീസ്സ്—നിങ്ങൾക്ക് ഇതിൽ പൂർണ്ണവിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ—

വജ്രലേ—ഇതുവരെയുള്ള സ്ഥിതി ആലോചിച്ചാൽ എനിക്ക് പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കാൻ വഴിയുണ്ട്.

പോലീസ്സ്—നിങ്ങളുടെ പ്രകൃതംകൊണ്ടും സംസാരംകൊണ്ടും പതിനഞ്ചോ പതിനാറോ വയസ്സേ ആയിട്ടുള്ളുവെന്നു തോന്നുന്നുവല്ലോ!

വജ്രലേ—കാണുന്നവർ അങ്ങിനെ വിചാരിക്കുമെങ്കിൽ അതുതന്നെയാണ് എന്റെ ആവശ്യം.

പോലീസ്സ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങറം വേഷം മാറിയതായിരിക്കുമോ? എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ പേരെന്തു്?

വഞ്ജുലേഖ അവന്റെ ചെവിയിൽ എന്തോ പറഞ്ഞു.

പോലീസ്സ—അങ്ങിനെയോ? നല്ലതു്! സൂക്ഷിക്കണം. വല്ല സഹായവും ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അറിയിച്ചാൽ മതി. ഇരിക്കട്ടെ, നിങ്ങറം ഏതു കേസ്സിലേക്കാണു് പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്?

വഞ്ജുലേ—ഭാസ്കരവിലാസത്തിൽനിന്നു് ഒരു കുട്ടിയെ കട്ടുകൊണ്ടുപോയ കേസ്സിൽ.

പോലീസ്സ—പ്രതാപസിംഹൻ ആ കേസ്സന്വേഷണത്തിന്നു പുറപ്പെട്ടതായി കേട്ടിരുന്നുവല്ലോ.

വഞ്ജുലേ—അതെ. അദ്ദേഹം സഹായത്തിന്നു് എന്നോയും കൂടെ ചേർത്തതാണു്. മനസ്സിലായോ?

ഇങ്ങിനെ അവറം പറഞ്ഞതു കേട്ടു്, അവൻ സന്തോഷത്തോടും, ആശ്ചര്യത്തോടുംകൂടി "ഉത്സാഹംകൊണ്ടു കാൎയ്യം നേടും എന്നുള്ളതു ശരിയാണു്. തീൎച്ചയായും നിങ്ങറംക്കു് ഇതിൽ ജയം കിട്ടും." എന്നു പറഞ്ഞു. ഇത്രയൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ടും വഞ്ജുലേഖയെ അവനു മനസ്സിലായില്ല. വഞ്ജുലേഖ എന്തു വേഷം ധരിച്ചാലും തിരിച്ചറിവാൻ ആൎക്കും കഴികയില്ല. ചിലപ്പോറം പിച്ചക്കാരനായും കള്ളനായും മററും അഭിനയിക്കുന്നതു സാധാരണയാണു്. എന്നാൽ അതൊന്നും ഒരാറംക്കും കണ്ടുപിടിപ്പാൻ കഴികയില്ല. അത്രയും സാമൎത്ഥ്യം വേഷം മാറുന്നതിൽ അവറംക്കുണ്ടു്.

വജ്രലേഖ അവനോട് യാത്രപറഞ്ഞു്, അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു വേഗത്തിൽ നടന്നു സത്രത്തിൽ എത്തി. അവശം നിർഭയം വാതിലിന്നു തട്ടിവിളിച്ചു. ഉടനെ അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന സുന്ദരൻ വാതിൽ തുറന്നു് 'ആരാണു്' എന്നു ചോദിച്ചു. വജ്രലേഖ, ഇവൻ ഒരു സമയം തന്നെ കണ്ടറിഞ്ഞേക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചു. അടുത്ത നിമിഷംതന്നെ സുന്ദരൻ 'നിങ്ങൾക്കെന്തുവേണം' എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ അവളുടെ സംശയം നീങ്ങി.

വജ്രലേ—സ്വാമികളെ! ഇന്നു രാത്രി ഇവിടെ താമസിക്കാനുള്ള സൌകൎയ്യം ഉണ്ടാക്കിത്തരണം.

സുന്ദരൻ—സ്ഥലമില്ലെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്.

വജ്രലേ—(വ്യസനത്തോടും ഭയത്തോടുംകൂടി) ഇനി ഈ രാത്രി ഞാൻ എങ്ങോട്ടു പോകാനാണു്?

സുന്ദര—സ്ഥലം തരാം. പക്ഷെ വാടക മുൻകൂറായി കിട്ടണം.

വജ്രലേ—സ്ഥലവാടക എത്രയാണു്?

സുന്ദര—അഞ്ചുറുപ്പിക.

വജ്രലേ—നിങ്ങൾ ഇത്രയധികം പറയുന്നതെന്താണു്?

സുന്ദര—ഇതു് അധികമല്ല. മററു ദിക്കുകളിൽ അന്വേഷിച്ചാൽ ഈ സംഖ്യ എത്രയോ ചുരുങ്ങിയതാണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടും.

വജ്രലേ—ഇപ്പോൾ എവിടെ പോയി അന്വേഷിക്കാനാണു്? അഞ്ചുറുപ്പിക വേണമെങ്കിൽ അങ്ങിനെയാവട്ടെ. സ്ഥലം കിട്ടിയാൽ മതി.

സുന്ദരൻ ഇതു കേട്ടപ്പോൾ "എന്നാൽ ശരിപ്പെടുത്താം" എന്നു പറഞ്ഞു വഞ്ജുലേഖയെ കൂട്ടി മാളികയുടെ രണ്ടാമത്തെ നിലയിൽ ചെന്നു് ഒരു മുറി കാണിച്ചു്, "ഇതിൽ കിടന്നുറങ്ങാം." എന്നു പറഞ്ഞു.

ആ മുറി ചെറുതായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, അതിനകത്തു കത്തിച്ചിരുന്ന വിളക്കു ചെറുതും, പ്രകാശം കുറഞ്ഞതും ആയിരുന്നു. "ഇതെങ്കിലും കിട്ടിയല്ലോ" എന്ന ഭാവം വഞ്ജുലേഖ അഭിനയിച്ചു സന്തോഷത്തോടുകൂടി അതു സ്വീകരിച്ചു. സുന്ദരൻ ഉടനെ "പണം എവിടെ" എന്നു ചോദിച്ചു.

വഞ്ജുലേഖ തന്റെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു തോൽസഞ്ചി തുറന്നു് അതിൽനിന്നു് അഞ്ചുറുപ്പികയുടെ ഒരു നോട്ടു് എടുത്തു കൊടുത്തു. സുന്ദരൻ ആ സഞ്ചിയെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നതു കണ്ടു വഞ്ജുലേഖ "ഇതാ നോക്കിക്കോളൂ, ഇനി ഒരൊററ പൈ ഇല്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. സുന്ദരൻ ആ നോട്ടു വാങ്ങി. "ഈ മുറി കിടന്നുറങ്ങുന്നതിനു സൌകര്യമുള്ളതായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ മുറിയിലാണു് നല്ലവണ്ണം കാററു കിട്ടുക. അതുകൊണ്ടു സുഖമായി ഉറങ്ങാം" എന്നു പറഞ്ഞു് അവിടെനിന്നു പുറത്തേക്കു പോയി. അവൻ താഴത്തിറങ്ങി മുകളിലേക്കുള്ള കോണിപ്പടിയുടെ വാതിൽ അടയ്ക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖ താൻ ഇരിക്കുന്ന മുറിയുടെ വാതിലും അടച്ചു. വാതിലിന്നു് ഒരു പൂട്ടുമാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ താക്കോൽ അതിന്മേൽ ഇല്ല. അകത്തുനിന്നു് അടയ്ക്കുവാനുള്ള സാക്ഷയും അതിന്നില്ല. വഞ്ജുലേഖ

ക്കു് അതു പൂട്ടിയാൽ വേണ്ടതില്ല എന്നു തോന്നി. എങ്ങിനെ പൂട്ടും? താക്കോലില്ലാതെ പൂട്ടാൻ സാധിക്കുമോ? അല്പം ആലോചിച്ചശേഷം തന്റെ കയ്യിലുള്ള താക്കോൽ ഉപയോഗിക്കാമെന്നുവെച്ചു മടിയിൽ നോക്കിയപ്പോൾ അവൾക്കു് അതിരററ സന്തോഷം ഉണ്ടായി. ഭാഗ്യവശാൽ ആ താക്കോൽകൊണ്ടു് ആ പൂട്ടു പൂട്ടുന്നതിന്നു് അവൾക്കു സാധിച്ചു. ഒരു സമയം സുന്ദരൻ വന്നു പരിശോധിക്കുന്നതായാൽതന്നെ "വളരെ സൂക്ഷ്മത്തോടുകൂടി ഇറിക്കുന്നുണ്ടു്" എന്നേ കരുതുകയുള്ളു എന്നു വെച്ചു് അവൾ ആ മുറി മുഴുവൻ ഒന്നു പരീക്ഷിപ്പാൻ തീൎച്ചയാക്കി. ആ മുറിയിൽ വളരെ കുറച്ചു സാമാനങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. വജ്രലേഖ ആ മുറിയുടെ നാലു ഭാഗങ്ങളിലും ഉള്ള ചുമരുകൾ കൈകൊണ്ടു തട്ടിനോക്കി. വിശേഷാൽ ഒന്നും ഫലമുണ്ടായില്ല. തട്ടിന്നു മണ്ണിട്ടിട്ടില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു നടക്കുമ്പോൾ, രണ്ടു പലകകൾ ബലം കുറഞ്ഞവയായതുകൊണ്ടു വളയുന്നുണ്ടെന്നു മനസ്സിലായി. ആ പലകകൾ ആണിവെച്ചുറപ്പിച്ചവയാണെങ്കിലും തീരെ ബലമില്ലാത്തവയാണെന്നു് അവൾ സൂക്ഷിച്ചറിഞ്ഞു. ഉടനെ അവൾ തന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കത്തികൊണ്ടു് ആ രണ്ടു പലകകളുടേയും ഇടയിലിട്ടു തിക്കിനോക്കി. ആ പലകകൾ ക്ഷണത്തിൽ ഇളകിക്കിട്ടിയതുകൊണ്ടു പലകകളിൽ ഒന്നു് അവൾ മെല്ലെ പൊന്തിച്ചു. താഴെ നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ ഒരു വിളക്കു കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു് അവൾ ആശ്ചൎയ്യപ്പെട്ടു. തട്ടിന്നു് ഒരു ശീലയുടെ മറവുള്ളതുകൊണ്ടു താഴെ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ അവൾക്കു ശരിയായി കാണ്മാൻ സാധിച്ചില്ല. അവൾ മെല്ലെ അതും

നീക്കി നോക്കി. എന്നിട്ടും അവിടെ ഇരിക്കുന്നതു് ഒരു സ്ത്രീയും ഒരു പുരുഷനും ആണെന്നല്ലാതെ, അവർ ഇന്നവരാണെന്നു് അവൾക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. അവർ സംസാരിക്കുന്നതു് എന്താണെന്നു ശ്രദ്ധിച്ചു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സംസാരത്തിൽനിന്നു പുരുഷൻ ജയന്തനാണെന്നു മനസ്സിലായി. ആ സ്ത്രീ ഏതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ പിന്നെയും അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

"ഏതായാലും നീ ഈ കാര്യത്തിനു പുറപ്പെട്ടു. ഇതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന സുഖത്തേയോ ദുഃഖത്തേയോകൂടി അനുഭവിപ്പാൻ ഒരുങ്ങണം." എന്നു ജയന്തൻ പറഞ്ഞു.

സ്ത്രീ—കഴിഞ്ഞ ആറു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പെ ഈ കാര്യം ഞാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ അന്നു് ഇതു് ഇത്ര ഭയങ്കരമായിത്തീരുമെന്നു കരുതിയില്ല.

ജയന്തൻ—അതു വാസ്തവമായിരിക്കും.

സ്ത്രീ—എന്നാൽ ഞാൻ നിനക്കു സഹായമായി നില്ക്കയില്ലായിരുന്നു.

ജയന്തൻ—അന്നു് അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലം എന്താണെന്നു് ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

സ്ത്രീ—ഇപ്പോൾ നീ എന്നെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നപോലെ അന്നു വെളിപ്പെടുത്തുകയില്ലായിരുന്നു.

ജയന്തൻ—സഹായം ചെയ്തില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ തീർച്ചയായും വെളിപ്പെടുത്തും.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ആ സ്ത്രീക്കു ഭയംകൊണ്ടു സംസാരിക്കുന്നതിന്നുകൂടി കഴിയാതായി. അവളുടെ ശ്വാസം വളരെ ശക്തിയോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടു. ഇവരുടെ സംഭാഷണങ്ങൾ കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന വജ്രലേഖ, കുറേക്കൂടി കുനിഞ്ഞി

രുന്നു ശ്രദ്ധിച്ചു. ആ സ്ത്രീയെ അറിയേണമെന്നു കരുതി ആ വസ്ത്രത്തെ നീക്കാൻ അവൾ ശ്രമിച്ചു. അതിന്നിടയിൽ അവരുടെ സംഭാഷണം വീണ്ടും ആരംഭിച്ചു.

സ്ത്രീ—നീ ഇങ്ങിനെ ദയയില്ലാത്തവനായിപ്പോയതു് എന്തുകൊണ്ടാണു്?

ജയന്തൻ—അയാൾ ജീവനോടുകൂടിയുണ്ടെങ്കിൽ എനിക്കെപ്പോഴും സങ്കടംതന്നെയാണു്.

സ്ത്രീ—എന്റെ സഹായം ഇല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ നിനക്കു് ആ കാൎയ്യം സാധിച്ചുകൂടായിരുന്നുവോ?

ജയന്തൻ—ചെയ്യാൻ കഴിയും. എന്നാൽ നിന്നേക്കാൾ എന്നെ ആളുകൾ അധികം സംശയിക്കും.

സ്ത്രീ—ജയന്താ! ഞാൻ അതിൽ കുററക്കാരിയാകുന്നതാണെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ നിന്നെ സംബന്ധിച്ചുള്ള രഹസ്യകൃത്യങ്ങളെ ഞാൻ വെളിപ്പെടുത്തും.

ജയന്തൻ—ഇതിൽ എനിക്കെന്തുണ്ടു്?

സ്ത്രീ—ഇതു ചെയ്യുന്നതിന്നു് എന്നെ നിൎബ്ബന്ധിച്ചതു് ആരാണു്? നീയല്ലേ?

ജയന്തൻ—ഇതു മാത്രമാണോ നിങ്ങൾ തെളിയിക്കുക?

സ്ത്രീ—അല്ലെന്നാണോ പറയുന്നതു്?

ഇങ്ങിനെ അവർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കെ വജ്രലേഖ മറവായി നില്ക്കുന്ന ശീലയെ തന്റെ പേനക്കത്തികൊണ്ടു നീക്കംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അബദ്ധത്തിൽ ആ പേനക്കത്തി അവളുടെ കയ്യിൽനിന്നു വഴുതി നിലത്തു വീണു. വജ്രലേഖ 'ഹൈ' എന്നു പറഞ്ഞു് അവളുടെ കൈവിരൽ കടിച്ചു "കഷ്ടമായി പോയി." എന്നു പറഞ്ഞു.

പതിനൊന്നാം അദ്ധ്യായം

ഗണപതിദാസ്സും ബുദ്ധിസാഗരയ്യരും.

"വഞ്ജുലേഖ നല്ല ധൈൎയ്യമുള്ളവൾതന്നെ. എന്നാലും ഈ നഗരത്തിൽനിന്നുതന്നെ തന്റെ ഭൎത്താവിനെ കണ്ടുകിട്ടുമെന്നു കരുതിയതു് അബദ്ധം" എന്നു ഗണപതിദാസ്സ് എന്ന ആ പോലീസ്സുകാരൻ തന്നോടുതന്നെ പറഞ്ഞു. ഈയാൾ രഹസ്യപ്പോലീസ്സുവകുപ്പിൽപെട്ട ആളാണെന്നും കുറച്ചുമുമ്പു കിഴവിയുടെ വേഷത്തിൽ പുറപ്പെട്ട വഞ്ജുലേഖയെ വഴിയിൽവെച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചതും മറ്റും ഇയ്യാളാണെന്നും നമുക്കറിയാമല്ലോ.

വഞ്ജുലേഖ കിഴവിയുടെ വേഷംകെട്ടി പുറത്തു പോയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വിവരം ഗണപതിദാസ്സിന്നറിയാമായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം അറിയാത്ത ഭാവത്തിൽ പെരുമാറുകയാണല്ലോ ചെയ്തതു്. വഞ്ജുലേഖ ഇങ്ങിനെ പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിന്റെ രഹസ്യം അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞതു് എങ്ങിനെയാണെന്നു ബുദ്ധിസാഗരയ്യരുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിൽനിന്നറിയാം.

വഞ്ജുലേഖയെപ്പററി ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ആദ്യം പറഞ്ഞതുപോലെ ഗണപതിദാസ്സ് പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വേഗത്തിൽ നടന്നു ബുദ്ധിസാഗരയ്യരുടെ വീട്ടിൽ എത്തി.

ഗണപതിദാസ്സിനെ കണ്ട ഉടനെ ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ "വരൂ. വിശേഷവൎത്തമാനങ്ങൾ എന്തുണ്ടു്?" എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ "യാതൊരാളോടും നിന്റെ വൎത്തമാനത്തെപ്പററി പറയുന്നതല്ല" എന്നു വഞ്ജുലേഖയോടു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തതു് അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഓൎമ്മവന്നു.

ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ അപ്പോഴേയ്ക്കും "എന്താണ് ഒന്നും പറയാത്തത്?" എന്നു വീണ്ടും ചോദിച്ചു. ഗണപതിദാസ്സ്, "ഞാൻ അറിഞ്ഞേടത്തോളം പറയുന്നതു യുക്തമാണോ എന്ന് ആലോചിക്കയാണ്." എന്നു പറഞ്ഞു.

ബുദ്ധി—എന്നോട്ട് എല്ലാം പറയണം.

ഗണപതി—ഞാൻ വജ്രലേഖയെ ആരമണിക്കൂർ മുമ്പെ കണ്ടു.

ബുദ്ധി—അങ്ങിനെയോ? അവൾ എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്?

ഗണപതി—ഒരാളെ സംശയിച്ച് അന്വേഷിച്ചു നടക്കയാണ്.

ബുദ്ധി—അതാരാണ്?

ഗണപതി—എനിക്ക് ആളെ മനസ്സിലായില്ല.

ബുദ്ധി—അവൾ വേഷം മാറീട്ടുണ്ടോ?

ഗണപതി—വളരെ സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി വേഷം മാറീട്ടുണ്ട്.

ബുദ്ധി—അതെ. അതിന്ന് അവൾക്കു വളരെ സാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. വേഷം മാറുന്നതിന്ന് അവൾക്കു പ്രതാപസിംഹനേക്കാൾ സാമർത്ഥ്യം കൂടും.

ഗണപതി—ശരിയാണ്. വളരെ സാമർത്ഥ്യമുള്ളവളാണ്. നിങ്ങൾ എന്നോട്ട് ഒരു വിവരവും പറഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിൽ എനിക്ക് ഒരിക്കലും അവളെ സംശയിക്കാൻകൂടി കഴികയില്ലായിരുന്നു.

ബുദ്ധി—അവൾ എന്തു വേഷമാണ് കെട്ടിയിരിക്കുന്നത്?

ഗണപതി—കണ്ടാൽ അറപ്പും വെറുപ്പും തോന്നത്തക്ക ഒരു വൃദ്ധയുടെ വേഷമായിരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വൃദ്ധയെ, കൂനിക്കിഴവിയെ, ഈ നഗരത്തിൽ എങ്ങും ഇതുവരെ കണ്ടിരുന്നില്ല. അവളുടെ നൊണ്ടിക്കൊണ്ടുള്ള നടത്തവും ആരേയും ചിരിപ്പിക്കും.

ബുദ്ധി—നിങ്ങൾ അവളോട് എന്താണ് പറഞ്ഞതു്?

ഗണപതി—അവളുടെ കൃത്രിമവേഷത്തെ ഞാൻ അറിഞ്ഞതായും സ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതായും പറഞ്ഞു് അവളെ ഭയപ്പെടുത്തി. എന്റെ മിരട്ടലിന്നു് അവൾ ഭയപ്പെടാതെ "നീ ആര്? എന്നെ സ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കു പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോകാനുള്ള കാരണം എന്തു്? നിങ്ങൾക്കു് അതിന്നുള്ള അധികാരം എന്തു്?" എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു് എന്നെ മനസ്സിലായതിൽ പിന്നെ മാത്രമേ അവളുടെ യഥാൎത്ഥം പറഞ്ഞുള്ളൂ. അവൾ ഒരു സ്ത്രീയാണെങ്കിലും വളരെ ധൈൎയ്യമുള്ളവൾ. ചില കളവുകളും അവൾ കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു തീൎച്ചയായും ജയം സിദ്ധിക്കുമെന്നു് അവൾ ഉറപ്പായി പറഞ്ഞു. ഇതല്ലാതെ മറെറാന്നും അവളിൽനിന്നു് അറിയാൻ സാധിച്ചില്ല.

ബുദ്ധി—ഇന്നലെ ഒരു വിരലിന്റെ തുണ്ടം അവൾ എന്നെ കാണിച്ചിരുന്നു. അതല്ലാതെ അവൾക്കു വല്ലതും കണ്ടുകിട്ടീട്ടുണ്ടോ?

ഗണപതി—അതൊന്നും ഞാൻ അറിയുകയില്ല.

ബുദ്ധി—അവൾ കണ്ടുപിടിച്ചതു കൂടാതെ വല്ലതും നിങ്ങൾക്കു കണ്ടുകിട്ടീട്ടുണ്ടോ?

ഗണപതി—ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രതാപസിംഹൻ ഒരു ചതിയാലോചനക്കൂട്ടക്കാരുടെ കയ്യിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നാണ് വഞ്ജുലേഖയുടെ വിചാരം. എന്നാൽ ആ കൂട്ടക്കാർ അദ്ദേഹത്തെ മറെറാരിടത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയ്ക്കഴിഞ്ഞു. മുഴുവൻ വിവരവും എനിക്കറിയാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. തൽക്കാലസ്ഥിതിയിൽനിന്ന് ഇനി ആലോചിച്ചറിയേണ്ടതാണ്.

ബുദ്ധി—നിങ്ങൾ അതു മുഴുവൻ വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നുവല്ലോ! വിവരിച്ചു പറയണം. ഇരിക്കട്ടെ, പ്രതാപസിംഹനെ അങ്ങിനെ കൊന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ കൊന്നതു വഞ്ജുലേഖ സംശയിക്കുന്നവരല്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അവളെ മടക്കേണമെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്.

ഗണപതി—ഈ കേസ്സു മററുവിധത്തിൽ ആയിത്തീരേണമെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നത് എന്തിനാണ്?

ബുദ്ധി—പറയാം. എൻെറ ഒരു ബന്ധുവെയാണ് അവൾക്കു സംശയം.

ഗണപതി—ഓ! അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അവളുടെ അഭിപ്രായം തെററാണ്. അവൾ സംശയിക്കുന്നത് ആരെയാണ്?

ബുദ്ധി—ഒരു സ്ത്രീയെ, അതിന്നു ചില കാരണങ്ങൾ അവൾക്കു കിട്ടീട്ടുണ്ടത്രേ.

ഗണപതി—അങ്ങിനെയോ? ആ സ്ത്രീയുടെ പേരെന്ത്?

ബുദ്ധി—ഞാൻ അതു പറയുന്നത് ഉചിതമല്ല.

ഗണപതി—അവൾ ഈ നഗരത്തിൽ ഉള്ളവളാണോ?

ബുദ്ധി—അതെ.

ഗണപതി—അവൾ ആരാണ്? നല്ല പണക്കാരിയാണോ?

ബുദ്ധി—നല്ല സ്ഥിതിയിൽ കഴിയുന്നവളും വേണ്ടേടത്തോ പണമുള്ളവളും ആണ്.

ഗണപതി—ചെറുപ്പക്കാരിയോ, അതോ പ്രായമുള്ളവളോ?

ബുദ്ധി—പാവം! ചെറുപ്പക്കാരി, നല്ല സൌന്ദര്യം.

ഗണപതി—വജ്രലേഖ സംശയിക്കാനുള്ള കാരണം എന്ത്?

ബുദ്ധി—അതിൻെറ കാരണം എനിക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ല.

ഗണപതി—പ്രതാപസിംഹൻ മരിക്കേണമെന്ന ഉദ്ദേശം ആ സ്ത്രീക്കുണ്ടോ?

ബുദ്ധി—യാതൊന്നും ഇല്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം.

ഗണപതി—വജ്രലേഖയ്ക്കു നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിതയിൽ കുററം ആരോപിക്കുന്നതിനുള്ള ലക്ഷ്യം വല്ലതും കിട്ടീട്ടുണ്ടോ?

ബുദ്ധി—ഉണ്ടെന്നും, ഒരു വെട്ടിയെടുത്ത വിരൽത്തുണ്ടും ആ സ്ത്രീയുടെ വീട്ടിൽനിന്നുതന്നെ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുണ്ടെന്നും വജ്രലേഖ പറഞ്ഞു.

ഗണപതി—വജ്രലേഖ കളവു പറയുമെന്നു നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നുണ്ടോ?

ബുദ്ധി—അതു പറയാൻ കഴികയില്ല.

ഗണപതി—നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിത എന്തു പറയുന്നു?

ബുദ്ധി—ഈ കേസ്സിനെപ്പററിയോ വജ്രലേഖ അവളെ സംശയിക്കുന്നതിനെപ്പററിയോ ഞാൻ അവളോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഗണപതി—വജ്രലേഖ അവളെ സംശയിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് അവൾക്കറിയുമോ?

ബുദ്ധി—വജ്രലേഖ തന്നെ സംശയിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് അവൾക്കറിയാം. ഇതും വജ്രലേഖ പറഞ്ഞിട്ടാണു് ഞാൻ അറിഞ്ഞതു്.

ഗണപതി—വജ്രലേഖ ഒരു നിരപരാധിയെ സംശയിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു തീച്ചയാണു്. അവർ തമ്മിൽ വല്ല വിരോധവുമുണ്ടായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടാണു് വജ്രലേഖ തന്നെപ്പോലെയുള്ള ഒരു സ്ത്രീയുടെ മേൽ ഭയങ്കരമായ ഈ കുററം ആരോപിക്കുന്നതു്. ഇതു നിമിത്തം വജ്രലേഖയുടെ പേരു ചീത്തയാവും.

ബുദ്ധി—അതെ! വാസ്തവത്തിൽ ഇതു് ഒരു ആശ്ചര്യമായി തോന്നുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇതിനുള്ള കാരണം മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

ഗണപതി—നമ്മെ ഭ്രമിപ്പിക്കുന്ന ഇതിനുള്ള കാരണം എനിക്കറിയാം. എന്നാലും ഇതിൽ വജ്രലേഖയുടെ ഊഹം മുഴുവനും തെററാണു്.

ബുദ്ധി—വജ്രലേഖയുടെ ഊഹം തെററാണെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടാണു്? അതു നിങ്ങൾ പറയുന്നില്ലല്ലോ.

ഗണപതി—ഞാൻ പറയാം. പ്രതാപസിംഹൻ തെക്കെ രാജവീഥിയിലുള്ള ഒരു വീട്ടിൽ ചെന്നശേഷം അദ്ദേഹ

ത്തെ കണ്ട ഒരുവനെ ഞാൻ കണ്ടു. അവൻ തുറമുഖത്തിലേയ്ക്കു പോകയായിരുന്നു. ഒടുവിൽ പ്രതാപസിംഹൻ കപ്പലിൽ കയറിയതായും അതിന്റെ മാനേജരുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടതായും അവൻ പറഞ്ഞു.

ബുദ്ധി—അതു നമുക്ക് അത്യാവശ്യമായ വിവരമാണ്.

ഗണപതി—അവന്റെ പേർ "ഗോവിന്ദസിംഗ്" എന്നാണ്. അവൻ പറഞ്ഞതുപോലെ മറ്റൊരാൾകൂടി എന്നോടു പറഞ്ഞു.

ബുദ്ധി—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ പ്രതാപസിംഹൻ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടെന്നു പറയുന്ന ദിക്കിൽ ഇല്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ തക്കവണ്ണം അവൻ എന്താണ് പറഞ്ഞത്?

ഗണപതി—ദൃഢഗാത്രനായ ഒരാൾ ആഫ്രിക്കയിലേക്കു പോകാനുള്ള കപ്പലിന്റെ വിവരം തന്നോടു ചോദിച്ചുവെന്നും, പറയുന്നതിന്നിടയിൽ അയാളുടെ പേർ പ്രതാപസിംഹൻ എന്നാണെന്നും രഹസ്യപ്പോലീസ്സിൽ പെട്ട ഒരാളാണെന്നും, കാണാതെ പോയ ഒരു ചെറുപ്പെൺകുട്ടിയെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ പോകുന്നതാണെന്നും പറഞ്ഞുവെന്നും അതല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അയാളോടു ചോദിക്കുകയോ പറയുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും പറഞ്ഞു.

ബുദ്ധി—ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നു മറ്റെവിടേയും പോകുന്നതായി പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ? ആകപ്പാടെ ഇതിൽനിന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നതു വജ്രലേഖയുടെ പോക്കു ശരിയായ വഴിക്കല്ലെന്നാണ്. ആ വിരലിന്റെ കണ്ണും അവളുടെ ഭർത്താവിന്റേതല്ലെന്ന് അവൾതന്നെ പറയുന്നുണ്ട്.

മോതിരം അദ്ദേഹത്തിൻേറതാണത്രേ. ഇതുകൊണ്ടും അവളുടെ ഊഹം തെററാണെന്നല്ലേ വരുന്നതു്?

ഗണപതി—തീച്ചപറയാൻ തരമില്ല. എന്നാൽ പ്രതാപസിംഹൻെറ വിരോധികഠം ചില തന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു കുററം ചെയ്യാത്ത ചിലരുടെ മേൽ കുററം ചുമത്തി അതുവഴിക്ക് അവർ രക്ഷപ്പെട്ടവാൻ നോക്കുകയാണ്. വഞ്ജുലേഖ അവരുടെ അവാസ്തവപ്രസ്താവം കേട്ടു് അതുവഴിക്ക് അന്വേഷിക്കുകയാണെന്നാണ് ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്.

ബുദ്ധി—അതെ. അവളും അവരുടെ വലയിൽ പെട്ടമെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്. അങ്ങിനെ അവഠം പെട്ടന്നതു കഷ്ടമാണ്.

ഗണപതി—ഒന്നു പറയാം. വഞ്ജുലേഖ അവളുടെ മനസ്സാക്ഷിക്കു വിരോധമായി ഒന്നും പ്രവത്തിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് അവഠം വ്യസനിക്കേണ്ടിവരിക.

ബുദ്ധി—എപ്പോഠം ആവശ്യപ്പെടുന്നുവോ അപ്പോഠം അവഠംക്കു വേണ്ടുന്ന സഹായം നിങ്ങഠം ചെയ്യുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഗണപതി—തീച്ചയായും ചെയ്യും.

ബുദ്ധി—പുതുതായ വല്ല വിവരവും നിങ്ങഠംക്കു കിട്ടിയാൽ അറിയിക്കുമല്ലോ.

ഗണപതി—അങ്ങിനെതന്നെ ചെയ്യാം.

ബുദ്ധി—കുട്ടിയെ കാണാതിരിക്കുന്ന കേസ്സോ?

ഗണപതി—ഞാൻ ഒന്നു പറയാം. പ്രതാപസിംഹനെ ആരു കണ്ടുപിടിക്കുന്നുവോ അയാഠം സ്വയംപ്രഭയേയും കണ്ടുപിടിക്കും.

ബുദ്ധി—ഞാനും അങ്ങിനെതന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നു. നിങ്ങളും ഈ വിഷയത്തെപ്പററി വഞ്ജുലേഖ പറയുന്നതു സ്വീകരിക്കുമെന്നു കരുതുന്നു. പ്രതാപസിംഹനെ കാണാത്തതുകൊണ്ടു് കേസ്സ മറെറാരാളെ ഏല്പിക്കേണമോ എന്നു് ആലോചിപ്പാൻവേണ്ടി ഗൌരീശങ്കരയ്യർ ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. നിങ്ങളെ ഏല്പിച്ചതായിട്ടാണു് ഞാൻ പറഞ്ഞതു്.

ഗണപതി—നല്ലതു്, വളരെ നല്ലതു്. എനിക്കു പ്രതാപസിംഹനേക്കാൾ സാമത്ഥ്യം കുറവാണെന്നു ഞാൻതന്നെ സമ്മതിക്കാം. എന്നാലും ഇതു കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നു നല്ല ധൈയ്യമുണ്ടു്.

ഇങ്ങിനെ അവർ പറഞ്ഞു് അവിടെനിന്നു പിരിഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവിടെ ഒളിവിൽനിന്നു് അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചറിഞ്ഞ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ, ഗണപതിദാസ്സ് അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ അയാളുടെ നിഴൽപോലെ അയാളെ വീണ്ടും പിൻതുടൎന്നു നടന്നു.

പന്ത്രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

ഒരു പുതുമ.

വഞ്ജുലേഖയേയും അവൾ ഇരുന്ന മുറിയുടെ താഴെ ഇരുന്നു സംസാരിക്കുന്നവരേയും പരിഭ്രമത്തിൽനിത്തി മറവു ചിലതിൽ ശ്രദ്ധിക്കുകയല്ലേ ചെയ്തതു്. നമുക്കു് അവരെ തന്നെ അന്വേഷിക്കുക. തൻെറ കയ്യിൽനിന്നു പേനക്ക

ത്തി താഴെ വീണപ്പോൾ അവൾ ഒന്നും തിരിയാതെ തരിച്ചു നിന്നുപോയി. അവളുടെ നെഞ്ചിൽനിന്നു "ടിക്ക് ടിക്" എന്നടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൾക്കു സഹായത്തിന്നു കൂടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന ധൈര്യവും ദൃഢചിത്തവും ദയയില്ലാതെ അവളെ വിട്ടുപോയി. രാജാവിൻെറ ബലം ക്ഷീണിച്ചതായിക്കണ്ട സാമന്തരാജാക്കന്മാർ ആക്രമിക്കുന്നതുപോലെ ഭയവും അവളിൽ കടന്നുകൂടി അവളെ കീഴടക്കുവാൻ നോക്കുന്നു. പതിവ്രതയായ ഒരുവൾ ബലവാനായ ഒരു സ്ത്രീലമ്പടൻെറ അടുക്കൽ അകപ്പെട്ടതുപോലെ വജ്രലേഖ കുഴക്കത്തിൽ പെട്ടു. അവൾ എന്തു ചെയ്യും? തന്നെ കവചം എന്നപോലെ രക്ഷ ചെയ്തിരുന്ന ധൈര്യമല്ലേ അവളെ വിട്ടതു് ?

വജ്രലേഖ ഈ സ്ഥിതിയിലായിരിക്കെ, താഴെയുള്ളവരിൽ ഒരു സ്ത്രീ പേനക്കത്തി വീഴുന്ന ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ "അയ്യോ" എന്നു പരിഭ്രമിച്ചു പറഞ്ഞുപോയി. എന്നാൽ ആ ജയന്തൻ "എന്തോ ഒന്നു മേലേനിന്നു വീണു. മറെറാന്നും അല്ല. ഇതിൽ എന്തിന്നു ഭയപ്പെടുന്നു?" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ സ്ത്രീ മുകളിലേക്കു നോക്കീട്ട് "ആ ശീലയുണ്ടിളകിക്കിടക്കുന്നതു നോക്കുക." എന്നു പറഞ്ഞു.

ജയന്തൻ — ശരിയാണ്. ഇതാ താഴെ വീണതു് ഒരു ചെറിയ പേനക്കത്തിയാണ്. ഇതു് ആ ശീല അടിക്കുന്നതിന്ന് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയ കത്തിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. മുകളിലുള്ള ആരോ നാം സംസാരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നല്ലേ ഇതുകൊണ്ടു് ഊഹിക്കേണ്ടതു്? ആവട്ടെ, ആരായാലും അയാൾ നമ്മുടെ കയ്യിൽ അ

കപ്പെട്ടു. അവൻെറ ജീവദശ അവസാനിച്ചുവെന്നാതു തീച്ച്യയായി.

ഇങ്ങിനെ ജയന്തൻ കോപത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു. രണ്ടാളും കത്തിയുടെ അടുത്തുചെന്നു. "ഹേ! ഇതെന്താശ്ചര്യം. ഇങ്ങിനെയുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി ഇവിടെ വന്നതു് ആരാണു്? ആരായാലും ചാവാൻ വേണ്ടിത്തന്നെ വന്നിട്ടുള്ളതാണു്" എന്നു പറഞ്ഞു് ആശ്ചര്യത്തോടും പരിഭ്രമത്തോടുംകൂടി നോക്കിനിന്നു.

ഇത്രയും സമയമായപ്പോഴേക്കു വജ്രലേഖയുടെ പരിഭ്രമം നീങ്ങി. "എൻെറ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി വളരെ അപകടത്തിലാണു്. വല്ലതും ഒരു മാൎഗ്ഗം കണ്ടുപിടിക്കാൻ അമാന്തിച്ചാൽ ഇതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ പ്രയാസമാവും" എന്നു് അവൾ കരുതി. എന്നാൽ എന്തുദ്ദേശത്തിന്മേലാണു് താൻ കത്തികൊണ്ടു ശീലമുറിച്ചു നീക്കിയതെന്നാവൾ മറന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവളുടെ ശ്രദ്ധ അപ്പോഴും "ആ സ്ത്രീ ഏതാണു്" എന്നറിയുന്നതിൽത്തന്നെ പതിച്ചു; അതിരഹസ്യമായ ഈ കേസ്സിൽ ഉൾപ്പെട്ടവളാണെന്നു താൻ സംശയിച്ച മൈനാവതിയായിരിക്കുമോ എന്നു് ആദ്യംതന്നെ അവൾക്കു സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. അതു നിമിത്തം അവൾ താഴെ പേനക്കത്തി നോക്കുന്നവരെ ശീലയുടെ ഇടയിൽക്കൂടിത്തന്നെ നോക്കിനിന്നു. അപ്പോൾ ഭയപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്ന ആ സ്ത്രീ "എൻെറ പേർ പുറത്താക്കരുതു്." എന്നു പറഞ്ഞു് അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ജയന്തൻെറ കൈകൾ മുറുകെ പിടിച്ചു് അവൻെറ മുഖത്തേക്കു് അപേക്ഷാഭാവത്തിൽ നോക്കി. ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വജ്രലേഖയ്ക്കു് ആ അകത്തുണ്ടായിരുന്ന വെ

ളിച്ചത്തിൻെറ സഹായത്താൽ അപ്പോഠം അവളെ നല്ല വണ്ണം കാണ്മാൻ സാധിച്ചു. അങ്ങിനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നതിന്നു വജ്രലേഖയ്ക്കു കിട്ടിയ സമയം ഒന്നോ രണ്ടോ നിമിഷം മാത്രമായിരുന്നുവെങ്കിലും അതു് എത്രയോ വിലയുള്ളതായിരുന്നു. അവളുടെ മുഖസൌന്ദൎയ്യം അവഠം മൈനാവതിയാണോ എന്നുള്ള വജ്രലേഖയുടെ സംശയംകൂടി ഇല്ലാതാക്കിത്തീൎത്തു. മൈനാവതിയുടെ മൂക്കു കുറച്ചു തടിച്ചു പരന്നതും കണ്ണുകഠം ഇടവിടാതെ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവയും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോഠം ജയന്തൻെറ കൈകഠം പിടിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന ആ സ്ത്രീയുടെ മുഖം ചന്ദ്രബിംബംപോലെയുള്ളതും അവയവങ്ങഠം സൎവ്വലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയവയും ആയിരുന്നു. വജ്രലേഖ എന്തു ചെയ്യും? അവഠംക്കു സംശയം വൎദ്ധിച്ചു. ഇതു നിമിത്തം അവഠംക്കു മറെറാരു വഴിക്കുകൂടി അന്വേഷിക്കേണ്ടതായി വന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല മൈനാവതിയെ സംശയിച്ചതു തെററാണ്" എന്നുകൂടി അവഠംക്കു തോന്നി.

"മൈനാവതി ഈ ചതിയരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു തീൎച്ചയാണ്. ഒരിക്കലും അതു തെററാവാൻ പാടില്ല. ഇതുകൊണ്ടു വേറൊരു സ്ത്രീ കൂടി ഇതിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ട്" എന്നു വജ്രലേഖ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നു വ്യത്യാസമായി കാണുന്നതുകൊണ്ടു്, തൻെറ അതുവരെയുള്ള അദ്ധ്വാനം നിഷ്ഫലമാണെന്നും അവഠംക്കു തോന്നാതിരുന്നില്ല.

അവഠം ചെയ്യേണ്ടതെന്താണെന്നു തോന്നാതെ അല്പസമയം ഭ്രമിച്ചുനിന്നു. പിന്നെ അവഠം "ഈ ഭയങ്കര

സ്ഥലത്തുനിന്ന് ഒളിച്ചോടി ഇതുവരെ എനിക്കറിയാൻ സാധിച്ചേടത്തോളമുള്ള രഹസ്യങ്ങളെ പോലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അറിയിച്ച് അവരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ഈ ഭയങ്കരമായ ഇവരുടെ ചതിയാലോചനകളെ നിൎത്തൽ ചെയ്താലോ എന്ന് ആലോചിച്ചു. അടുത്ത നിമിഷംതന്നെ അവളുടെ ഭൎത്താവു ഭയങ്കരമായ ആപത്തിൽ പെട്ടിരിക്കയാണെന്നുള്ള ധാരണ ഉണ്ടായി. അവളുടെ ആദ്യത്തെ ആലോചന മാറി. "ഛേ! യാതൊരു സാമൎത്ഥ്യവും ഇല്ലാതെ മററുവല്ല വിധത്തിലും ഉദ്യോഗം സിദ്ധിച്ചവരെ ഈ കേസ്സേല്പിക്കുന്നതു ദോഷതരം. ഞാൻതന്നെ അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്യും. ദൈവം എനിക്കു സഹായമുണ്ട്. തീൎച്ചയായും ഇതിൽ എനിക്കു ജയം സിദ്ധിക്കും." എന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തി.

വഞ്ജുലേഖ ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേ അവിടേയ്ക്കു ചിലർ വരുന്നതായ കാലടിയുടെ ശബ്ദം അവളുടെ ചെവിയിൽ പെട്ടു. അടുത്ത നിമിഷംതന്നെ ജയന്തനും മററും അവിടേക്കെത്തുമെന്നറിഞ്ഞു വഞ്ജുലേഖ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി വാതിലിന്റെ പൂട്ടു തുറന്നു പുറത്തു വന്നു. ശത്രുക്കൾ തന്നെ പിടികൂടുമോ എന്ന സംശയം വഞ്ജുലേഖയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ധൈൎയ്യം അവളെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞില്ല. ഇങ്ങിനെ ധൈൎയ്യം മാത്രം സഹായമുള്ള വഞ്ജുലേഖ, ഉടനെ ആ വാതിൽ പൂട്ടി താക്കോലും എടുത്തു നടന്നു. അപ്പോൾ ജയന്തനും മററും കോണിപ്പടി കയറി വരുന്ന ശബ്ദം അവൾ നല്ലവണ്ണം കേട്ടു. ഉടനെ അവൾക്ക് ഒളിക്കുവാനുള്ള ഒരു സ്ഥലം തിരഞ്ഞു പിടിക്കേണ്ടതായി വന്നു. നോക്കിയപ്പോൾ ചെറുതായ ഒരു മുറി

തുറന്നു കിടക്കുന്നതു കണ്ടു് അതിൽ കടന്നു വാതിൽ അടച്ചു. അതു് ഒരു കിടപ്പുമുറിയായിരുന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ ആ മുറിയിൽ അപ്പോഠം ആരും ഉണ്ടായിരുന്നതും ഇല്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, മുമ്പെത്തെ മുറികളുള്ളതുപോലെ ഈ മുറിക്കു് ഒരു വാതിൽ മാത്രമല്ല ഉണ്ടായിരുന്നതു്. പിന്നിലും ഒരു വാതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. വജ്രലേഖ കടന്നുചെന്ന വാതിൽ വേഗത്തിൽ പൂട്ടി. മറേറ വാതിൽ തുറന്നു നോക്കിയപ്പോഠം അതു് അടുത്ത മുറിയിലേയ്ക്കു കടക്കാനുള്ള വാതിലായിരുന്നു. ആ മുറിയിൽ കടന്നു വാതിൽ പൂട്ടി മറേറ മുറിയിലേക്കു കടന്നു. അതിൽനിന്നു പുറത്തുപോകാൻ ഭാവിക്കുമ്പോഴേക്കു് അടുത്ത മുറിയിൽനിന്നു് ആളുകഠം സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ടു. അതുകൊണ്ടു് അവഠം ആ വാതിൽ തുറക്കാതെ നിന്ന ദിക്കിൽത്തന്നെ നിന്നു. മുകളിലേക്കു വന്നവർ വജ്രലേഖ വാതിൽ പുറത്തുനിന്നു പൂട്ടിയതായി കണ്ടു. കോപത്തോടുകൂടി "താക്കോലില്ലാതെ ആ താന്തോന്നി വാതിൽ പൂട്ടിയതു് എങ്ങിനെ? പൂട്ടിന്മേൽ താക്കോൽ വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല" എന്നു് ഉറക്കെ പറയുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ അവർ പറയുന്നതു കേട്ടു വജ്രലേഖ പുലിയുടെ മുമ്പിൽ പെട്ട മാൻകുട്ടിയെപ്പോലെ നടുങ്ങി. "അവൻെറ കയ്യിൽതന്നെ താക്കോൽ ഉണ്ടായിരിക്കും" എന്നു ജയന്തൻ പറഞ്ഞപ്പോഠം ജയന്തനോടുകൂടെ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന സുന്ദരൻ, "ജയന്താ! അവൻ ഇവിടെ ഉണ്ടെന്നു തീച്ചയുണ്ടെങ്കിൽ അവനെ പുറത്തേക്കു വരുത്താം" എന്നു പറഞ്ഞു.

ജയന്തൻ—അതെങ്ങിനെ സാധിക്കും?

സുന്ദരൻ—അവൻ പുറത്തു വരാതിരുന്നാൽ അവനെ "എടാ വഞ്ചക! മര്യാദയ്ക്കു പുറത്തു വന്നോ. ഇല്ലെങ്കിൽ നിൻെറ ജീവന്നു രക്ഷയില്ല" എന്നു ഭയപ്പെടുത്തുകതന്നെ.

ജയന്തൻ—(വാതിലിന്ന് മുട്ടിക്കൊണ്ട്) എടാ വഞ്ചക! വാതിൽ തുറക്ക്. ഇല്ലെങ്കിൽ........

അകത്തുനിന്നു മറുപടി ഇല്ല. അവർ വീണ്ടും ഗർജ്ജിച്ചു. പിന്നേയും മറുപടിയില്ല. അതുകൊണ്ട് അവർ ഒതുങ്ങാത്ത കോപത്തോടുകൂടി "നീ വാതിൽ തുറക്കുകയില്ലെങ്കിൽ അടുത്ത നിമിഷത്തിൽതന്നെ വാതിൽ പൊളിച്ചു നിന്നെ പുറത്തിറക്കും. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യേണ്ടി വരുന്നതായാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലം ആലോചിച്ചോ" എന്നു പറഞ്ഞു ബലമായി വാതിലിന്നു ചവിട്ടി. എന്നിട്ടും മറുപടിയില്ല. എന്നാൽ ഇതൊക്കെ ജീവച്ഛവംപോലെ നിന്നു വജ്രലേഖ കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വാതിലിന്നു ബലമായി ചവിട്ടുന്ന ശബ്ദം അവൾ നല്ലവണ്ണം കേട്ടു. അപ്പോൾതന്നെ വാതിൽ പൊളിഞ്ഞു വീഴുന്ന ശബ്ദവും കേട്ടു. വജ്രലേഖ ഇടിമുഴക്കം കേട്ട പാമ്പുപോലെ നടുങ്ങി. പാവം അവൾ എന്തു ചെയ്യും? വെറും ഒരു സ്ത്രീ; തൻെറ ഭർത്താവിനെ രക്ഷിക്കേണമെന്നുള്ള ഏകോദ്ദേശത്തോടുകൂടിയല്ലേ ഇത്രയും അപകടത്തിൽ അവൾ ഇറങ്ങിയതു്? ഇവൾക്കു ദൈവസഹായം ഇല്ലാതിരിക്കുമോ? ഇതല്ലേ ഒരു ഉത്തമസ്ത്രീയുടെ ലക്ഷണം?

അവർ വാതിൽ പൊളിച്ച് അകത്തേയ്ക്കു കടന്നു. അകത്താരേയും കാണാത്തതുകൊണ്ടു പരിഭ്രമത്തോടും കോ

പത്തോടുംകൂടി പുറത്തേയ്ക്കു വന്നു് "ആ വഞ്ചകൻ നമ്മെ ചതിച്ചു" എന്നു പറഞ്ഞു. വഞ്ജുലേഖ പോയ വഴിതന്നെ അവരും ചെന്നു.

ജയന്തൻ—നീ ഈ മുറി ഒരാൾക്കു താമസിക്കുന്നതിന്നു കൊടുത്തിരുന്നുവെന്നല്ലേ പറഞ്ഞതു്? അവൻ നിന്നെ തോല്പിച്ചു. നല്ല ചതിയൻ!

സുന്ദരൻ—അതെന്താണു് അങ്ങിനെ പറയുന്നതു്?

ജയന്തൻ—അവൻ വേഷംമാറി വന്ന ഒരു രഹസ്യപ്പോലീസുകാരനാണു്. അവൻ നമ്മുടെ സംഭാഷണങ്ങളെ ഒളിച്ചിരുന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടാവണം. അബദ്ധത്തിൽ കാര്യം പുറത്തായി പോയതാണെന്നും, അവനെ അന്വേഷിച്ചു നാം ചെല്ലുമെന്ന ഭയത്താൽ ഓടിപ്പോയതാണെന്നും തോന്നുന്നു. അവൻ ഇവിടെ വന്നു നമ്മെ തോല്പിച്ചോടിയതു് ആശ്ചര്യംതന്നെ.

സുന്ദരൻ—അവൻ എങ്ങിനെ ഇവിടെനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടും? ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. പുറത്തു പോകാൻ സാധിക്കയില്ല. ഏതായാലും നാം ഇവിടെ നിന്നു സംസാരിച്ചതുകൊണ്ടു ഫലമില്ല. അവൻ ഇവിടെത്തന്നെ വല്ല അകത്തും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു നാം ഇപ്പോൾത്തന്നെ എല്ലാ മുറികളും പരിശോധിക്കണം.

ജയന്തൻ—അതുതന്നെയാണു് വേണ്ടതു്. ആ ഭാഗം നീ പരിശോധിക്കുക. ഞാൻ ഈ ഭാഗത്തുള്ള മുറികളൊക്കെ പരിശോധിക്കാം.

ഇങ്ങിനെ ഇവർ പറഞ്ഞതും വഞ്ജുലേഖ നല്ലവണ്ണം കേട്ടു. അതുകൊണ്ടു് ഏതുവിധത്തിലും താനിരിക്കുന്ന

മുറിയിലേയ്ക്കു ജയന്തൻ എത്തുമെന്നു് അവൾ നിശ്ചയിച്ചു. ഉടനെ അവൾ വാതിൽ തുറന്നു് അടുത്ത മുറിയിലേയ്ക്കു ചെന്നു. അതിൽനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കുള്ള വാതിൽ തൊട്ട പ്പോൾതന്നെ തുറന്നുപോയി. എങ്ങോട്ടാണു് ഇനി പോകേണ്ടതു് എന്നു പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവളുടെ കണ്ണുകൾ ദിവ്യതേജസ്സോടുകൂടിയ ഒരു സ്ത്രീയിലാണു് പതിച്ചതു്. കുറച്ചുമുമ്പു താഴെ ഇരുന്നു സംസാരിച്ച ആ നാരീരത്നമാണു് അതെന്നു് അവൾക്കു ക്ഷണത്തിൽ മനസ്സിലായി. ആ സ്ത്രീ വജ്രലേഖയെ കണ്ടപ്പോൾ സംസാരിക്കുന്നതിന്നുകൂടി ശക്തിയില്ലാതെ വജ്രലേഖയുടെ മുഖത്തുതന്നെ നോക്കിനിന്നു. എന്നാൽ വജ്രലേഖ ഒട്ടും സംശയിക്കാതെ അവളുടെ അടുത്തുചെന്നു രണ്ടു കൈകളും പിടിച്ചു് "ശബ്ദിക്കരുതു്. ശബ്ദിച്ചാൽ നിന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞു." എന്നു ഗംഭീരഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

പതിമൂന്നാം അദ്ധ്യായം

ഒരു നന്ദിയില്ലാത്ത പ്രവൃത്തി.

മിന്നൽ ഇല്ലാതെ പെട്ടന്നുണ്ടായ ഇടിപോലെ തന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു് ഒരു യുവാവു കൈകൾ പിടിച്ചപ്പോൾ ആ സ്ത്രീ ഭയപ്പെട്ടു. "നീ ആരാണു്?" എന്നു് അവൾ അസ്പഷ്ടമായി ചോദിച്ചു.

വജ്രലേ—എന്റെ പേർ "രാമസിംഗ്" എന്നാണു്.

സ്ത്രീ—ഇവിടെ ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതു വല്ലതും ഉണ്ടോ?

വഞ്ജുലേ—നീ എന്നെ എന്റെ ശത്രുക്കൾക്കു കാണിച്ചു കൊടുക്കാതിരിക്കണം.

സ്ത്രീ—ഹാ! ഇതാണോ! നീയാണോ ഞങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നതു മറഞ്ഞിരുന്നു കേട്ട വിദ്വാൻ? ഇതാ ഈ നിമിഷം തന്നെ പിടിച്ചു ബന്ധനത്തിലാക്കുന്നുണ്ടു്.

എന്നു പറഞ്ഞു് അവൾ വഞ്ജുലേഖയുടെ പിടുത്തത്തിൽനിന്നു വിട്ടുപോകാൻ കുതറി നോക്കി. ഉടനെ ഒരു കൈകൊണ്ടു് അവളെ പിടിച്ചു നിൎത്തി മറ്റെ കൈകൊണ്ടു കൈത്തോക്കെടുത്തു് ആ സ്ത്രീയുടെ മാറിനു നേരെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് "നിന്നെ വെറുതെ ഭയപ്പെടുത്തുകയാണെന്നു മാത്രം നീ കരുതേണ്ട. അനങ്ങിയാൽ കഥ കഴിയും എന്നു നല്ലവണ്ണം ഓൎത്തോളൂ." എന്നു പറഞ്ഞു.

സ്ത്രീ—നീ എന്നെ വെടിവെയ്ക്കുമോ?

വഞ്ജുലേ—നീ എന്നെ കാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചാൽ തീൎച്ച.

സ്ത്രീ—ഇല്ല. ഞാൻ മറ്റെന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതു്?

വഞ്ജുലേ—നീ ആരാണു്? ആദ്യം ഈ ചോദ്യത്തിനു മറുപടി പറയണം.

സ്ത്രീ—എന്നെ സരസ്വതി എന്നാണു് വിളിക്കാറു്.

വഞ്ജുലേ—നല്ലതു്. അന്വേഷിച്ചു വരുന്നവൎക്കു് എന്നെ കാണിച്ചു കൊടുക്കരുതു്. ഒളിച്ചിരിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു് ഒരു സ്ഥലവും സൌകര്യപ്പെടുത്തണം. വേറെ സ്വകാൎയ്യമുറികൾ ഇവിടെ ഉണ്ടോ എന്നു വേഗം നോക്കുക.

വഞ്ജുലേഖ തന്റെ കൈത്തോക്കു നീട്ടിത്തന്നെ നിന്നതുകൊണ്ടു സരസ്വതിക്കു മറ്റൊന്നും ചെയ്വാൻ ധൈൎയ്യ

മുണ്ടായില്ല. അവാം വേഗത്തിൽ മറുഭാഗത്തേയ്ക്കുള്ള വാതിൽ തുറന്നു. അത് ഒരു ചെറുതായ മുറിയിലേയ്ക്കുള്ള വാതിൽ ആയിരുന്നു. ആ മുറിയിൽ ഒരു ആണിയിൽ ഒരു കുപ്പായം തൂക്കിയിരുന്നതല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ആ മുറിയിൽ ഇല്ല. വഞ്ജുലേഖ ആ മുറിയിൽ കടന്നു നോക്കിയശേഷം "എനിക്കു രക്ഷ കിട്ടി" എന്നു കരുതികൊണ്ട് "ഇതു മതി. ഞാൻ ഇതിൽ സൌഖ്യമുള്ള സമയത്തു പതുങ്ങിക്കൊള്ളാം. പക്ഷെ വാതിലിനടുത്തു നില്ക്കേണ്ട. അവക്കു സംശയം തോന്നരുത്. അവർ അന്വേഷിച്ചു വന്നാൽ ഇവിടെ ഉള്ളതായി പറയരുത്. എന്റെ കൈത്തോക്ക് എപ്പോഴും തയ്യാറാക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഓൎക്കണം. എന്നെപ്പററി വല്ലതും പുറത്തു പറഞ്ഞാൽ നിന്നെ വെടിവെച്ചു വീഴ്ത്തും. എന്റെ നിശ്ചയം ഒന്നുകൊണ്ടും തെററിപ്പോകുന്നതല്ല" എന്നു ഖണ്ഡിച്ചു പറഞ്ഞു. സരസ്വതിക്ക് അവളുടെ വാക്കു തെററി നടക്കുന്നതിന്നു ധൈൎയ്യമുണ്ടായില്ല.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു വഞ്ജുലേഖ വാതിൽ അടച്ചു. സരസ്വതിയെ ഭയപ്പെടുത്തി താൻ രക്ഷപ്പെടുകയെന്നല്ലാതെ വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു മറ്റൊരു വഴിയുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവാം താഴെ ഓടി രക്ഷപ്പെടാമെന്നു വെച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ തീൎച്ചയായും ശത്രുക്കളുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെടുമായിരുന്നു. ഈ വഴി അവാംക്കു തോന്നിയതു് അവളുടെ നല്ല കാലം.

വഞ്ജുലേഖ ഒളിച്ചു ഉടനെ ജയന്തൻ സരസ്വതി നിന്നിരുന്ന മുറിയിലേക്കെത്തി. അവൻ സരസ്വതിയെ കണ്ട്, "ഹാ! നീ ഇവിടെയാണോ നില്ക്കുന്നതു്?" എന്നു ചോദിച്ചു.

സരസ്വതി—അതെ. അതെ. അവനെ കണ്ടുകിട്ടിയോ?

ജയന്തൻ—ഇല്ല. ഒരു സമയം അവൻ ഇവിടെയുണ്ടാകു മെന്നുവെച്ചാണ് ഇങ്ങോട്ടു വന്നതു്. അടുത്ത മുറിയി ലേയ്ക്കു് ആരും കടന്നിട്ടില്ലല്ലോ.

സരസ്വതി—ഇല്ല. ഇവിടെ വല്ലവരും വന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ കാണുമായിരുന്നുവല്ലോ.

ജയന്തൻ—തുടുത്ത മുഖത്തോടുകൂടിയ ഒരു യുവാവിനെ നീ കണ്ടിട്ടില്ലേ?

സരസ്വതി—അവനെ ഞാൻ കണ്ടു. അവൻ താഴെ ഇറ ങ്ങിപ്പോകുന്നതാണ് ഞാൻ കണ്ടതു്.

ജയന്തൻ—ഓ! അങ്ങിനെയോ? എന്നാൽ അവൻ രക്ഷ പ്പെട്ടുവെന്നാണ് തോന്നുതു്. എന്നാലും താഴെയുള്ള മുറികളും പരിശോധിച്ചേയ്ക്കാം.

സരസ്വതി—വേഗം ആ വഴി പോയാൽ അവനെ കണ്ടു കിട്ടാതിരിക്കയില്ല.

ഇങ്ങിനെ സംഭാഷണം അവസാനിപ്പിച്ചു. ജയ ന്തൻ ആ മുറിയിൽനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കു പോയി. അവൻ പുറത്തുപോയതറിഞ്ഞു വജ്രലേഖ താൻ മറഞ്ഞിരുന്ന മുറി യുടെ വാതിൽ തുറന്നു സരസ്വതിയുടെ മുറിയിലേയ്ക്കു വന്നു. "പെട്ടന്നു് ആരും ഈ മുറിയിലേയ്ക്കു കടന്നുവരാതിരിക്ക ത്തക്കവണ്ണം വാതിലുകളെല്ലാം അടയ്ക്കൂ" എന്നു സരസ്വ തിയോടു് ആജ്ഞാപിച്ചു. ഉടനെ സരസ്വതി വാതിലുക ളെല്ലാം അടച്ചു തന്റെ സ്ഥാനത്തു വന്നിരുന്നു.

വജ്രലേ—ഈ മുറി നീ താമസിക്കുന്നതുതന്നെയാണോ?

സരസ്വതി—ഞാൻ ഇവിടെ പലപ്പോഴും ഉറങ്ങാറുണ്ടു്.

വഞ്ജുലേ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഈ മുറിയിൽ ആരേയും കടപ്പാനനുവദിക്കാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നിനക്കുണ്ടല്ലോ?

സരസ്വതി—എന്നാലും ഒരു സ്ത്രീയുടെ നിലയിൽ അധികനേരം നിങ്ങളുടെ അടുത്ത് ഇവിടെ നില്ക്കാൻ പാടില്ല.

വഞ്ജുലേ—അതിനെപ്പററി സംശയിക്കേണ്ട. നീ എന്നെ എന്റെ ശത്രുക്കൾക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കാത്തപക്ഷം യാതൊരപകടവും നിനക്കുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇതിനെ നീ നല്ലവണ്ണം വിശ്വസിച്ചു കൊള്ളുക.

സരസ്വതി—അല്ല! നിങ്ങളാണോ അല്പസമയം മുമ്പു മറഞ്ഞിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണത്തെ കേട്ടത്? ആ മുറിയിൽ വീണതു നിങ്ങളുടെ കത്തിയാണോ? നിങ്ങൾ അങ്ങിനെ ഒളിച്ചിരുന്നതിന്റെ കാരണം എന്ത്?

വഞ്ജുലേ—അതെ. നിങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നതു കേൾക്കേണ്ടതിനുവേണ്ടിത്തന്നെ അങ്ങിനെ ചെയ്തതാണ്.

സരസ്വതി—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ വേഷംമാറിയിരിക്കയാണോ? നിങ്ങൾ രഹസ്യപ്പോലീസ്സുകാരനാണോ?

ഇതിന് "അതേ" എന്നു മറുപടി പറയുന്നതിന് ഒട്ടുംതന്നെ പരിഭ്രമമോ സമയമോ വഞ്ജുലേഖയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. "അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഞാൻ മരിച്ചു" എന്നു പറഞ്ഞു സരസ്വതി കസാലയിൽ ചാരിക്കിടന്നു. ഇതു കണ്ടു വഞ്ജുലേഖ "ഇവൾ രണ്ടു കാററിന്റേയും പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇങ്ങിനെ പെട്ടതു മററു ചിലരുടെ നിർബ്ബന്ധം

കൊണ്ടാണെ"ന്നു കരുതി സരസ്വതിയിൽ അനുതാപമു ള്ളവളായിത്തീൎന്നു. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞശേഷം സര സ്വതിയോട് അവൾ ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു.

വഞ്ജുലേ—"അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഞാൻ മരിച്ചു" എന്നു പറയത്തക്കവണ്ണം നീ ചെയ്ത കാൎയ്യം എന്താണ്? അ തിൽനിന്നു നിനക്കു രക്ഷ പ്രാപിച്ചുകൂടേ? തീൎച്ചയായും അതിന്നു തക്ക വഴികൾ ഉണ്ടാകും. അല്ലാതെ ഇത്രയും ഭയപ്പെടുന്നതു് എന്തിന്നു്?

സരസ്വതി—രക്ഷയ്ക്കുള്ള യാതൊരു മാൎഗ്ഗവും ഞാൻ കാണു ന്നില്ല. ഞാൻ അതിന്നു് അശക്തയായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു.

വഞ്ജുലേ—അങ്ങിനെ നീ വിചാരിക്കേണ്ട.

സരസ്വതി—പ്രഭോ! ഞാൻ പറയാം. അതു നിങ്ങൾ കേൾക്കുക. നിങ്ങൾ എന്നെ പിടിച്ചു ശിക്ഷിപ്പിക്കും. മറെറാരാളുടെ ആവശ്യത്തിന്നും, നിൎബ്ബന്ധത്തിന്നും അ ടിമപ്പെട്ടു ചെയ്ത ഈ കുററത്തിൽനിന്നു വിണ്ടുകൊള്ളുന്ന തിന്നുള്ള ശക്തി എനിക്കും ഇല്ല.

വഞ്ജുലേ—ഓഹോ! നീ മറെറാരുവൻെറ നിൎബ്ബന്ധപ്രകാ രം ഇങ്ങിനെ പ്രവൎത്തിച്ചതാണെന്നോ പറയുന്നതു്? ആ നിൎബ്ബന്ധത്തെ നിനക്കു് എന്തുകൊണ്ടാണു് അതിക്ര മിക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നതു്? ഒരിക്കലും അതിക്ര മിച്ചു നടന്നുകൂടാ എന്നുണ്ടോ?

സരസ്വതി—ഒരിക്കലും സാധിക്കയില്ല.

വഞ്ജുലേ—എന്തുകൊണ്ടു്? അതുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന അനൎത്ഥ ങ്ങളെ എന്നോടു പറയാൻ പാടുണ്ടോ?

സരസ്വതി—ഒരിക്കലും പാടില്ല.

വഞ്ജുലേ—നിനക്കു വേണ്ടുന്ന സഹായം ഞാൻ ചെയ്യും.

സരസ്വതി—നിങ്ങളോ? പോലീസ്സുകാർ കുററക്കാൎക്കു സഹായം ചെയ്യുമെന്നോ?

വഞ്ജുലേ—ഞാൻ കഴിവുള്ളത്ര സഹായം ചെയ്യാം. ഇപ്പോൾ എന്റെ ശത്രുക്കളിൽനിന്ന് എന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയതു നീയല്ലേ?

സരസ്വതി—"നീ രക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ നിന്നെ വെടിവെച്ച് വീഴ്ത്തു"മെന്നു പറഞ്ഞ് എന്നെ ഭയപ്പെടുത്തിയില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരിക്കലും ഞാൻ ഇങ്ങിനെ ചെയ്കയില്ലായിരുന്നു.

വഞ്ജുലേ—ഇരിക്കട്ടെ. ഇപ്പോഴും എന്നെ ശത്രുക്കൾക്കു കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നതിന്നു നിനക്കു ധൈൎയ്യമുണ്ടോ?

സരസ്വതി—നിശ്ചയമായും ഉണ്ട്. എന്നാൽ എന്റെ രഹസ്യങ്ങളെ ഇത്രയും അറിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്കു നിങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു് എനിക്കുതന്നെ ആപത്തായിത്തീരുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അല്പം സംശയമുണ്ട്.

വഞ്ജുലേ—ഇപ്പോൾ സമയം അധികമായിപ്പോയതുകൊണ്ട് എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉടനെ മറുവടി പറയണം.

സരസ്വതി—ഞാൻ പറയുകയില്ല. നിങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളിൽനിന്നു ഞാൻ രക്ഷിച്ചു. ഇനി ഇവിടം വിട്ടു പോകണം.

വഞ്ജുലേ—ഞാൻ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നതിൽ നിനക്കുള്ള ആക്ഷേപം എന്താണ്?

സരസ്വതി—എന്റെ ഈ കിടപ്പുമുറിയിൽനിന്നു നിങ്ങഠം പുറത്തു പോകണം. നിങ്ങഠം ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു ഒട്ടും ഇഷ്ടമില്ല.

വജ്രലേ—അഭിപ്രായം ഇന്നതാണെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായി. അങ്ങിനെയൊന്നും സംശയിക്കുകയോ ഭയപ്പെടുകയോ വേണ്ട.

സരസ്വതി—എന്തുകൊണ്ടു്?

വജ്രലേ—പറയാം. ഞാനും നിന്നെപ്പോലെ ഒരു സ്ത്രീതന്നെയാണ്. നിന്റെ ഗൌരവത്തെ എന്റേതുപോലെ തന്നെ ഞാൻ രക്ഷിക്കേണ്ടവളാണ്.

വജ്രലേഖ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോഠം സരസ്വതി വജ്രലേഖയുടെ മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു "നീ എന്നെ വഞ്ചിക്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കും?" എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതിനു "ഞാൻ ഒരു സ്ത്രീയാണെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്ന യാതൊരു കാര്യവും എനിക്കില്ല. ഒരു രഹസ്യപ്പോലീസ്സുകാരനിൽ—പ്രതാപസിംഹനിൽ—ഭയപ്പെടുന്നതുപോലെ ഒരു സ്ത്രീയെ നീ ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല." എന്നു വജ്രലേഖ മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോഠം സരസ്വതിക്കുണ്ടായ ഭയവും പരിഭ്രമവും കണ്ടു് അല്പസമയം അവഠം ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിന്നു. പിന്നെ, "സരസ്വതീ! സ്വയംപ്രഭയെ കാണാതായ കേസ്സിലും നീ പെട്ടിട്ടുണ്ടോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. സരസ്വതിക്കു നാവിളകുന്നില്ല. മുഖം വല്ലാതെ വിളർത്തു.

സരസ്വതി—നിങ്ങഠം എന്തിനാണ് ഇങ്ങിനെയൊക്കെ ചോദിക്കുന്നതു്? ഞാൻ ഇതിൽ കുററക്കാരിയല്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കെ എന്നെ ഞാൻതന്നെ ഇതിൽ പെടുത്തി

അപമാനത്തെ ഉണ്ടാകഹിത്തീക്കുന്നതിന്ന് ആഗ്രഹി
ക്കുമോ?

വഞ്ജുലേ—പറഞ്ഞാലും ഇല്ലെങ്കിലും നിനക്കുണ്ടാകാവുന്ന അപമാനവും ശിക്ഷയും കുറെ കുറയ്ക്കുന്നതിന്ന സാധിക്കു മെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചെയ്വാൻ ഇല്ല. ഉള്ളതു മറ ച്ചുവെയ്ക്കാതെ പറയുന്നതാണ് നല്ലതു്.

സരസ്വതി—എനിക്ക് ഇതിൽ ഒന്നുംതന്നെ പറയാനില്ല.

വഞ്ജുലേ—ആലോചിക്കാതെ ചെന്നു പെട്ട ഈ അപകട ത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പാൻ എന്റെ സഹായം ആവശ്യ പ്പെട്ടന്നില്ല എന്നായിരിക്കും! കഷ്ടം!

സരസ്വതി—(പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി എഴുന്നേറ്റുനിന്ന്) ആലോചി ക്കാതെയാണ് ഈ ആപത്തിൽ ഞാൻ ചെന്നു പെട്ടതു് എന്നു നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു?

വഞ്ജുലേ—ഇങ്ങിനെയുള്ള കുററങ്ങളിൽ മറ്റൊരാളുടെ നിർ ബ്ബന്ധമില്ലാതെ നീ ചെന്നു പെടുകയില്ലെന്ന് എനി ക്കറിയാം.

സരസ്വതി—ഞാൻ ആലോചനാശക്തി ഇല്ലാത്തവളാ ണെന്നു നിങ്ങൾ തീച്ചപ്പെടുത്തിയോ, ഇല്ലയോ?

വഞ്ജുലേ—ഇല്ല. അതു ഞാൻ വിചാരിച്ചില്ല. എന്നാൽ ഇതിൽ നിന്നൊ പെടുത്തുന്നതിന്ന നീ എങ്ങിനെ സമ്മ തിച്ചു?

സരസ്വതി—ഇതിനൊന്നും ഞാൻ മറുപടി പറകയില്ല.

വഞ്ജുലേ—എന്തുകൊണ്ട്?. വിരോധമുണ്ടാകാൻ തക്കവണ്ണം ഞാൻ എന്താണ് പറഞ്ഞതു്?

സരസ്വതി—നിങ്ങൾ എന്റെ രഹസ്യങ്ങളെ അറിവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. തീർച്ചയായും അതു് എന്നെ ആപത്തിൽ പെടുത്തും.

വജ്രലേ—(പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി) സരസ്വതി! ഇതു വിഡ്ഢിത്തമാണു്. വിവരങ്ങൾ മറുവിധത്തിലും എനിക്കറിവാൻ കഴിയും. ഇപ്പോൾ ആരുടേയും കാൽപെരുമാററമോ സംസാരമോ കേൾക്കാത്തതുകൊണ്ടു് പുറത്തു പോകുന്നതിന്നു തക്ക സമയം ഇതുതന്നെയാണു്. സരസ്വതി! പോകുന്നു.

സരസ്വതി—ഇനി നിങ്ങൾ ഇവിടെ വരരുതു്. ഇതിലെ പോകാം.

എന്നു പറഞ്ഞു പുറത്തേയ്ക്കു പോകാനുള്ള കോണിപ്പടിവാതിൽ തുറന്നു പുറത്തിറങ്ങി.

വജ്രലേഖ "എന്നാൽ അങ്ങിനെയാവട്ടെ, പിന്നെ കാണാം" എന്നു പറഞ്ഞു വേഗത്തിൽ നടന്നു. അധികദൂരം ചെല്ലുന്നതിന്നു മുമ്പു് ഒരു വെടിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടതും "ഹാ! എന്നെപ്പോലെയുള്ള ഒരു സ്ത്രീ എന്നെ വെടിവെച്ചു" എന്നു പറഞ്ഞു വജ്രലേഖ വെടികൊണ്ട ചുമലിൽ കൈകൊണ്ടു് അമർത്തിപ്പിടിച്ചതും ഒന്നായികഴിഞ്ഞു.

പതിനാലാം അദ്ധ്യായം

വജ്രലേഖയുടെ മനോധൈൎയ്യം.

രണ്ടു നിമിഷം കഴിഞ്ഞു. തന്റെ ചുമലിൽനിന്നു രക്തം ഒഴുകുന്നതു വജ്രലേഖ കണ്ടു. അവളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ രക്തംകൊണ്ടു നനഞ്ഞു നടക്കുന്നതിന്നു തടസ്ഥമായി തി

ന്നു. എന്നിട്ടും അവൾക്കു ധൈൎയ്യക്ഷയം ഉണ്ടായില്ല. പിന്നെ അവൾ അവിടെ ഒരു നിമിഷംപോലും താമസിക്കാതെ തെരുവിൽകൂടി നടന്നു തനിക്കു പരിചയമുള്ള ഒരു വീട്ടിൽ ചെന്നു കയറുകയും, അവിടെവെച്ചു തനിക്കു പററിയ വെടിയുടെ പരുക്കു പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്തു. വിചാരിച്ചപോലെ മുറി പററിയിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു വെടിയുണ്ട തന്റെ ശരീരത്തെ ഉരസിക്കൊണ്ടുപോയതേ ഉള്ളു എന്നു അവൾക്കു മനസ്സിലായി. ദൈവസഹായത്താലാണു താൻ ഈ നിലയിൽ രക്ഷപ്പെട്ടതു എന്നു കരുതി അവൾ കൈകൂപ്പി ദൈവത്തെ പ്രാൎത്ഥിച്ചു. താൻ പുറപ്പെട്ട കാൎയ്യം സഫലമായി തീരേണ്ടതിലേയ്ക്കു അവൾ വീണ്ടും വീണ്ടും ദൈവത്തോടു അപേക്ഷിച്ചു. ആ പതിവ്രതാരത്നത്തിന്നു പററിയ മുറി സാരമില്ലാതാക്കിത്തീൎത്തതു അവളുടെ ധൈൎയ്യവും പ്രാണനാഥനെ രക്ഷിക്കേണ്ടതിന്നുള്ള ഗാഢചിന്തയും മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാലും പിറേറദിവസം ഉച്ചയാകുന്നതുവരെ കിടക്കവിട്ടെഴുന്നേല്ക്കുന്നതിന്നുകൂടി ശക്തിയുണ്ടായില്ല. പാവം! അവൾ എന്തു ചെയ്യും! ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അന്നു വൈകുന്നേരംവരെ അവൾ അവിടെത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. വൈകുന്നേരം തന്റെ സാധാരണവേഷത്തിൽ തെരുവിൽ ഇറങ്ങി ഒരു വണ്ടിയിൽ കയറി യാത്രതുടങ്ങി. കുറച്ചുദൂരം ചെന്നപ്പോൾ പിന്നിൽനിന്നു ഒരാൾ "വഞ്ജുലേഖേ! ഇനിയും നിഷ്ഫലമായ ഈ പരിശ്രമത്തിൽനിന്നു പിൻവലിച്ചിട്ടില്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ രഹസ്യപ്പോലീസ്സുവകുപ്പിൽ പെട്ട ഗണപതിദാസ്സിനെയാണു കണ്ടതു. "ഇയ്യാൾ ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ച രഹസ്യങ്ങ

ളെ വല്ലവിധവും എന്നിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കി കേസ്സു താൻ കണ്ടുപിടിച്ചുവെന്നാക്കിത്തീൎത്തു ബഹുമതി സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്." എന്നു കരുതി വജ്രലേഖ അല്പം വെറുപ്പോടുകൂടി, "നിങ്ങൾ എന്നെ പിൻതുടരുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണ്? ഓരോന്നു പറഞ്ഞു ഭയപ്പെടുത്തി ഈ പരിശ്രമത്തിൽനിന്ന് എന്നെ പിൻവലിപ്പിക്കാനാണോ നിങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നത്? എന്നാൽ അതു നല്ലതുതന്നെ" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഗണപതിദാസ്സ്—ഒരിക്കലും അല്ല. ഞാൻ നിന്നെ പിൻതുടരുന്നതും ഇല്ല. ആകസ്മികമായി കണ്ടുമുട്ടുന്നുവെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ പ്രവൃത്തിയും ഇതു തന്നെയല്ലേ?

വജ്രലേ—അങ്ങിനെയല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ഏതു കേസ്സിനെപ്പറ്റിയാണ് അന്വേഷണം നടത്തുന്നത്?

ഗണപതി—അതെനിക്കു പറയാൻ പാടില്ല.

വജ്രലേ—രണ്ടുദിവസം മുമ്പ് എന്നെ പിൻതുടൎന്നതോ?

ഗണപതി—അതു നി വേഷം മാറിക്കണ്ടതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ അന്വേഷിക്കേണ്ടവനാണ്.

വജ്രലേ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഞാൻ ചോദിക്കുന്ന ചില ചോദ്യങ്ങൾക്കു നിങ്ങൾ മറുപടി പറയണം.

ഗണപതി—അങ്ങിനെ എന്നെ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നതിനു നിനക്ക് അധികാരമില്ലെന്നറിയാമല്ലോ.

വജ്രലേ—ഇങ്ങിനെ നിങ്ങൾ മൎയ്യാദയില്ലാതെ പറഞ്ഞാൽ എനിക്കു ചോദിക്കാൻ അധികാരമുണ്ടായാൽകൂടി ഞാൻ

നിങ്ങളോടു ചോദിക്കുന്നതല്ല. സ്വയംപ്രഭയെ കാണാതായതിനുള്ള കേസ്സ് എന്റെ ഭർത്താവിനെ ഏല്പിച്ചതു നിങ്ങൾക്ക് അറിയാമല്ലോ.

ഗണപതി—അതു് അദ്ദേഹത്തിനു കണ്ടുപിടിപ്പാൻ കഴിയാതെ പോയില്ലേ?

വജ്രലേ—സാധിക്കാതെയോ! എന്തുകൊണ്ടു്?—കണ്ടുപിടിക്കയില്ലെന്നാണോ പറയുന്നതു്?

ഗണപതി—ഇല്ല, ഞാൻ അങ്ങിനെ പറയുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ആലോചിച്ചു ചെന്ന വഴികളിൽ ശത്രുക്കളാൽ തടയപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ടു സാധിച്ചില്ല.

വജ്രലേ—അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചതിന്നു വല്ല ലക്ഷ്യവും നിങ്ങൾക്കു കിട്ടീട്ടുണ്ടോ?

ഗണപതി—ഒരു കാരണവും ഇല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തെ കാണാതായില്ലേ?

വജ്രലേ—അദ്ദേഹത്തിന്നു് എന്തോ ആപത്തു പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാനും സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നതുപോലെ അദ്ദേഹം ശത്രുക്കളുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

ഗണപതി—പിന്നെ അദ്ദേഹം എവിടെ?

വജ്രലേ—അതിനെപ്പറ്റി ഒന്നുംതന്നെ പറയുന്നതിന്നു് ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഒരുക്കമില്ല. എന്റെ പ്രവൃത്തി ഞാൻ എടുക്കണം. അത്രമാത്രം. ഫലം എങ്ങിനെയായാലും വേണ്ടതില്ല.

ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ ഗണപതിദാസ്സ് വജ്രലേഖയുടെ മുഖത്തൊന്നു നോക്കി. അസാമാന്യമായ സാമർത്ഥ്യ

ത്തെ അവളുടെ മുഖവികാരം കാണിക്കുന്നതു് അയാൾ കണ്ടു. എന്നാലും "സാമൎത്ഥ്യവും പരിചയവും ഉള്ള പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിന്നു് ഇവൾക്കു സാധിക്കുന്നതല്ല" എന്നു് അയാൾ കരുതി. "ഇവൾ ഏതൊക്കെയോ തെററായ വഴികളിൽക്കൂടിയാണു് ആലോചന നടത്തുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു തീൎച്ചയായും ഇതിൽ എനിക്കുതന്നെ ജയവും ബഹുമതിയും സിദ്ധിക്കും" എന്നു് ഉള്ളിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് വജ്രലേഖയോടു "വജ്രലേഖേ! നിനക്കു ജയം സിദ്ധിക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു.

വജ്രലേ—അതെങ്ങിനെയെങ്കിലും ആകട്ടെ. എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞാലും നിങ്ങൾ എനിക്കു വിരോധമായി പ്രവൎത്തിക്കുമെന്നുള്ള എൻെറ വിശ്വാസത്തെ നിങ്ങളോടു പറയുന്നതിന്നു് എനിക്കു സംശയമില്ല.

ഗണപതി—ഇതിൻെറ രഹസ്യം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു നിങ്ങൾക്കു് എത്രകണ്ടു ശ്രദ്ധയുണ്ടോ അത്രതന്നെ ശ്രദ്ധയും ബാദ്ധ്യതയും എനിക്കും ഉണ്ടു്.

വജ്രലേ—അങ്ങിനെയോ? ശരി. എൻെറ പ്രാണനാഥൻ ഗൌരീശങ്കരയ്യരേയും വക്കീൽ ബുദ്ധിസാഗരയ്യരേയും കണ്ടു വേണ്ടവിവരങ്ങളൊക്കെ ചോദിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ഗണപതി—ഞാനും അങ്ങിനെതന്നെ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ഈ കേസ്സു് എന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടും ഉണ്ടു്. നിശ്ചയപ്രകാരം പ്രതാപസിംഹനു കേസ്സു കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടും ഇല്ലല്ലോ.

വജ്രലേ—നിങ്ങളെ ഈ കേസ്സു് ഏല്പിച്ചതു് ആരാണു്?

ഗണപതി—ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ.

വഞ്ജുലേ—ഇങ്ങിനെ ചെയ്വാൻ ഉപദേശിച്ചതു് ആരാണു്?

ഗണപതി—ഗൌരീശങ്കരയ്യർ.

വഞ്ജുലേ—നിങ്ങൾ തമ്മിൽ മുമ്പു പരിചയമുണ്ടോ?

ഗണപതി—എന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്നു നല്ലവണ്ണം അറിയാം. ഈ ഉദ്യോഗം സിദ്ധിച്ചതുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ടാണു്.

ഈ വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖ, "ഞാൻ തോറ്റുപോകണമെന്നു കരുതി ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ ഇദ്ദേഹത്തെ ഏല്പിച്ചതാണു്. എനിക്കു ജയം സിദ്ധിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഇഷ്ടമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മൈനാവതിയേയും കുറ്റക്കാരിയാക്കുന്നതിന്നുള്ള തെളിവുകൾ എനിക്കു കിട്ടീട്ടുണ്ടല്ലോ. എനിക്കു സഹായമായിരിക്കേണ്ടവർ വിരോധികളായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെയ്ക്കണം" എന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. ഉടനെ ഗണപതിദാസ്സിനോടു് "ഞാൻ ഒന്നു പറയാം. കുററം ചെയ്തതു് ആരായിരുന്നാലും അവരെ ഞാനായാലും നിങ്ങളായാലും കണ്ടുപിടിച്ചു ശിക്ഷിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഗണപതി—പറഞ്ഞതു മനസ്സിലായില്ല. വിവരിച്ചു പറയൂ.

വഞ്ജുലേ—നിങ്ങൾതന്നെ ആലോചിച്ചറിയുന്നതാണു് നല്ലതു്. എന്തുതന്നെയായാലും ഈ കേസ്സിൽ നിങ്ങൾ എനിക്കു് എതിർകക്ഷിയായിത്തീൎന്നതിൽ എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ടു്.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു് അവർ തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞു. വണ്ടി കുറെ ദൂരംകൂടി ചെന്നശേഷം വഞ്ജുലേഖ വണ്ടിയിൽ

നിന്നിറങ്ങി മൈനാവതിയുടെ വീട്ടിൽ കയറി വാതിലിിന്മു തട്ടി. വജ്രലേഖ മുമ്പു് അവിടെ ചെന്നപ്പോഠം വാതിൽ തുറന്ന ആഠംതന്നെയാണു് ഇപ്പോഴും തുറന്നതു്. വജ്രലേഖയെ കണ്ട ഉടനെ അയാഠം "നിങ്ങഠം ആരാ"ണെന്നു ചോദിച്ചു.

വജ്രലേ__എന്റെ പേർ വജ്രലേഖ എന്നാണു്.

അയാഠം__അങ്ങിനെയോ? എന്നാൽ വരാം.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു് അയാഠം വജ്രലേഖയെ കൂട്ടി ഒരു വിശാലമായ മുറിയിൽ ഇട്ടിരുന്ന ഒരു കസേലയിൽ ഇരുത്തി അകത്തേയ്ക്കു പോയി. വജ്രലേഖ അയാളുടെ വരവിനെത്തന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വിചാരിച്ചപോലെതന്നെ അയാഠം ഒട്ടും താമസിക്കാതെ മടങ്ങിവന്നു്, "അകത്തേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ചെല്ലാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു്, വജ്രലേഖയെ മുമ്പു് അവഠം ചെന്നപ്പോഠം അവളുടെ മനോധൈൎയ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിയ ആ മുറിയിൽത്തന്നെ എത്തിച്ചു പോയി. അവിടെ പലവിധ ചിന്തകളോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന മൈനാവതിയേയാണു് വജ്രലേഖ കണ്ടതു്. അവളും വജ്രലേഖയെ കണ്ട ഉടനെ "ഇങ്ങോട്ടു വരാം. ഇവിടെ ഇരിക്കാം. അതേ, ഞാൻ ഇതിന്നു മുമ്പു നിങ്ങളെ കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു.

വജ്രലേ__ഇതിനിടെക്കൂടി ഞാൻ നിങ്ങളെ കണ്ടിരുന്നു.

മൈനാവതി__ഇതിനിടെ എന്നുവെച്ചാൽ?

വജ്രലേ__അതിരിക്കട്ടെ, മൈനാവതി! എനിക്കു മുഖ്യമായ ചിലതു ചോദിക്കാനുണ്ടു്. നിങ്ങഠം വൎത്തമാനക്കടലാസ്സുകഠം വായിക്കാറുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

മൈനാവതി__ഇടയ്ക്കു വായിക്കാറുണ്ടു്.

വജ്രലേ—ഭാസ്കരവിലാസത്തിൽവെച്ചു സ്വയംപ്രഭയെ കാണാതായതിനെപ്പററിയ വിവരം വായിച്ചിരുന്നുവോ?

മൈനാവതി—അതിനെപ്പററി വായിച്ചതായി ഞാൻ ഓക്കുന്നുണ്ട്.

വജ്രലേ—പത്രത്തിൽ വായിച്ചതല്ലാതെ മററു വല്ല വിവരങ്ങളും അറിയാമോ?

മൈനാവതി—ഒന്നും അറിയുന്നില്ല.

വജ്രലേ—സ്വയംപ്രഭയെ അപഹരിച്ചവർ ആരായിരിക്കുമെന്നു പറയാൻ സാധിക്കുമോ? അതിനെപ്പററി നിങ്ങൾക്കു വല്ല ഊഹവും ഉണ്ടോ?

മൈനാവതി—എനിക്കു യാതൊരു വിവരവും ഇല്ല.

വജ്രലേ—ഇനി മറെറാന്നു ചോദിക്കാം. അതിന്നു ശരിയായ മറുപടി പറയണം.

മൈനാവതി—എനിക്കു തീരെ ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടി പറയുന്നതിന്നു ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല.

വജ്രലേ—ഇതിൽ നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടും.

മൈനാവതി—ഒന്നാമതു നിങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നതിൻെറ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നു പറയുക. ഇതിന്നുമുമ്പു ഞാൻ നിങ്ങളെ കണ്ടിട്ടേ ഇല്ല. നിങ്ങളുടെ പെരുമാററം കൈകടന്ന നിലയിലാണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്.

വജ്രലേ—എൻെറ പേർ ഞാൻ ആദ്യംതന്നെ പറഞ്ഞുവല്ലോ.

മൈനാവതി—അതെ. നിങ്ങളുടെ പേർ വജ്രലേഖ എന്നാണെന്നല്ലേ പറഞ്ഞത്?

വജ്രലേ—ഞാൻ രഹസ്യപ്പോലീസ്സൈന്യത്തിൽ നായകനായ പ്രതാപസിംഹൻെറ ഭാൎയ്യയാണ്. നിങ്ങൾ പ്ര

താപസസിംഹനെപ്പററി കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും!

മൈനാവതി—കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

വജ്രലേ—ഈ നഗരത്തിലുള്ള ലഹളക്കാർ അദ്ദേഹത്തെ ഹിംസിക്കുന്നതിന്നു ശ്രമിക്കുന്നതും നിങ്ങഠം അറിഞ്ഞിരിക്കും.

മൈനാവതി—അതിനെപ്പററി എനിക്കൊന്നും നിശ്ചയമില്ല.

വജ്രലേ—നിങ്ങഠംക്കു സുന്ദരനെ പരിചയമുണ്ടോ?

മൈനാവതി—അതിനെപ്പററി പറയാൻ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല.

വജ്രലേ—ഞാൻ പറയിക്കും. ഇപ്പോഠംതന്നെ ഞാൻ നിങ്ങളെ തടവിൽ പെടുത്തും.

മൈനാവതി—എന്നെയോ—തടവിലോ—എന്തിന്നു്?

വജ്രലേ—നിങ്ങളെ തടവിൽ പിടിക്കുന്നതിന്നു വരുന്ന പോലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥൻ അതിന്നുള്ള കാരണം പറയും.

മൈനാവതി—ഞാൻ നിരപരാധിനി! യാതൊരു കുററവും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ!

വജ്രലേ—അങ്ങിനെയോ! എന്നാൽ നിങ്ങഠം എന്തിനാണു് ആ കിരാതനോടുകൂടി ഇടപെട്ടു നടക്കുന്നതു്?

മൈനാവതി—അവൻ അത്രയും നീചനാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നീട്ടില്ല.

വജ്രലേ—നിനക്കു് അവനിൽ അനുരാഗമുണ്ടെന്നോ!

മൈനാവതി— (കോപത്തോടുകൂടി) എന്തു്! അനുരാഗമോ? എനിക്കോ? അവനിലോ? ആരും വെറുക്കുന്നവനല്ലേ അവൻ? ഞങ്ങഠം തമ്മിൽ ചില ഇടപാടുകഠം ഉണ്ടെന്നുമാത്രം.

വഞ്ജുലേ—അങ്ങിനെയോ? എന്നാൽ ആ ഇടവാടുകൾ എന്തൊക്കെയാണ്?

മൈനാവതി—അതു ഞാൻ പറകയില്ല.

വഞ്ജുലേ—കുറെ ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പു കറുത്ത മുഖത്തോടു കൂടിയ ഒരു യുവാവു് ഇവിടെ നിങ്ങളെ കാണ്മാൻ വന്നതു് ഓൎക്കുന്നുണ്ടോ?

മൈനാവതി—(നെററി ചുളിച്ചുകൊണ്ടു്) ഓ, ഞാൻ അതു് ഓൎക്കുന്നുണ്ടു്. അവൻ നിങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ ഒരു ധിക്കാരിയാണു്. അതു നിങ്ങൾ വേഷം മാറി വന്നതാണോ എന്നുകൂടി ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു.

എന്നു പറഞ്ഞു മൈനാവതി ഇരുന്നിരുന്ന കസാലയിൽ ചാഞ്ഞുകിടന്നു. അപ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണുകൾ വിവരിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരുതരം വികാരത്തോടുകൂടിയതാണു് കാണപ്പെട്ടതു്.

പതിനഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

അന്തരകനോ, അനുചരനോ?

വഞ്ജുലേ—എന്നെപ്പററി ചിലതൊക്കെ നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

മൈനാവതി—അതെ. ഇപ്പോഴും മുമ്പത്തെപ്പോലെ തന്നെ എന്നെ കുററപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുകയാണു് അല്ലേ?

വജ്രലേ—ഞാൻ യഥാർത്ഥം കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പ്രത്യേകം ഒരാളെ കുററപ്പെടുത്തേണമെന്ന വിചാരം എനിക്കില്ല. ഏതുവിധവും ഞാൻ കുററം കണ്ടുപിടിക്കും.

വജ്രലേഖ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ മൈനാവതി ക്കുണ്ടായ ഭയം ഒരുവിധത്തിലും അവൾക്കു മറച്ചുകൊള്ളു ന്നതിന്നു സാധിച്ചില്ല. മൈനാവതി അല്പസമയം മൌ നമായിരുന്ന ശേഷം, "നിങ്ങൾ സുന്ദരനെപ്പററി അറി വാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് അവനെ പിൻതുടരുന്നില്ല?" എന്നു ചോദിച്ചു.

വജ്രലേ—ഞാൻ അവനേയും നോക്കാതെയില്ല.

മൈനാവതി—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇവിടെ വന്നത് എന്തിന്?

വജ്രലേ—നിന്നെക്കൂടി സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

മൈനാവതി—ഞാനും സുന്ദരനും കുററക്കാരനാണെന്നാ ണ് നിങ്ങളുടെ ഊഹം അല്ലേ?

വജ്രലേ—അങ്ങിനെ നിങ്ങളെ സംശയിക്കുന്നതിന്നു വേ ണ്ടപ്പെട്ട തെളിവുകൾ എനിക്കു കിട്ടീട്ടുണ്ട്.

മൈനാവതി—നിങ്ങൾ എന്നെ സംശയിക്കുന്നത് എ ന്തിന്?

വജ്രലേ—ഇടയ്ക്കിടെ സുന്ദരൻ നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ.

മൈനാവതി—എന്നെ സംശയിപ്പാനുള്ള ഏകകാരണം ഇതാണോ?

വജ്രലേ—ആ മേശയുടെ അടുത്തുവെച്ചു സുന്ദരൻെറ കയ്യിൽനിന്നു് ഒരു പെട്ടി നിലത്തു വീണതും ഞാൻ

അതു് എടുത്തതും കാക്കുന്നുണ്ടോ? ആ പെട്ടിയിലുണ്ടായിരുന്നതു് എന്താണെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയില്ലെന്നല്ലേ പറഞ്ഞതു്?

മൈനാവതി—ഇപ്പോഴും ഞാൻ അങ്ങിനെതന്നെയാണു് പറയുന്നതു്.

വഞ്ജുലേ—സുന്ദരൻ പറഞ്ഞതു് എന്തായിരുന്നു?

മൈനാവതി—അവൻ, "ആ പെട്ടി വീണ്ടും കൈവശപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചു. പെട്ടി കയ്യിൽ കിട്ടിയെങ്കിലും അതിലുണ്ടായിരുന്ന സാധനം കണ്ടില്ല" എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു.

വഞ്ജുലേ—അവൻ ആ പെട്ടി ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നതു് എന്തിന്നു്?

മൈനാവതി—അതിനെപ്പററി ഞാൻ ആരോടും പറയുന്നതല്ല.

വഞ്ജുലേ—അതു നിങ്ങളുടെ പക്കൽ തരുന്നതിന്നല്ലേ അവൻ ഇവിടെ വന്നതു്?

മൈനാവതി—എൻെറ പക്കൽ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതിലേയ്ക്കു തരാൻതന്നെയാണു്.

വഞ്ജുലേ—മററാക്കെങ്കിലും അതു കാണിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നുവോ?

മൈനാവതി—അതിനെപ്പററി ഞാൻ പറകയില്ല.

വഞ്ജുലേ—ആ പെട്ടിയിലുണ്ടായിരുന്നതു് ഇന്നതാണെന്നറികയില്ലെന്നുതന്നെയാണോ ഇപ്പോഴും പറയുന്നതു്?

മൈനാവതി—അതിനെപ്പററി ഒന്നുംതന്നെ എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല.

വജ്രലേ__നിങ്ങൾക്ക് അതിന്നുള്ളിലുണ്ടായിരുന്നതു കാണ ണമെന്നുണ്ടോ?

മൈനാവതി__കണ്ടേ കഴിയൂ എന്നില്ല.

വജ്രലേ__സുന്ദരൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞതുപോലെതന്നെ എന്നെ കൊന്ന് ആ പെട്ടി കൈവശപ്പെടുത്താൻ ശ്ര മിച്ചു. എന്നാൽ പെട്ടി മാത്രം അവന്നു കിട്ടി. അതി ന്നുള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത് ഇപ്പോഴും എന്റെ പക്കൽ തന്നെ ഉണ്ട്.

മൈനാവതി__അവൻ പോലിസ്സുകാരുടെ സഹായം ആ വശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ലേ? അങ്ങിനെയാണല്ലോ എന്നോടു പറ ഞ്ഞത്.

വജ്രലേ__അവൻ പോലീസ്സുകാരുടെ സഹായം ആവശ്യ പ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതു നി വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്, അ ല്ലേ! പതിനായിരം ഉറുപ്പിക കിട്ടുന്നതായാൽകൂടി ആ പെട്ടിയിലുണ്ടായിരുന്ന സാധനം ഇന്നതാണെന്ന് അ വൻ പരസ്യമായി ആരോടും പറയുന്നതല്ല. പിന്നെ പോലീസ്സുകാരെപ്പററി പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

വജ്രലേഖ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു തന്റെ മടിയിൽ തിരു കിവെച്ചിരുന്ന ഒരു പൊതിയെടുത്തു മൈനാവതിക്കു നീട്ടി കാണിച്ചു. അതു കണ്ടപ്പോൾ മൈനാവതിക്ക് ആശ്ച ര്യവും പരിഭ്രമവും ഉണ്ടാവുകയും ഒന്നുരണ്ടു നിമിഷം മൌ നമായി അതുതന്നെ നോക്കിയശേഷം താൻ ഇരുന്നിരുന്ന കസേലയിൽ ചാരി കിടക്കുകയും ചെയ്തു. മൈനാവതി മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു കിടക്കുകയാണെന്നു കണ്ടു വജ്രലേഖ ആ പൊതി അരയിൽത്തന്നെ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചു മൈ

നാവതിയുടെ അടുത്തു ചെന്നു. അല്പസമയംകൊണ്ടു മൈനാവതിയുടെ മോഹാലസ്യം നീങ്ങി കണ്ണുകൾ തുറന്നു. സംസാരിക്കുന്നതിന്ന് അപ്പോഴും അവൾക്കു ബലമുണ്ടായില്ല. പിന്നെ "ഞാൻ ഇത്രയും ക്ഷീണിച്ചുപോയോ!" എന്നു സാവധാനത്തിൽ പറഞ്ഞപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖ "അനാവധി ആളുകൾക്ക് ഇങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ മോഹാലസ്യം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്" എന്നു പറഞ്ഞു.

മൈനാവതി—ഇതിന്നുമുമ്പ് എനിക്ക് ഇങ്ങിനെ മോഹാലസ്യം ഉണ്ടായതായി ഓൎക്കുന്നില്ല.

വഞ്ജുലേ—ഇതു കണ്ടപ്പോൾ ഇത്രയും പരിഭ്രമിച്ചു; എന്നാൽ കൊല്ലപ്പെട്ട ആളുടെ മുഖം കണ്ടാൽ നിങ്ങൾ ഏതു നിലയിൽ ആയിത്തീരുമെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലാവുന്നില്ല.

മൈനാവതി—ആരെയാണ് കൊന്നിട്ടുള്ളത്?

വഞ്ജുലേ—ഈ വിരൽ ആരുടേതോ അയാളെ.

മൈനാവതി—അയാളുടെ പേരു പറഞ്ഞില്ലല്ലോ.

വഞ്ജുലേ—നിങ്ങൾക്ക് അതറിവാൻ സാധിക്കയില്ലേ?

മൈനാവതി—ഇല്ലില്ല. നിങ്ങൾ എന്താണ് ഇങ്ങിനെ സംസാരിക്കുന്നത്? നിങ്ങളുടെ വാക്കുകളിൽനിന്നു ഞാൻ കൊലക്കുററം ചെയ്തവളാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നതു് എനിക്കു സഹിപ്പാൻ കഴിയാത്ത വ്യസനം ഉണ്ടാക്കുന്നു.

വഞ്ജുലേ—നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതിനേക്കാൾ അധികവിവരം ഇതിനെപ്പററി നിങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

മൈനാവതി—ദൈവമേ! ഒരു കുട്ടിയെപ്പോലെ നിരപരാധിനിയായ എന്റെ മേൽ ഈ ഭയങ്കരമായ കൊലപാതകത്തെ ചുമത്തുന്നതു് എന്തിനാണു്?

വജ്രലേ—നിങ്ങളുടെ ഈ മുറിയിൽവെച്ചുതന്നെ നിങ്ങളുടെ മേൽ കുററം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഈ അടയാളം എനിക്കു കണ്ടുകിട്ടിയ സ്ഥിതിക്കു നിങ്ങളുടെ മേൽ എന്തുകൊണ്ടു കുററം ചുമത്തിക്കൂടാ?

മൈനാവതി—അതിനെപ്പററി യാതൊരു വിവരവും എനിക്കില്ല.

വജ്രലേ—സുന്ദരൻ ഈ വിരലിന്റെ തുണ്ടം ഈ മുറിയിൽ കൊണ്ടുവരാനുള്ള കാരണം പറഞ്ഞാലല്ലാതെ ഈ പറയുന്ന വാക്കു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതല്ല.

മൈനാവതി—അവൻ വന്ന കാരണം എനിക്കു പറവാൻ പാടില്ല. അവൻ വന്നതിന്റെ രഹസ്യം എന്നെ സംബന്ധിക്കുന്നതല്ലെന്നു ഞാൻ പറയാം.

വജ്രലേ—സുന്ദരന്റെ രഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനേക്കാ‍ൾ കൊലക്കുററം കയ്യേല്ക്കുന്നതിനാണു് നിങ്ങ‍ൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു് എന്നു തോന്നുന്നു.

മൈനാവതി—ഇല്ല, ഇതിനെപ്പററി ഇനിയും നിങ്ങ‍ൾക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ല. മനസ്സിലായാൽ ഞാൻ നിരപരാധിനിയാണെന്നു നിങ്ങ‍ൾക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെടും. എന്നെപ്പററിയേടത്തോളം ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നുമില്ല.

വജ്രലേ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ കുററം ചെയ്തവരെ കാണിക്കുക.

മൈനാവതി—കുററം ചെയ്തവർ ആരാണെന്നുള്ള വിവരം എനിക്കില്ല.

മൈനാവതി ഇങ്ങിനെ മറുത്തുകൊണ്ടുതന്നെ പറയു ന്നതു കേട്ട വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു കോപം അടക്കാൻ കഴിയാത്ത വിധം ആയിത്തീൎന്നു. ഉടനെ അവറം എഴുന്നേററു മൈനാവതിയുടെ രണ്ടു കൈകളും മുറുകെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് "എന്നോടു പറഞ്ഞതിനേക്കാറം ഇതിനെപ്പററി നിങ്ങറം അറിയുമെന്നു നിങ്ങറം സമ്മതിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ സമ്മതിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് എനിക്കറിയാം. ഞാൻ ചോദിച്ചതിനൊക്കെ ശരിയായി നിങ്ങറം മറുപടി പറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ നിങ്ങളെ സംശയിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ നിങ്ങറം സത്യം പറയുന്നില്ല എന്നു ഞാൻ ഖണ്ഡിച്ചു പറയാം. കുഴപ്പമുള്ള ഈ ഭയങ്കരമായ കുററത്തിൽ നിങ്ങറം പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പായി പറയുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു.

മൈനാവതി—നിങ്ങളുടെ വാക്കും പ്രകൃതവും കണ്ട് എനിക്കു ഭയമുണ്ടാകുന്നു.

വഞ്ജുലേ—എന്നെ ഭയപ്പെടേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല. ഞാൻ എന്നാൽ കഴിയുംവിധം ശ്രമിച്ച് നിങ്ങറം വിചാരിക്കുന്നവിധം ഭയങ്കരമല്ലാതാക്കിത്തീൎക്കാൻ നോക്കും. എന്നാൽ ഈ വിരലിനെപ്പററിയും ഇതിൻെറ ഉത്തരവാദിയെപ്പററിയും നിങ്ങറം അറിഞ്ഞേടത്തോളം ഉടനെ പറയേണമെന്ന്—

മൈനാവതി—ഇതിനെപ്പററി യാതൊരു വിവരവും എനിക്കില്ലെന്നുതന്നെ ഇപ്പോഴും പറയുന്നു.

വഞ്ജുലേ—ഈ വിരൽ സുന്ദരൻ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നതു നിങ്ങളുടെ ആവശ്യമോ മററൊരാളുടെ ആവശ്യമോ ആയിരുന്നാലും അതിനെപ്പററിയ മുഴുവൻ വിവരവും നിങ്ങറം അറിയുമെന്നു ഞാൻ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി പറയാം.

ഇതിന്നു മൈനാവതി ഒന്നും മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. അപ്പോഴും വജ്രലേഖ അവിടെനിന്നെഴുന്നേററു വാതിലിന്നടുക്കലേയ്ക്കു നടന്നുകൊണ്ടു് "ഞാൻ ഇതിനെപ്പററി ഒരു വാക്കുപോലും നിങ്ങളോടു ചോദിക്കുന്നതല്ല. ഏതായാലും പോലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വരുന്നതുതന്നെയാണു് നല്ലതു്" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ടപ്പോഴും മൈനാവതി എഴുന്നേററു് അടുത്തു ചെന്നു വജ്രലേഖയുടെ കൈ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് "അങ്ങിനെ ചെയ്യാതിരിപ്പാൻ ഞാൻ നിങ്ങളോടു് അപേക്ഷിക്കുന്നു. എന്നെ തടവിൽ പെടുത്തി അവമാനിക്കരുതു്. മറെറന്തു കഷ്ടവും അനുഭവിക്കുന്നതിന്നു ഞാൻ തയ്യാറാണു്" എന്നു പറഞ്ഞു.

വജ്രലേ__എന്നാൽ ഞാൻ ചോദിച്ചതിന്നു ശരിയായ മറുപടി പറയുക.

മൈനാവതി__ഞാൻ എന്തു ചെയ്യണമെന്നാണു് പറയുന്നതു്?

വജ്രലേ__സുന്ദരൻ കൊണ്ടുവന്ന ആ പെട്ടി നിങ്ങൾ ആൎക്കു കൊടുക്കാനാണു് വിചാരിച്ചിരുന്നതു് എന്നതു് ആദ്യം പറയണം.

മൈനാവതി__ഞാൻ അതു് ആൎക്കും കൊടുക്കേണമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല.

വജ്രലേ__അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അതു നിങ്ങളുടെ ആവശ്യപ്രകാരംതന്നെ കൊണ്ടുവന്നതായിരിക്കും. ഇതുവരെ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു മുഴുവൻ കളവു് അല്ലേ! ഇരിക്കട്ടെ, ആ പെട്ടിയിൽ എന്താണെന്നാണു് നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചിരുന്നതു്?

മൈനാവതി—എന്തായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ ആലോചി ച്ചിട്ടില്ല. ചോദിച്ചറിഞ്ഞിട്ടും ഇല്ല.

വഞ്ജുലേ—പിന്നെ ആ പെട്ടി എന്തിനാണു് നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്നതു്?

മൈനാവതി—സൂക്ഷിപ്പാൻ.

വഞ്ജുലേ—ആർക്കുവേണ്ടി?

മൈനാവതി—അതെനിക്കു നിശ്ചയമില്ല.

വഞ്ജുലേ—അതു സുന്ദരന്റേതോ? മററുവല്ലവരുടേതുമോ?

മൈനാവതി—അതിനെപ്പററിയും എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല.

വഞ്ജുലേ—പിന്നെ എന്തിനാണു് അതു സൂക്ഷിക്കുന്നതിന്നു നിങ്ങൾ ഏററതു്?

മൈനാവതി—എന്നോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു്.

വഞ്ജുലേ—അവൻ അപ്പോൾ എന്തു സംഗതിയാണു് അ തിന്നു പറഞ്ഞതു്?

മൈനാവതി—ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

വഞ്ജുലേ—ഒന്നും അറിയാതെയാണോ അതു സൂക്ഷിപ്പാൻ ഏററതു്?

മൈനാവതി—അതു സാധാരണ വല്ലതും ആയിരിക്കുമെ ന്നോ വിചാരിച്ചിരുന്നുള്ളു.

വഞ്ജുലേ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ സുന്ദരൻ നിങ്ങളെ പൂ ൎണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടെന്നും നിങ്ങൾ തമ്മിൽ വളരെ കാലത്തെ പഴക്കവും പരിചയവും ഉണ്ടെന്നും തോന്നുന്നു.

മൈനാവതി—ശരിയാണു്.

വജ്രലേ—സുന്ദരൻ എന്റെ സ്നേഹിതനല്ലെന്നു് അല്പം മുമ്പു നി പറഞ്ഞുവല്ലോ? ഇരിക്കട്ടെ, നിങ്ങൾതമ്മിലു ള്ള ബന്ധം എന്താണു്?

മൈനാവതി—ഞങ്ങളുടെ കാൎയ്യങ്ങളൊക്കെ അന്വേഷിച്ചു വേണ്ടവിധത്തിൽ നടത്തുന്നതു് അവനാണു്.

വജ്രലേ—അവന്റെ മുഖ്യമായ പ്രവൃത്തി എന്തു്?

മൈനാവതി—ആ പരമരഹസ്യത്തെപ്പററി പറയുന്നതി നു് എന്നെ നിൎബ്ബന്ധിക്കരുതു്. ഒരിക്കലും ഞാൻ അതു പറയുന്നതല്ല. എന്നാൽ അതു് എന്നേയും നിങ്ങൾ അറിവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തേയും സംബന്ധിക്കുന്ന തല്ല.

വജ്രലേ—പറയേണമെന്നു ഞാൻ നിൎബ്ബന്ധിക്കുന്നു.

മൈനാവതി—ഒരിക്കലും ഞാൻ പറയുന്നതല്ല.

വജ്രലേ—എന്തു ശിക്ഷയേയും അനുഭവിക്കാൻ ഒരുക്കമോ?

മൈനാവതി—അതെ. എന്റെ ജീവൻ പോകുന്നതായാൽ കൂടി വിശ്വസിച്ച ഒരാളെ ഞാൻ ചതിക്കയില്ല. ഇക്കാ ൎയ്യം നിങ്ങൾക്കോ നിങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന കേസ്സിന്നോ ഒരു വിധത്തിലും ബന്ധമില്ലാത്തതുകൂടി യാകകൊണ്ടു് ഒരിക്കലും ഞാൻ പറയുകയില്ല.

വജ്രലേ—നിങ്ങളുടെ ഈ ദൃഢനിശ്ചയത്തിനു ഞാൻ വന്ദ നം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

മൈനാവതി—വന്ദനം. നിങ്ങൾ ഇങ്ങിനെതന്നെ പറയു മെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

വജ്രലേ—ഞാൻ എപ്പോഴും ചെയ്യേണ്ടതു കൃത്യമായി ചെ യ്യും. ഏതേതു വഴികളിൽ ഏതേതു കാൎയ്യം സിദ്ധിക്കേ

ണ്ടതുണ്ടോ, ആ വഴികളിൽ പരിശ്രമിക്കേണ്ടവളാണ് ഞാൻ. എന്നാൽ ഒന്നുകൂടി ചോദിക്കാം. സുന്ദരൻ നിങ്ങളുടെ ഒരു സ്നേഹിതനുവേണ്ടി അദ്ധ്വാനിക്കുന്നുവെന്നു നിങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. അതാരാണ്? നിങ്ങളുടെ പ്രാണനാഥനോ? അല്ല ബന്ധുക്കളിൽ വല്ലവരുമോ?

മൈനാവതി—അതു നിങ്ങളുടെ കാര്യത്തിനു സംബന്ധമുള്ളതല്ലെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞുവല്ലോ!

ഇങ്ങിനെ മൈനാവതി പറയുമ്പോൾ അവളുടെ മുഖഭാവത്തേയും ശബ്ദവ്യത്യാസത്തേയും ശ്രദ്ധിച്ച വഞ്ജലേഖ ആ ആൾ മൈനാവതിയുടെ അനുരാഗഭാജനമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അപ്പോൾതന്നെ ബുദ്ധിസാഗരയ്യരാണ് അത് എന്നും ഊഹിച്ചു. "ബുദ്ധിസാഗരയ്യരാണ് ഇവളുടെ അനുരാഗപുരുഷൻ; അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹം എന്റെ പരിശ്രമത്തിന്റെ ശക്തി കുറക്കാൻ ശ്രമിച്ചതും ശ്രമിക്കുന്നതും. അദ്ദേഹം സ്വയംപ്രഭയേയും എന്റെ ഭർത്താവിനേയും കാണാതായ കേസ്സിൽ നേരിട്ടുതന്നെയോ അഥവാ മറവുള്ളവർക്കുവേണ്ടിയോ പെട്ടിട്ടുണ്ട്" എന്നു അവൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

പതിനാറാം അദ്ധ്യായം

ധീരയായ വനിതാരത്നമാണ് നീ.

ഇങ്ങിനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ വഞ്ജലേഖ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ ശ്രമിക്കുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചു. മൈനാവതിയുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിൽനിന്നു ഇതുവരെയുള്ള തന്റെ

പരിശ്രമത്തിൽ മിക്കഭാഗവും നിഷ്ഫലമാണെന്നും, പ്രതാപസിംഹനു വിരോധമായി ചെയ്യുന്ന ചതികളിലോ സ്വയംപ്രഭയെ കാണാത്ത വിഷയത്തിലോ മനഃപൂർവ്വമായി മൈനാവതി പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും അവൾക്കു മനസ്സിലായി. ഉടനെ അവൾ അവിടം വിട്ടു പുറപ്പെടുന്നതിന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി, "മൈനാവതി! ഇനി ഒരവസരത്തിൽ കാണാം. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നിങ്ങളെ പോലീസ്സിൽ ഏല്പിക്കുമെന്നു ഭയപ്പെടേണ്ട. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഏതു കാര്യത്തിലും മനഃപൂർവ്വമായി നിങ്ങൾ പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല." എന്നു പറഞ്ഞു് അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. അന്നും പിറ്റേ ദിവസം ഇനി ചെയ്യേണ്ടതു് എന്തൊക്കെയാണെന്നു് ആലോചിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

അടുത്ത ദിവസം, തലേ ദിവസം രാത്രി തീർച്ചപ്പെടുത്തിയപ്രകാരം വഞ്ജുലേഖ ബുദ്ധിസാഗരയ്യരുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു വാതിലിന്നു തട്ടി. ഉടനെ ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ വന്നു വാതിൽ തുറന്നു. രണ്ടുപേരും അകത്തുചെന്നു് ഇരുന്നശേഷം വഞ്ജുലേഖ, "ബുദ്ധിസാഗരയ്യരേ! ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നതു സരസ്വതി എന്നു പേരായ ഒരു പെൺമണിയെപ്പറ്റി ചിലതു് അന്വേഷിപ്പാനാണ്" എന്നു പറഞ്ഞു.

ബുദ്ധി—ഈ ചോദ്യം അത്ര ആവശ്യമുള്ളതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ലല്ലോ. അങ്ങിനെയല്ലേ?

വഞ്ജുലേ—ആവശ്യമോ അനാവശ്യമോ എന്നുള്ളതിരിക്കട്ടെ. ഞാൻ ആരെപ്പറ്റിയാണ് ചോദിച്ചതു് എന്നു മനസ്സിലായോ?

ബുദ്ധി—മനസ്സിലായില്ല.

വഞ്ജുലേ—നിങ്ങൾക്ക സുന്ദരനെ പരിചയമുണ്ടോ?

ബുദ്ധി—(പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി) ഉണ്ട്. ഞാൻ അവനെ ധാരാളം പ്രാവശ്യം കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

വഞ്ജുലേ—അവൻെറ നടവടികളെപ്പററി നിങ്ങൾ വല്ലതും മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ടോ?

ബുദ്ധി—പ്രത്യേകമായി ഒന്നും പറയാൻ കണ്ടില്ല.

വഞ്ജുലേ—അവൻ ഒരു നീചനാണ് അല്ലേ? ബുദ്ധിസാഗരയ്യരേ! നമ്മൾ തമ്മിൽ അറിയേണ്ടതിനുള്ള സമയം ഇതാണ്. ഞാൻ ഏതു രഹസ്യത്തെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവോ അതിന് എനിക്ക് ഇപ്പോഴുള്ള സംശയങ്ങളെ ഒരു തിർച്ചവഴിയിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരേണ്ടതിനുള്ള സമയം ആയി. നിങ്ങൾക്കും മൈനാവതിക്കും ഇടയിൽ സുന്ദരൻകൂടി ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.

ബുദ്ധി—ഇത് ആരാണ് പറഞ്ഞത്?

വഞ്ജുലേ—ഞാൻതന്നെയാണ് പറയുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു മനസ്സിലായോ? സുന്ദരൻ ഇടയ്ക്കിടെ മൈനാവതിയുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോകാറുണ്ടെന്നും അവൾ അവനെ ഒരു പ്രത്യേക നിലയിൽ കരുതിവരുന്നുണ്ടെന്നും എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ അവൻ ഇടയ്ക്കിടെ അവിടെ പോകുന്നതിൻെറ ഉദ്ദേശം മാത്രം എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല.

ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ, ഇങ്ങിനെ വഞ്ജുലേഖ പറഞ്ഞുകേട്ടപ്പോൾ ഇരുന്നേടത്തു നിന്നെഴുന്നേററു പലവിധം ചിന്തകളോടും ഭയത്തോടുംകൂടി ആ മുറിയിൽ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോ

ട്ടം നടന്നുകൊണ്ട് "നീ പിന്നേയും മൈനാവതിയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്ന് അവളുടെ കുടുംബരഹസ്യങ്ങളെ അറിവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണോ? അവളെ നീ വലുതായ അപമാനത്തിൽ പെടുത്തുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നുവല്ലോ!" എന്നു പറഞ്ഞു.

വജ്രലേ—ഞാൻ മൈനാവതിയോട് അവളുടെ കുടുംബരഹസ്യങ്ങളെ പറയുന്നതിന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടില്ലല്ലോ.

ബുദ്ധി—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ മൈനാവതി സുന്ദരനെ വേലക്കാരനാക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാനുള്ള കാരണം എന്ത്?

വജ്രലേ—സുന്ദരൻ മൈനാവതിയുടെ വീട്ടിലേയ്ക്ക് ഇടയ്ക്കിടെ പോകാറുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഇതല്ലാതെ കണ്ടിച്ചെടുത്ത വിരൽ സുന്ദരൻെറ പക്കൽ ഉള്ളതും അവൻ ആ മൈനാവതിയുടെ വീട്ടിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചതും ഞാൻ അറിയും. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ പുറപ്പെട്ട കേസ്സിനെപ്പററി അറിയേണ്ടതിലേയ്ക്ക് അവളും സുന്ദരനുമായുള്ള സംബന്ധത്തെ പറയുന്നതിന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടതാണ്.

ബുദ്ധി—അവറം ശരിയായ മറുപടി പറഞ്ഞില്ലേ?

വജ്രലേ—ഞാൻ അറിയേണമെന്നുവെച്ചു ചോദിച്ചതിനെല്ലാം ശരിയായ മറുപടി കിട്ടി.

ബുദ്ധി—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ എനിക്കു ചെയ്വാൻ കഴിയുന്നതിലും അധികം സഹായം അവറം നിനക്കു ചെയ്തുതന്നു.

വജ്രലേ—ഞാൻ അവളോടു ചോദിച്ച ചോദ്യംതന്നെ നിങ്ങളോടു ചോദിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അവളിൽനിന്നു കിട്ടി

യവിധത്തിലുള്ള മറുപടി നിങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുകയില്ലാ യിരുന്നുവെന്നാണോ നിങ്ങഠം പറയുന്നതു്?

ബുദ്ധി—എന്നുതന്നെയാണു് ഞാൻ പറയുന്നതു്.

ഇതു കേട്ടപ്പോഠം വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു കലശലായ കോപം ഉണ്ടായി. എന്നാൽ അവഠം ഒന്നും പറയാതെ ആ കോപം അടക്കി. അവഠം ചുണ്ടു കടിച്ചുകൊണ്ടു് അല്പസമയം നിന്നു. "മൈനാവതിയോടു ചോദിച്ച ചോദ്യങ്ങഠം എന്നോടു ചോദിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ അതുപോലെ മറുപടി പറയുകയില്ല" എന്നുള്ള തന്റെ അഭിപ്രായം ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഏതു വിധം വികാരം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കുമോ ആ നിലയിൽ വഞ്ജുലേഖ "സുന്ദരനുമായി ഇടപെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കുടുംബ രഹസ്യം ഏതുവിധത്തിലുള്ളതായിരിക്കുമെന്നു നിങ്ങഠംക്ക റിയുമോ? അവൻ ഒരു ഗജപോക്കിരിയാണെന്നും കൊല ക്കുററം ചെയ്യുന്നതിന്നുകൂടി മടിക്കാത്തവനാണെന്നും അ വൻ തൈക്കെ തെരുവിൽ ഒരു സത്രം നടത്തിവരുന്നുണ്ടെ ന്നും നിങ്ങഠം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ബുദ്ധി—ശരി, പിന്നെ?

വഞ്ജുലേ—ആ സത്രത്തിലേയ്ക്കാണു് എന്റെ ഭർത്താവു് ഒടുവിൽ പോയിരുന്നതു് എന്നു നിങ്ങഠം അറിയുമോ?

ബുദ്ധി—പിന്നെ?

വഞ്ജുലേ—നിങ്ങളെന്താണു് ശരിയായ മറുപടി പറയാത്തതു്?

ബുദ്ധി—എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിന്നോടു മറുപടി പറഞ്ഞു സമയം കളയുന്നതു് അനാവശ്യമാണെന്നു് എനി

കറിയാം. ഒരു രഹസ്യപ്പോലീസ്സുകാരനെപ്പോലെ വേഷം മാറി നടന്നു ഈ കേസ്സിന്റെ തെളിവു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു നിനക്കുള്ള അധികാരം എന്തു്? അതുകൊണ്ടു നിന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു ഉത്തരം പറവാൻ ആരും ബാദ്ധ്യസ്ഥന്മാരല്ല. ഇപ്പോഴും കാൎയ്യം മനസ്സിലായോ?

ഇങ്ങിനെ ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ ഒട്ടുംതന്നെ മൎയ്യാദയില്ലാതെ പറഞ്ഞതു കേട്ടു വഞ്ജുലേഖ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചുപോയി. എന്നാൽ തന്റെ ഉദ്യമത്തിൽനിന്നു ഒന്നുകൊണ്ടും പിന്മാറുന്നതല്ലെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു ബുദ്ധിസാഗരയ്യരോടു "ഞാൻ എന്റെ ഭൎത്താവിനെ കണ്ടുപിടിക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽനിന്നു പിൻവലിക്കേണമെന്നാണു നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം അല്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ബുദ്ധി—സാധാരണ നിലയിലുള്ള പരിശ്രമത്തിൽനിന്നു നീ പിൻവലിക്കേണമെന്നു എനിക്കഭിപ്രായമില്ല. ഒരു അധികാരസ്ഥന്റെ നില വിടേണ്ടതാണു്.

വഞ്ജുലേ—ഇല്ല. അതിന്നു നിങ്ങൾക്കിഷ്ടമില്ല. ഞാൻ ഇതിൽനിന്നു തീരെ പിൻവലിക്കേണമെന്നാണു നിങ്ങൾ കരുതുന്നതു്. ഞാൻ ശരിയായ വഴികളിൽക്കൂടെ തന്നെയാണു ചെല്ലുന്നതെന്നും അധികം താമസിയാതെ ഭൎത്താവിനേയോ അഥവാ ഭൎത്താവിനെ കൊന്നവരെങ്കിൽ ആ കുറ്റക്കാരേയോ ഞാൻ കണ്ടുപിടിക്കുമെന്നും അറിവാനുള്ള ബുദ്ധിശക്തി നിങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നാണു എന്റെ വിശ്വാസം. എന്നാൽ അതിന്നു നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലെന്നും എനിക്കു മനസ്സിലായി. അല്ലെങ്കിൽ മൈനാവതി അപരാധിനിയോ നിരപരാധിനി

യോ എന്നു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു സമയം തരാത്തതു് എന്തുകൊണ്ടു്?

ബുദ്ധി__അവൾ നിരപരാധിനിയാണെന്നു മുമ്പുതന്നെ എനിക്കു ബോദ്ധ്യമുണ്ടു്. അവളെ കോടതിയിൽ കയററി അപമാനിക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു സഹിക്കുന്നതല്ല.

വഞ്ജുലേ__കണ്ടിച്ചെട്ടത്ത വിരലിൻെറ തുണ്ടം സൂക്ഷിക്കുന്നതിന്നു സുന്ദരൻ മൈനാവതിയുടെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നതിന്നുള്ള ശരിയായ കാരണം കാണിച്ചു മൈനാവതിയുടെ പേരിലുള്ള സംശയം തീൎത്തുതന്നാൽ അവളെ കോടതിയിൽ കയററാതെ കഴിക്കാം.

ബുദ്ധി__നീ പറയുന്ന രഹസ്യത്തെപ്പററി എനിക്കു യാതൊരു വിവരവും ഇല്ല.

വഞ്ജുലേ__നിങ്ങൾ ആരെങ്കിലും അറിയാതിരിക്കയില്ല.

ബുദ്ധി__സുന്ദരനോടുതന്നെ ചോദിക്കുക__

വഞ്ജുലേ__അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ എനിക്കു് ഇതുവരെ കിട്ടീട്ടുള്ള തെളിവുകളെ പോലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ഏല്പിച്ചു് ഒരു മണിക്കുറിന്നുള്ളിൽ നിങ്ങളേയും മൈനാവതിയേയും തടവിൽ പെടുത്താം. അതു നിങ്ങൾക്കു സമ്മതമാണോ?

ബുദ്ധി__(കോപത്തോടുകൂടി) നല്ല നിലയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നവരുടെ പേരിൽ ചുമത്തുന്ന ഈ നിസ്സാരമായ കേസ്സിന്നു ബുദ്ധിയുള്ള ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ചെവി കൊടുക്കുന്നതല്ല.

ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖ എഴുന്നേററു പുറത്തേയ്ക്കു പോകാൻ ഭാവിച്ചു. അ

പ്പോൾ വക്കിൽ ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ അവളെ തടുത്തു നിൎത്തി "വഞ്ജൂലേഖേ! നീ എന്തു ചെയ്വാനാണു് പോകുന്നതു്?" എന്നു പരിഭ്രമത്തോടും ഭയത്തോടുംകൂടി ചോദിച്ചു.

വഞ്ജൂലേ—ഈ നഗരത്തിൽ ബുദ്ധിയുള്ള വല്ല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കാൻ.

ബുദ്ധി—നിനക്കു മൈനാവതിയുടെ പേരിലുള്ള സംശയം പോലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടു പറയാൻ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയോ?

വഞ്ജൂലേ—ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചവ പ്രയോജനമററതാണെങ്കിൽ പോലീസ്സുകാരെ അറിയിക്കുന്നതിനു നിങ്ങൾ എന്തിനു ഭയപ്പെടുന്നു?

ബുദ്ധി—നീ ആരംഭിച്ച ഈ പ്രവൃത്തികൾ അവർ ഒരു സമയം അവസാനിപ്പിച്ചേക്കും.

വഞ്ജൂലേ—ബുദ്ധിസാഗരയ്യരേ! നിങ്ങളുടെ ധൈൎയ്യം ഞാൻ കണ്ടു. യഥാൎത്ഥത്തിൽ നിങ്ങളെ ഒരു ആപത്തിൽ പെടുത്തിയാൽ അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ധൈൎയ്യം നിലനില്ക്കുന്നതല്ലെന്നു നല്ലവണ്ണം ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ എന്റെ ഭൎത്താവിനേയോ സ്വയംപ്രഭയേയോ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലെന്നും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

വഞ്ജൂലേഖ ഇത്രയും പറയുമ്പോൾ ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ അവളുടെ മുഖത്തു നോക്കിയിരുന്നതേ ഇല്ല. താഴ്ത്തിയ നിലയിൽനിന്നു തലയുയൎത്താൻ അയാൾക്കു ശക്തിയില്ലാതായി. ഒരു വക്കീലായിരുന്നിട്ടും കാൎയ്യം നടത്തുന്നതിനു തനിക്കു ശക്തിയില്ലെന്നു് അയാളുടെ മൌനഭാവം സമ്മതിച്ചു. യഥാൎത്ഥത്തിൽ താൻ അറിഞ്ഞ ഒരു കുററത്തെ

മറച്ചുവെയ്ക്കുന്നതിന്നൊ താൻതന്നെ ഒരു കുററകരമായ പ്രവൃത്തി നടത്തുന്നതിന്നൊ അദ്ദേഹത്തിന്നു സാമൎത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അല്പസമയം അവിടെ യാതൊരു ശബ്ദവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നെ "ഞാൻ ഒരു കാൎയ്യം സമ്മതിക്കാം. അതെന്താണെന്നുവെച്ചാൽ, ഈ പരിശ്രമത്തിൽ നിനക്കു ജയം ഉണ്ടാകരുതെന്നുതന്നെയാണു് എന്റെ വിചാരം. എന്നാൽ ഞാൻ നിന്നെ ഇങ്ങിനെ തടയുന്നതു നിന്നോടോ നിന്റെ ഭൎത്താവിനോടോ വിരോധമോ മററു വല്ല ദുരഭിപ്രായമോ ഉള്ളതുകൊണ്ടല്ല എന്നു നീ വിശ്വസിക്കുക" എന്നു ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ സാവധാനത്തിൽ പറഞ്ഞു.

വഞ്ജുലേ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ എന്റെ പരിശ്രമത്തെ തടയുന്നതിന്നുള്ള തക്കതായ കാരണം എന്താണു്?

ബുദ്ധി—ഞാൻ വിവാഹം ചെയ്യാൻ പോകുന്ന സ്ത്രീയെ നീ കുററപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ—

വഞ്ജുലേ—ഈ ഒരൊററ കാരണം മാത്രമാണോ?

ബുദ്ധി—അതെ.

വഞ്ജുലേ—ബുദ്ധിസാഗരയ്യരേ! ഞാൻ വാസ്തവം പറയാം. നിങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അനുരാഗം ഇന്നുവരെ ഉള്ളതുപോലെതന്നെ ഇനിയും നിലനില്ക്കട്ടെ. എന്നാൽ ഞാൻ ഒരു സാധാരണ സ്ത്രീതന്നെയാണെങ്കിൽക്കൂടി ഈ രഹസ്യത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു് എന്റെ ജീവനെക്കൂടി ബലികൊടുപ്പാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമാണു്. അതിന്നുള്ള ധൈൎയ്യവും ഉറപ്പും എനിക്കുണ്ടു്.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞ വഞ്ജുലേഖയുടെ മുഖത്തു നോക്കി കൊണ്ട് "ഈ ലോകത്തിൽ ഇതുവരെ കാണപ്പെടാത്ത ധീരയായ വനിതാരത്നം നീയാണ്" എന്നു ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ പരിഭ്രമത്തോടും ഭയത്തോടുംകൂടി പറഞ്ഞു.

പതിനേഴാം അദ്ധ്യായം

ഒരു കൃത്രിമവേഷം.

വഞ്ജുലേ__(ആശ്ചൎയ്യത്തോടുകൂടി) നമസ്കാരം. ഞാൻ ഈ രഹസ്യം കണ്ടുപിടിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടതിന്റെ ശേഷം അസാധാരണധൈൎയ്യമുള്ള രണ്ടു സ്ത്രീകളെ കണ്ടു.

ബുദ്ധി__ആരെപ്പററിയാണ് നീ പറയുന്നത്?

വഞ്ജുലേ__അതിൽ ഒരുവൾ മൈനാവതിയും മറേറവൾ സരസ്വതി എന്നു പേരായ ഒരു യുവതിയും ആകുന്നു. സരസ്വതിയെപ്പററി അധികവിവരം അന്വേഷിച്ചറിയേണ്ടതിലേയ്ക്കാണ് ഞാൻ ഇന്നു നിങ്ങളുടെ അടുത്തു വന്നിട്ടുള്ളത്.

ബുദ്ധി__അവളെ എനിക്കറികയില്ലല്ലോ.

വഞ്ജുലേ__ഇത് അവളുടെ വ്യാജനാമമാണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. അവളുടെ അധികവിവരം അറിയുന്നതിന്നു മുമ്പ് അവളുടെ യഥാൎത്ഥനാമമാണ് അറിയേണ്ടത്.

ബുദ്ധി__അവളെപ്പററി നിങ്ങൾക്ക് എന്തൊക്കെ അറിയാം?

വഞ്ജുലേ—ഞാൻ കണ്ടെത്തിയ സാരമില്ലാത്ത സംഗതികൾകൂടി അതിന്റെ അവസാനം കണ്ടെത്തുന്നതുവരെ മറെറാരാളെ അറിയിക്കുന്നതല്ല എന്നാണ് എന്റെ നിശ്ചയം. മൈനാവതിയെപ്പററി ഞാൻ പറഞ്ഞേടത്തോളം നിങ്ങൾ സമ്മതിച്ചില്ലേ?

ബുദ്ധി—സംശയിക്കത്തക്ക നിലയിൽ മൈനാവതി നടന്നതു ശരിയാണെന്നും, അതു് അവളെ അപമാനത്തിൽ പെടുത്തുമെന്നു കണ്ടു് അതിനെ മറയ്ക്കുന്നതിന്നു ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു ശരിയാണെന്നും ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു.

വഞ്ജുലേ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഞാൻ സംശയിച്ചതു തക്കതായ കാരണംകൊണ്ടുതന്നെയാണെന്നു നിങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നു. ഈ വിവരം അധികാരസ്ഥന്മാരെ അറിയിച്ചാൽ മൈനാവതിയെ തടവിൽ വെയ്ക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടേടത്തോളം തെളിവുകൾ ഉണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നില്ലേ? •

ബുദ്ധി—ഉണ്ടായിരിക്കാം.

വഞ്ജുലേ—ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിലും എനിക്കു കിട്ടീട്ടുള്ള തെളിവുകളും മൈനാവതി കുററക്കാരിയാണെന്നുള്ള തെളിവുകൾ മുഴുവൻ ആകുന്നതും വിട്ടു മററു വല്ലവരേയും ഈ കേസ്സിൽ കുററപ്പെടുത്തി അവസാനിപ്പിക്കേണമെന്നാണ് നിങ്ങളുടെ വിചാരം. അല്ലേ?

ബുദ്ധി—അല്ല. അവൾ നിരപരാധിനിയാണ്. ചിലപ്പോൾ കുററം ചെയ്യാത്തവരേയും സന്ദർഭം കുററക്കാരാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഈ കേസ്സിൽ ഞാൻ വിവാഹം ചെയ്വാൻ

തിച്ച്പ്പെടുത്തിയ മൈനാവതിയെ കോടതിയിൽ വിചാരണയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നാൽ പ്രതിഭാഗം തെളിവുകൾ നോക്കാതെതന്നെ ഒരു ജഡ്ജിക്കു ശിക്ഷിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടപ്പെട്ട തെളിവുകൾ ഉണ്ടെന്നുതന്നെ ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു.

വക്കീൽ ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ ഇങ്ങിനെ പരസ്യമായി സമ്മതിച്ചു പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ വജ്രലേഖയ്ക്കു് അത്യാശ്ചര്യം ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പരസ്യമായി സമ്മതിച്ചതു വിശ്വസിക്കത്തക്കതാണോ? അഥവാ തന്നോടു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ത്രീയുടെ മനോഗതിയെ ബലാൽ ആകർഷിക്കേണ്ടതിന്നും അതു വഴിയായി മൈനാവതിക്കു സഹായം ചെയ്യുവെന്നു വരുത്തേണ്ടതിന്നുംവേണ്ടി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതായിരിക്കുമോ? ഏതായാലും അടുത്തു് അറിയാം.

വജ്രലേ__അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ചില സംഗതികൾ നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു വരുന്നുണ്ടല്ലോ. അവ എന്തൊക്കെയാണു്?

ബുദ്ധി__അതു ഞാൻ പരസ്യമാക്കുകയില്ല. വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞാൽ മൈനാവതി കുററക്കാരിയല്ലെന്നു നിനക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെടുമെന്നു നല്ല വിശ്വാസം തോന്നുന്നുണ്ടു്.

വജ്രലേ__അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അതു് എന്തുകൊണ്ടു് എന്നോടു പറഞ്ഞുകൂടാ?

ബുദ്ധി__അങ്ങിനെ ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ പിന്നെ അവൾ എന്നെ വിലവെയ്ക്കുകയില്ല.

വജ്രലേ__അവളുടെ രഹസ്യങ്ങളെ ഞാൻതന്നെ കണ്ടുപിടിക്കേണമെന്നാണോ നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം?

ബുദ്ധി—നീ അതിനെപ്പററി അറിയുന്നത് എനിക്കു സമ്മതംതന്നെ. എന്നാൽ ഇടക്കിടെ പോയി അവളെ ഉപദ്രവിക്കാതിരിക്കണം.

വഞ്ജുലേ—ഇതിൻെറ അവസാനം കാണുന്നതുവരെ ഞാൻ വെറുതെ ഇരിക്കുന്നതല്ല. മൈനാവതിയെ പിടിച്ചാൽ കാൎയ്യം വേഗത്തിൽ സിദ്ധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന്നു് ഒരു നാഴികകൂടി താമസിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ പ്രതാപസിംഹൻ, ഒരാൾ കുററക്കാരനാണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടാലല്ലാതെ തടവിൽ പെടുത്തുകയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്നു മറെറാരു പ്രത്യേകത കൂടി ഉണ്ടു്. ഒരു കുററത്തിൽപെട്ട പ്രധാനികളെ വല്ല കാരണങ്ങളാലും വിടുകയും മററുള്ളവരെ ശിക്ഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം അദ്ദേഹത്തിന്നില്ല. അദ്ദേഹം എപ്പോഴും പ്രധാനികളെത്തന്നെ പിൻതുടരും. എന്നാൽ അവസാനംവരെ അവൎക്കു യാതൊരു സംശയത്തിന്നും ഇടകൊടുക്കാതേയും അവർ രക്ഷപ്പെടുന്നതിന്നു് ഇടകൊടുക്കാതേയും കുററത്തിൽ പെടുത്തും. ഇങ്ങിനെയായാൽ ഒന്നുകൊണ്ടും ജയം സിദ്ധിക്കാതിരിക്കയില്ല.

ബുദ്ധി—അതൊക്കെ ശരിതന്നെ. നിനക്കു് ഒരു അബദ്ധം പററീട്ടുണ്ടെന്നു ഗണപതിദാസ്സ് എന്നോടു പറകയുണ്ടായി.

വഞ്ജുലേ—അതെന്താണു്?

ബുദ്ധി—നിൻെറ ഭൎത്താവു് തെക്കേ തെരുവിലുള്ള ഒരു വീട്ടിൽ കയറിച്ചെന്നശേഷം കപ്പലിൻെറ ഉടമസ്ഥൻ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടുവെന്നു പറയുന്നുണ്ടല്ലോ.

വജ്രലേ—എന്റെ ഭർത്താവിനെ അദ്ദേഹം എവിടെവെച്ചാണ് കണ്ടിരുന്നത്?

ബുദ്ധി—കമ്പനി ആപ്പീസ്സിലാണെന്നു തോന്നുന്നു.

വജ്രലേ—ആ കപ്പൽ ഉടമസ്ഥനെ ഞാൻതന്നെ ചെന്നു കണ്ടു് അന്വേഷിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു വജ്രലേഖ ഉടനെ യാത്രപറഞ്ഞു തെരുവിലേക്കിറങ്ങി, അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കുതിരവണ്ടിയിൽ കയറി കപ്പൽ ഉടമസ്ഥന്റെ ആപ്പീസ്സിലേക്കു കുതിരകളെ ഓടിക്കാൻ പറഞ്ഞു. ഏകദേശം അരമണിക്കൂർകൊണ്ടു് അവൾ ആ സ്ഥലത്തെത്തി. വണ്ടിയിൽ നിന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഗൃഹസ്ഥൻ "നിങ്ങൾ ആരാണ്?" എന്നു ചോദിച്ചതിന്നു "നിങ്ങളുടെ കപ്പൽ ഉടമസ്ഥനെ ഒന്നു കാണേണ്ടതുണ്ടു്" എന്നു വജ്രലേഖ ആവശ്യപ്പെട്ടുകയും, അയാൾ അടുത്ത ഒരു മുറിയിൽ പോയി അധികം താമസിക്കാതെ നരച്ച മീശയുള്ള ഒരു ഗംഭീരപുരുഷനോടുകൂടി പുറത്തു വന്നു "ഇദ്ദേഹമാണ് ഉടമസ്ഥൻ" എന്നു പറയുകയും, ഒരു കസാല കൊണ്ടുവന്നു് ഇരിക്കുന്നതിന്നു വജ്രലേഖയോടു സബഹുമാനം ആവശ്യപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ വജ്രലേഖ ഇരിക്കാതെ വന്ദനം പറഞ്ഞു "പ്രതാപസിംഹൻ എന്ന ഒരാളെ നിങ്ങൾ ഇതിനിടെ കണ്ടു സംസാരിച്ചിരുന്നുവെന്നു് അല്പസമയം മുമ്പാണ് ഞാൻ അറിഞ്ഞതു്. അതു വാസ്തവമാണോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ഉടമസ്ഥൻ—പ്രതാപസിംഹനെപ്പററി അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ട് മറെറാരാളും ഇവിടെ വരികയുണ്ടായി. നിങ്ങൾ രണ്ടാമത്തേ ആളാണ്.

വജ്രലേ—മുമ്പു വന്നത് ഒരു പുരുഷനായിരിക്കണം.

ഉടമസ്ഥൻ—അതെ.

വജ്രലേ—വാസ്തവത്തിൽ നിങ്ങൾ പ്രതാപസിംഹനെ കണ്ടിരുന്നുവോ?

ഉടമസ്ഥൻ—അങ്ങിനെതന്നെയാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. കഴിഞ്ഞ തിങ്കളാഴ്ച വൈകുന്നേരം അദ്ദേഹം ഇവിടെ വന്ന് ആഫ്രിക്കയിലേയ്ക്കു പോകാനുള്ള കപ്പലിന്റെ വിവരങ്ങൾ അന്വേഷിക്കയും, സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ താൻ ഇന്ന ആളാണെന്നും തന്റെ ഉദ്യോഗം ഇന്നതാണെന്നും പറകയും ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തെപ്പററി അതിനുമുമ്പു കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല.

വജ്രലേ—നിങ്ങൾ കണ്ട ആ ആളുടെ പ്രകൃതത്തെപ്പററി പറവാൻ സാധിക്കുമോ?

ഉടമസ്ഥൻ—അദ്ദേഹത്തിന്റെ മെല്ലിച്ച് നല്ല ഉയരമുള്ള ദേഹവും, വിരിഞ്ഞ മാറും, കറുത്തു തടിച്ച പുരികങ്ങളും ഞാൻ ഇപ്പോഴും ഓർക്കുന്നുണ്ട്.

വജ്രലേ—വയസ്സെത്രയായിക്കാണും?

ഉടമസ്ഥൻ—നാല്പതിൽ അധികമായിട്ടുണ്ടാവണം.

വജ്രലേ—അതിൽപിന്നെ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടുവോ?

അദ്ദേഹം ഇതിനു മറുപടി പറയാതെ തെരുവിലേയ്ക്കു തന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അവിടെ ഒരു പോലീസ്സുകാര

നമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരാളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് "അതാ അവിടെ ഇരുന്ന പോലീസ്സുകാരനുമായി സംസാരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹമാണെന്ന തോന്നുന്നു." എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോഠം വജ്രലേഖ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി, "അദ്ദേഹമാണോ അന്നു നിങ്ങളുമായി സംസാരിച്ചത്?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ഉടമസ്ഥൻ—അതേ; അദ്ദേഹം തന്നെ.

വജ്രലേ—ഇപ്പോഠം നിങ്ങഠം അദ്ദേഹവുമായി ദയവുചെയ്തു ചിലതു സംസാരിക്കുമോ?

ഉടമസ്ഥൻ—നിശ്ചയമായും. എന്താണ് ചോദിക്കേണ്ടത്?

വജ്രലേ—"ആഫ്രിക്കയിൽനിന്ന് എപ്പോഴാണ് മടങ്ങിയെത്തിയത്" എന്നു സാധാരണ പരിചയമുള്ള ഒരാളോടു ചോദിക്കുന്നതുപോലെ ചോദിക്കണം.

ഉടനെ ആ കപ്പൽ ഉടമസ്ഥൻ "അങ്ങിനെ തന്നെ" എന്നു പറഞ്ഞു തെരുവിലേക്കിറങ്ങി അദ്ദേഹവുമായി സംസാരിച്ചു മടങ്ങി വന്നു. "ഞാൻ പറഞ്ഞമാതിരി ചോദിച്ചുവോ" എന്നു വജ്രലേഖ ധൃതിയോടുകൂടി ചോദിച്ചതിന്" അദ്ദേഹം ആഫ്രിക്കയിലേയ്ക്കു പോയില്ലെന്നും പ്രത്യേകം ഒരു ആവശ്യത്തിലേയ്ക്കു ചതുരഗിരിയിൽ പോയി ഇന്നാണ് മടങ്ങി എത്തിയത് എന്നുമാണ് മറുപടി പറഞ്ഞതെന്നു കപ്പൽ ഉടമസ്ഥൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

ഇതുതന്നെയാണ് വജ്രലേഖയ്ക്കു് ആദ്യംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന സംശയം. അയാഠം ചതുരഗിരിക്കു പോയതായി കപ്പൽ ഉടമസ്ഥനോടു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ചതുരഗിരിയിൽ നിന്നു പ്രതാപസിംഹൻ എഴുതിയ കത്തിനെപ്പററി അ

യാൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണമെന്നും, പ്രതാപസിംഹനു യാതൊരാപത്തും നേരിട്ടിട്ടില്ലെന്നു വരുത്താൻ ഇങ്ങിനെ വേഷംകെട്ടി നടക്കുന്നതാണെന്നും അവൾ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. ഉടനെ ആ ആളെ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതിലേയ്ക്കു് കപ്പൽ ഉടമസ്ഥനോടു യാത്രപറഞ്ഞു പുറത്തേക്കിറങ്ങി. എന്നാൽ പ്രതാപസിംഹൻെറ വേഷംകെട്ടി നിന്നിരുന്ന ആളെ അവിടെ കാണാനില്ല. ആയാളുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പോലീസ്സുകാരൻെറ അടുത്തുചെന്നു, വഞ്ജുലേഖ, "അല്പസമയം മുമ്പു നിങ്ങളുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആളുടെ പേരെന്താണു്?" എന്നു ചോദിച്ചു.

പോലീസ്സുകാരൻ—അയാൾ പേർ പറഞ്ഞില്ല.

വഞ്ജുലേ.—രഹസ്യപ്പോലീസ്സുവകുപ്പിൽ പേരുകേട്ട പ്രതാപസിംഹനെ നിങ്ങൾക്കറിയുമോ?

പോലീസ്സ—നല്ലവണ്ണം അറിയും. ഇയ്യാളും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെതന്നെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടു്.

വഞ്ജുലേ —ഇയ്യാൾ പ്രതാപസിംഹനല്ലെന്നു നിങ്ങൾക്കു നല്ല തീൎച്ചയുണ്ടോ?

പോലീസ്സ—അദ്ദേഹമല്ല ഇതു് എന്നു ഞാൻ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിപ്പറയാം. അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഇയ്യാളെക്കാൾ കുറച്ചുകൂടി ഉയരം ഉണ്ടു്. കൺപുരികങ്ങൾക്കും വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ടു്.

വഞ്ജുലേ—അയാൾ എങ്ങോട്ടാണു് പോയതു്?

പോലീസ്സ—അതാ ആ കാണുന്ന ഹോട്ടലിലേയ്ക്കു്. ഇവിടെ നിന്നു കാണാം.

വജ്രലേ—അവൻ പുറത്തുവന്നു് എങ്ങോട്ടേയ്ക്കാണു് പോകുന്നതെന്നു ശ്രദ്ധിക്കുമോ? അരമണിക്കൂറിന്നുള്ളിൽ ഞാൻ മടങ്ങി എത്തും. അവൻ പ്രതാപസിംഹന്റെ വേഷം കെട്ടി നടക്കുകയാണു് എന്നു സമ്മതിപ്പിക്കണം.

പോലിസ്സ—നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നപക്ഷം ഞാൻ ഇപ്പോൾ തന്നെ പിടിച്ചു ബന്ധോബസ്സിൽ വെയ്ക്കാം.

വജ്രലേ—വേണ്ട, ഇപ്പോൾ അതു ചെയ്യേണ്ട. ഞാൻ പ്രതാപസിംഹന്റെ ഭാര്യയാണു്. യാതൊരു കാരണവും ഇല്ലാതിരിക്കേ അദ്ദേഹത്തെ കാണ്മാനില്ലാതായിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തെപ്പററി യാതൊരു വിവരവും അറിയുന്നില്ല. മറെറാന്നും തല്ക്കാലം പറയാൻ സാധിക്കയില്ല. ഞാൻ ഒരു ഹോട്ടൽ പണിക്കാരന്റെ വേഷത്തിൽ പതിനഞ്ചുമിനുട്ടുകൊണ്ടു വരാം. അവൻ എങ്ങോട്ടാണു് പോകുന്നതെന്നു സൂക്ഷിക്കണം.

ഇങ്ങിനെ വജ്രലേഖ മര്യാദയോടും വണക്കത്തോടും പറഞ്ഞതു കേട്ടു് ആ പോലിസ്സുകാരൻ "അങ്ങിനെ തന്നെ" എന്നു സമ്മതിച്ചു. വജ്രലേഖ ഉടനെ അവിടെ നിന്നുപോയി വേഷംമാറി വന്നു പോലിസ്സുകാരനോടു് അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ അവൻ അവിടെനിന്നു പുറത്തിറങ്ങിപ്പോയിട്ടില്ലെന്നറിഞ്ഞു് നേരേ ഹോട്ടലിലേയ്ക്കു നടന്നു. താൻ അന്വേഷിച്ചു നടക്കുന്ന ആൾ അവിടെ ഒരു സ്റ്റൂളിന്മേൽ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു് ഒട്ടുംതന്നെ സംശയിക്കാതെ അടുത്തുചെന്നു വജ്രലേഖ, "പ്രതാപസിംഹയജമാനന്നു നമസ്കാരം. യജമാനന്നു സുഖംതന്നെയല്ലേ?" എന്നു തന്റെ വേഷത്തിന്നനുസരിച്ച ശബ്ദത്തിൽ ചോദിച്ചു.

ഉടനെ അയാൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കി, ആ ഭൃത്യനോടു "നിനക്ക് എന്നെ അറിയുമോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അതിന്നു ആ ഭൃത്യൻ "അതെന്താണ് അങ്ങിനെ പറയുന്നതു്! എനിക്കു യജമാനനെ അറികയില്ലേ! വലിയങ്ങാടിയിലുള്ള ഹോട്ടലിൽ യജമാനൻ ഊണു കഴിക്കാറുള്ളപ്പോൾ ഞാനല്ലേ യജമാനനു വേണ്ടതൊക്കെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതു്. എനിക്കു യജമാനൻ എത്ര പ്രാവശ്യം സമ്മാനം തന്നിട്ടുണ്ടു്." എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ ആ ഭൃത്യൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ കൃത്രിമവേഷധാരിയായ അയാൾ, ഭൃത്യൻ തന്നെ പ്രതാപസിംഹനെന്നുതന്നെ കരുതിയിരിക്കുന്നുവെന്നറിഞ്ഞു് അവൻെറ ഊഹത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിന്നു "അതെ, അതു ഞാൻ ഓൎക്കുന്നുണ്ടു്. നിൻെറ പേരെന്താണു്? ഞാൻ അതു മറന്നു. നിന്നെ ഞങ്ങൾ ചിന്നപ്പൻ എന്നല്ലേ വിളിക്കാറു്?"

ഭൃത്യൻ—അതേ. അതു് ഞാൻതന്നെ. യജമാനൻ എന്നെ മറന്നിരിക്കയില്ലെന്നുതന്നെയാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. ഇപ്പോൾ ഞാൻ ആ ഹോട്ടലിലല്ല. അവിടെ ചില മരാമത്തുകൾ തുടങ്ങിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് അവിടെ നിന്നു വിട്ടതാണ്.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു ഭൃത്യവേഷം പൂണ്ട വജ്രലേഖ ഒന്നാംതരം ഒരു ഭൃത്യൻെറ നാട്യം നടിച്ചു് അയാളെ മയക്കി. അതിൽ മയങ്ങിയ പ്രതാപസിംഹൻെറ വേഷംപൂണ്ട അയാൾ "എന്തൊക്കയോ പ്രവൃത്തികൾ ഉണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ ഭൃത്യൻ ഒരു വിശ്വസ്തൻെറ നിലയിൽ അടുത്തുചെന്നു്, "ഇരിക്കട്ടെ, ഭാസ്കരവിലാസത്തിൽ

നടന്ന സംഭവത്തെപ്പററി സംശയകരമായ ഒരു വൎത്തമാനം ഞാൻ ഇന്നലെ കേട്ടു” എന്നു പറഞ്ഞു.

കൃ—അയാഠം—നീ കേട്ട ആ വൎത്തമാനം എന്താണ്?

ഭൃത്യൻ—ഞാൻ ഇപ്പോഠം പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്ന ഹോട്ടലിൽ രണ്ടാളുകഠം വന്നിരുന്നു. അവൎക്കു വേണ്ടുന്ന ഉപചാരങ്ങഠം ചെയ്യാൻ ഞാൻതന്നെയായിരുന്നു. അപ്പോഠം അവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിൽ ചിലതൊക്കെ ഞാനും കേട്ടു. അതിൽ ഒരാളുടെ പേർ ചിത്രവൎമ്മൻ എന്നും മററെ ആളുടെ പേർ സുന്ദരൻ എന്നും ആകുന്നു.

ഇതു കേട്ടപ്പോഠം അയാഠം പെട്ടന്നെഴുന്നേററു് ആ ഭൃത്യൻെറ രണ്ടു കൈകളും മുറുകെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് “അവർ എന്തൊക്കെയാണ് പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നതു്? വിവരമായി പറയുക” എന്നു നിൎബ്ബന്ധിച്ചു.

ഭൃത്യൻ—ഇതാ പറയാം. ഞാൻ ആദ്യംതന്നെ സുന്ദരന്നു വേണ്ടുന്നതൊക്കെയാണ് കൊണ്ടുകൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് അവൻ പറയുന്നതിലാണ് ഞാൻ അധികം ശ്രദ്ധിച്ചതു്. ആ തടിയൻെറ വാക്കിൽത്തന്നെയാണ് എനിക്കു സംശയവും ഉണ്ടായതു്.

അയാഠം—അതെന്താണ്?

ഭൃത്യൻ—“ആ വിരൽ മൈനാവതിയുടെ അടുത്തു കൊണ്ടുപോയല്ലോ. അവഠം എന്താണ് പറഞ്ഞതു്” എന്നുള്ള അവരുടെ വാക്കുകളാണ് അവരുടെ സംഭാഷണത്തെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിന്നു് ഇടയാക്കിയതു്.

അയാഠം—ഞാൻ അവരുടെ ദുൎന്നടവടികളെ നിറുത്തും.

ഭൃത്യൻ—അവർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ഓരോ വാക്കുകളും വഴിക്കുവഴിയായി പറയാൻ കഴിയുന്നതല്ല. എന്നാൽ മൈനാവതി എന്ന ഒരുവാൾ ഇതിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ തീച്ചയാക്കി. അവർ ജയന്തനെപ്പററിയും പറയുന്നുണ്ട്. അതിൽനിന്ന് അധികമൊന്നും എനിക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ല. എന്നാൽ സമത്ഥനായ ഒരാൾ അതൊക്കെ കേട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ അതിൻെറ മമ്മം അറിവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു.

അയാൾ—നീ ഈ വത്തമാനം മററാരോടെങ്കിലും പറഞ്ഞിരുന്നുവോ?

ഭൃത്യൻ—ഒരു മണിക്കൂർ മുമ്പ് ഒരു പോലീസ്സ് ഇൻസ്പെക്ടരോടു മാത്രം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഭൃത്യൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ കൃത്രിമവേഷധാരിയുടെ മുഖം പലവിധ വികാരങ്ങൾകൊണ്ടു ജ്വലിച്ചു. അയാൾ ഇരുന്നേടത്തുനിന്ന് ഒരു ചാട്ടം ചാടി. അവൻെറ കണ്ണുകൾ ചുകന്നു. അവൻ കണക്കില്ലാതെ ഭയപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു വഞ്ജുലേഖ ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിന്നു. അയാൾ വഞ്ജുലേഖയുടെ മുഖത്തു കോപത്തോടുകൂടെ നോക്കിക്കൊണ്ട് "എടാ കഴുതേ! നീ ചെയ്തത് എന്താണെന്നു നിനക്കു നിശ്ചയമുണ്ടോ?" എന്നു കോപത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചു. എന്നാൽ വഞ്ജുലേഖ അല്പം പിൻമാറി തൻെറ കൈത്തോക്ക് അവൻെറ നേരേ നീട്ടിക്കൊണ്ട് "ഈ പറഞ്ഞതു് ഒരിക്കൽക്കൂടി പറയുമോ?" എന്ന് അവനെ ഭയപ്പെടുത്തി.

അയാൾ—എടാ! ആലോചിച്ചിട്ട മതി. ആ തോക്ക താഴെ വെച്ചോ. നിന്നെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനെ വെടിവെയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ച കാറത്തിന്നു ഇപ്പോൾത്തന്നെ പോലീസ്സിൽ ഏല്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ഭൃത്യൻ—സാരമില്ല. എന്നെ പോലീസ്സിൽ ഏല്പിച്ചോളു. പക്ഷെ അടുത്തു വരേണ്ട. അതിലെത്തന്നെ പോ.

അയാൾ—കഷ്ടമായിപ്പോയി. നിന്നെ ഉപദ്രവിക്കേണമെന്നു എനിക്കു അല്പംപോലും വിചാരമില്ല. വെട്ടന്നു അങ്ങിനെ പറഞ്ഞുവെന്നു മാത്രമേ ഉള്ളു. എന്നാൽ നിന്റെ ബുദ്ധിയില്ലായ്മ ഈ കേസ്സ സാരമില്ലാതാക്കിത്തീർത്തു. ആയിരം പവൻ കൊടുത്താലും അറിയാൻ സാധിക്കാത്ത ഈ രഹസ്യം ഒരിക്കലും പോലിസ്സകാരോടു പറയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ എന്തു ബഹുമതി കരുതിയാണോ ഈ കേസ്സിൽ ഏർപ്പെട്ടതു് അതു് ഇല്ലാതായി.

ഭൃത്യൻ—എന്തു ബഹുമതി?

അയാൾ—സ്വയംപ്രഭയെ കട്ടകൊണ്ടുപോയവരെ കണ്ടുപിടിച്ചതിനുള്ള ബഹുമതി. ഇനി അതു് എനിക്കു കിട്ടുകയില്ലെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അത്രയും രഹസ്യമായ വിഷയങ്ങൾ നീ വെളിപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു.

ഭൃത്യൻ—അതു പോകട്ടെ. ഈ കേസ്സിൽ തന്നെ പെട്ട മുഖ്യമായ ചിലർ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലവും എനിക്കറിയാം. അതിൽ ഒരുവന്റെ പേർ സുന്ദരൻ എന്നാണു്. അവൻ ഈ നഗരത്തിൽത്തന്നെയുള്ള തെക്കെ

ഭജാറിൽ 4-ാംനമ്പ്ര് വീട്ടിലാണ് താമസിക്കുന്നതു്. ചുമര് തുരന്നു കളവു നടത്തുന്നതിൽ ശ്രുതിപ്പെട്ട ജയന്തറാം അവിടെത്തന്നെയാണ് താമസം.

അയാൾ—എടാ! നീ പറയുന്നതു തെററാണ്. അവർ ദുർമ്മാർഗ്ഗികളാണെങ്കിൽകൂടി ഈ കേസ്സിൽ പെട്ടിട്ടില്ല.

ഭൃത്യൻ—നിങ്ങൾ എന്തിനെ സംബന്ധിച്ചാണ് പ്രവൃത്തി എടുക്കുന്നതെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതൊക്കെ വാസ്തവമാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഈ കേസ്സിൽ പെട്ട മറെറാരാളെക്കൂടി ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അയാളും ആ കെട്ടിടത്തിൽത്തന്നെയാണ് താമസിക്കുന്നതു്. അയാളുടെ ശരിയായ പേർ എനിക്കു നിശ്ചയമില്ലെങ്കിലും പ്രകൃതി നല്ലവണ്ണം ഓർക്കുന്നുണ്ട്. മെല്ലിച്ച് കുറച്ചധികം ഉയരമുള്ള ഒരാളാണ്. കണ്ണുകൾ പരന്നും ചുകന്നും ആണ് കണ്ടതു്.

അയാൾ—എന്നെപ്പററിയോ പറയുന്നതു്?

ഭൃത്യൻ—(സൂക്ഷ്മസ്വരത്തിൽ) അതെ. അതെ. നിങ്ങൾതന്നെയാണ് അതു്.

അയാൾ—എടാ! നീ എന്താണ് പറയുന്നതു്? ഭ്രാന്തുണ്ടോ? അതല്ല—

ഭൃത്യൻ—നമ്മൾ വളരെ നേരമായി ഇവിടെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. അല്ലേ?

അയാൾ—നീ എന്തൊക്കെയാണ് പറയുന്നതു്? എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലാവുന്നില്ല.

ഭൃത്യൻ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ഈ ഉദ്യോഗത്തിനു യോഗ്യതയുള്ള ഒരാളല്ല.

അയാരം—ഇതാ! ഇങ്ങോട്ടു നോക്കു.—ഇനി നിന്നോട്ട് ഒന്നും പറയുന്നില്ല. എന്റെ കൂടെ പോലീസ്സ കച്ചേരിയിലേയ്ക്കു വാ.

എന്നു പറഞ്ഞു വജ്രലേഖയുടെ അടുത്തു ചെല്ലാൻ ഭാവിച്ചു. ഉടനെ അവരം വെള്ളിയുടെ ചന്ദ്രക്കലയോടു കൂടിയ കൈത്തോക്ക് അയാളുടെ മാറിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി നീട്ടി. അതുകൊണ്ടു് അവൻ അടുത്തു ചെല്ലുന്നതിനു ധൈൎയ്യമില്ലാതെ "ആവൂ, തോക്ക് ഒഴിച്ചില്ലല്ലോ! എന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു് അല്പം പിൻമാറി.

ഭൃത്യൻ—ഞാൻ ഒരു പോലീസ്സുകാരനെ വിളിക്കാം. നമുക്ക് ഒന്നായി സ്റ്റേഷ്യനിലേയ്ക്കു പോകാം.

അയാരം—അങ്ങിനെയോ? നീ ഒരു ഭൃത്യന്റെ വേഷം കെട്ടി അഭിനയിക്കുകയാണെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്.

ഭൃത്യൻ—നിങ്ങരം ആരാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഞാനും പറയാം.

അയാരം—ഞാൻ പ്രതാപസിംഹൻ; നീ ആരാണ്?

ഭൃത്യൻ—നിങ്ങരം കൃത്രിമവേഷം ധരിച്ചിരിക്കയാണ്. ഞാൻ എങ്ങിനെ ഭൃത്യനായിരിക്കുന്നുവോ നിങ്ങളും അതുപോലെ കള്ള പ്രതാപസിംഹൻ. സ്വയംപ്രഭയെ കാണാതായ കേസ്സിനെപ്പററി ഞാൻ പറഞ്ഞതു മുഴുവനും ഞാൻതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. പ്രതാപസിംഹനു വിരോധമായി ചെയ്യുന്ന കാട്ടുകള്ളന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരുവനാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതിനു താമസമെന്തു്? ഞാൻ കളവുകരം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ പ്രഖ്യാതനായ പ്രതാപസിംഹന്റെ ഭാൎയ്യ വജ്രലേഖയാണ്,

വജ്രലേഖ ഇങ്ങിനെ പരസ്യമായി പറഞ്ഞപ്പോൾ തൻെറ കള്ളത്തരങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചതായി അറിഞ്ഞ് "ഹാ" എന്നു ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടു ചുമരിൽ ചാരിപ്പോയി. ഉടനെ വജ്രലേഖ അടുത്തു ചെന്നു "നീ എൻെറ വലയിൽ പെട്ടു. ഇനി എല്ലാം സമ്മതിക്കാതെ കഴിപ്പാൻ നിനക്ക് എങ്ങിനെ കഴിയും? നിന്നെ ബന്ധനത്തിലാക്കുന്നതിനു വേണ്ടപ്പെട്ട ലക്ഷ്യങ്ങൾ എനിക്കു കിട്ടികഴിഞ്ഞു. ഈ കേസ്സിൽപ്പെട്ട ശേഷമുള്ളവരേയും പറയാതിരുന്നാൽ നിനക്കു രക്ഷയില്ല. സ്വയംപ്രഭയെപ്പററിയും പ്രതാപസിംഹനെപ്പററിയും നീ അറിഞ്ഞേടത്തോളം ഒന്നും ഒളിക്കാതെ പറയുന്നുവോ ഇല്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

അയാൾ—ആ കാറങ്ങളെപ്പററി യാതൊരു വിവരവും എനിക്കില്ല.

"അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിന്നെ ഇപ്പോൾ തന്നെ ബന്ധനത്തിലാക്കി. നാളെ കാലത്തു വിചാരണക്കായി ഹാജരാക്കാം. അപ്പോൾ എല്ലാം വെളിയിൽ വരും" എന്നു പറഞ്ഞു വജ്രലേഖ പോലീസ്സുകാരെ വിളിക്കാൻ ഭാവിക്കുമ്പോൾ അയാൾ "നില്ക്കൂ, ഞാൻ പറയാം" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ വജ്രലേഖ അവിടെത്തന്നെ നിന്നു.

അയാൾ—നിങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ എന്നെ പ്രതാപസിംഹനാണെന്നുതന്നെ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു കരുതിയാണ് ഞാൻ ഇത്രയും സംസാരിച്ചത്.

വജ്രലേ—ഇതൊക്കെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു രക്ഷ കിട്ടുമെന്നു നീ വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു വെറും ഭോഷത്വമാണ്. ഉടനെ പറയണം. ആലോചിച്ചു കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന നിൻെറ കെട്ടുകഥകൾ കേൾപ്പാൻ സമയമില്ല.

അയാൾ—ഞാൻ സത്യം പറയാം. പോലിസ്സുകാരെ വിളിക്കേണ്ട.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വജ്രലേഖ തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന സകലസംശയങ്ങളേയും വിട്ടു തന്റെ ഭർത്താവിനെ ഏതുവിധവും കണ്ടുകിട്ടുമെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു.

പതിനെട്ടാം അധ്യായം

ഈ കുററങ്ങൾക്കു മൂലകാരണം ഒരു സ്ത്രീയാണു്.

ധൈര്യവതിയായ വജ്രലേഖയുടെ മുമ്പിൽപ്പെട്ട ആ പ്രതാപസിംഹവേഷം കുറുക്കന്റെ മുമ്പിൽപ്പെട്ട കോഴിയെപ്പോലെ ഭ്രമിച്ചു നിന്നുപോയി. രക്ഷപ്പെടുന്ന മററു മാർഗ്ഗം ഇല്ലെന്നായപ്പോൾ തന്റെ രഹസ്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നുതന്നെ തീച്ചപ്പെടുത്തി. വജ്രലേഖയുടെ മുമ്പിൽ ധൈര്യം ഉള്ളതുകൊണ്ടു് അവൾ ഒട്ടും തന്നെ ഹൃദയചാഞ്ചല്യമില്ലാതെ ലക്ഷ്യത്തെത്തന്നെ നോക്കിനിന്നു. എന്നാൽ പ്രതാപസിംഹവേഷത്തെ പിടിപെട്ട ഭയം അയാളെ വാസ്തവാവസ്ഥയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു പ്രേരിപ്പിക്കുകയും, കണക്കില്ലാതെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ വാരിവലിച്ചു തിന്ന ഒരാൾ ഛർദ്ദിക്കുന്നതുപോലെ ഓരോ രഹസ്യങ്ങൾ പുറത്തിറങ്ങി തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. കളവു തേടികൊണ്ടു സിംഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽപ്പെട്ട ചെന്നായയെപ്പോലെയുള്ള അയാൾ "ഈ കേസ്സിൽ ഞാൻ അറിഞ്ഞേടത്തോളമുള്ള വിവരങ്ങൾ പറയട്ടേ?" എന്നു ചോ

ദിച്ചു. വഞ്ജുലേഖ ഗംഭീരസ്വരത്തിൽ "നിൻെറ സമയവും സമ്മതവും നോക്കാൻ ഇനിയും വേണമോ? ശരി, പാടുക" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അവൾ എന്തോ സംശയിച്ചു "വേണ്ട ഞാൻ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടി പറഞ്ഞാൽ മതി" എന്നു പറഞ്ഞു.

അയാൾ—നിങ്ങൾ എന്തു ചോദിക്കുവാനാണോ വിചാരിക്കുന്നതു് അതു് ചോദിക്കുക.

വഞ്ജുലേ—നിൻെറ ശരിയായ പേർ എന്താണു്?

അയാൾ—ഭീമസിങ്ങ് എന്നാണു്.

വഞ്ജുലേ—എപ്പോഴെങ്കിലും പ്രതാപസിംഹനെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?

ഭീമസിങ്ങ്—ധാരാളം പ്രാവശ്യം കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.

വഞ്ജുലേ—നീ ഏകദേശം അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ടോ? ഇതിനിടെ നീ കപ്പൽ ഉടമസ്ഥനോടു "ഞാനാണു് പ്രതാപസിംഹൻ" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നതു് ഓർമ്മയുണ്ടോ?

ഭീമസിങ്ങ്—അതു നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു?

വഞ്ജുലേ—കപ്പൽ ഉടമസ്ഥൻതന്നെയാണു് എന്നോടു പറഞ്ഞതു്. കുറച്ചു മുമ്പു് അദ്ദേഹം നിൻെറ അടുത്തു വന്നു് "ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നു് എപ്പോഴാണു് വന്നതു്" എന്നു ചോദിച്ചില്ലേ? അങ്ങിനെ ചോദിക്കുന്നതിനു് അയാളെ അയച്ചതു ഞാൻതന്നെയാണു്. ഇരിക്കട്ടെ, നീ എന്തിനാണു് ഇങ്ങിനെ പ്രതാപസിംഹൻെറ വേഷം കെട്ടി നടക്കുന്നതു്?

ഭീമസിങ്ങ്—വെറുതെ നേരമ്പോക്കിന്നു മാത്രം.

വഞ്ജുലേ—കറച്ചുമുമ്പ് സത്യം പറയുമെന്നല്ലേ പറഞ്ഞതു്?—ഇപ്പോഠം— കോടതിയിൽ എത്തണം — അല്ലേ?—

ഭീമസിങ്ങ്—അതു പറയുന്നതിന്നു് എനിക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല്യ. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ചതിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിത്തന്നെയാണ് ഇങ്ങിനെ നടക്കുന്നതു്.

വഞ്ജുലേ— നീ പറയുന്നതു വിശ്വസിക്കാവുന്നതായില്ല്യ. ഇതുവരെ പറഞ്ഞതുപോലെ ഇതും കള്ളവുതന്നെ.

ഭീമസിങ്ങ്—ഞാൻ നിങ്ങളെ എങ്ങിനെയാണ് വിശ്വസിപ്പിക്കേണ്ടതു്?

ഭീമസിങ്ങ് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു തീന്ന ഉടനെ "വാസ്തവം പറയുന്നതായാൽ—" എന്നു പറഞ്ഞു കോപത്തോടുകൂടി തന്റെ കൈത്തോക്ക് അവന്റെ നെഞ്ചിന്നു നേരെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് "ഇതു നോക്കുക. ഇനി ഒരു മിനുട്ടുകൂടി സമയം തരുന്നു. അതിനുള്ളിൽ സത്യം പറഞ്ഞാൽ ആയി. ഇല്ലെങ്കിൽ ഇതാ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു കൈത്തോക്ക് കുറച്ചുകൂടി നീട്ടി കാണിച്ചു.

ഭീമസിങ്ങ്—വേണ്ട, ഞാൻ സത്യം പറയാം. ഇതുവരെ ഞാൻ പറഞ്ഞതു മുഴുവൻ കള്ളവു്. ക്ഷമിക്കണം.

ഭീമസിങ്ങു വളരെ താഴ്മയോടുകൂടി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോഠം തന്റെ കൈത്തോക്ക് അല്പം താഴ്ത്തി പിടിച്ചുകൊണ്ടു വഞ്ജുലേഖ, "നിന്നെ വെറുതെ വിടുമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. ഇതു് എപ്പോഴും ഓൎമ്മവേണം" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഭീമസിങ്ങ്—ഞാൻ കപ്പൽ ഉടമസ്ഥനെ വഞ്ചിച്ചതു് എന്തിനാണെന്നു വെച്ചാൽ അയാഠം പ്രതാപസിംഹനെ കണ്ടതായും സംസാരിച്ചതായും ജനങ്ങളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളും എന്നു വെച്ചാണ്.

വഞ്ജുലേ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ പ്രതാപസിംഹനെ ഒളിപ്പിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ളവരെ നീ അറിഞ്ഞിരിക്കുമല്ലോ! അദ്ദേഹം സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി തന്റെ പ്രവൃത്തി നടത്തുന്നുണ്ടെന്നു വരുത്താനുള്ള വിദ്യയാണിതു്, അല്ലേ?

ഭീമസിങ്ങ്—അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോയതായി ഞാൻ അറിയും.

ഈ വാക്കുകൾ വഞ്ജുലേഖയുടെ മനോധൈര്യത്തെ നാമാവശേഷമാക്കിത്തീൎത്തു. കൈകാലുകൾ കുഴഞ്ഞു. ഹാ! പുരുഷസിംഹനായ തന്റെ ഭൎത്താവു മരിച്ചുപോയി എന്നുള്ള വാക്കുകൾ ഒരു പതിവ്രത എങ്ങിനെ സഹിക്കും? തന്റെ ധനം, ദേഹം, ജീവൻ ഇവയെക്കൂടി പ്രാണനാഥനുവേണ്ടി ബലികഴിപ്പാൻ ഒരുങ്ങി പുറപ്പെട്ട ഉത്തമസ്ത്രീയല്ലേ വഞ്ജുലേഖ? അവൾ ഇതുവരെ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മനോവേദന ഇപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്നു. അല്പസമയം ഇങ്ങിനെ പരിഭ്രമിച്ചു നിന്നുപോയ അവൾ "പ്രതാപസിംഹൻ മരിച്ചുപോയി എന്നുള്ളതു നീ എങ്ങിനെ അറിയും?" എന്നു ഭീമസിങ്ങിനെ നോക്കി ചോദിച്ചതിന്നു് "അദ്ദേഹത്തെ കൊന്ന കൊലയാളികൾ അതിന്നായി അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ച ആളോടു്, തങ്ങൾ കൊന്നതായ വിവരത്തെ പറയുന്നതും പ്രത്യക്ഷലക്ഷ്യത്തിന്നു് അവർ കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന വിരലിന്റെ കഷ്ണം കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും അവർ കാണാതെ ഞാൻ ഒളിച്ചുനിന്നു കണ്ടിരുന്നു" എന്നവൻ മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു പുതുതായ ഒരു ജീവൻ ഉണ്ടാവുകയാൽ "ഇവനും ആ വിരലിന്റെ കഷ്ണം കണ്ടു തെററിദ്ധരിച്ചിരിക്കയാണെ"ന്നു കരുതി,

"ആവട്ടെ ആ സംസാരിച്ചവർ ആരൊക്കെയാണ്?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ഭീമസിങ്ങ്—അവരുടെ പേർ എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല.

വജ്രലേ—ഇരിക്കട്ടെ, അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളെ ഒളിച്ചുനിന്നു കേൾക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം നിനക്കെന്തായിരുന്നു?

ഭീമസിങ്ങ്—അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങൾ കേൾക്കേണമെന്നുവെച്ചുതന്നെ ഒളിച്ചു നിന്നതാണ്. നേരിട്ടു ചെന്നാൽ പറയുകയില്ല.

വജ്രലേ—പ്രതാപസിംഹനെ കൊന്ന ആ കൊലപാതകികളോടു ചേൎന്നു നീ പ്രവൃത്തി എടുക്കുന്നതിൻെറ ആവശ്യം എന്ത്?

ഭീമസിങ്ങ്—കുറെ പണം സമ്പാദിക്കാമെന്നുവെച്ചു മാത്രമാണ്.

വജ്രലേ—ഇങ്ങിനെ വേഷം കെട്ടി നടക്കുന്നതിന്ന് ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ളത് അവരാണോ?

ഭീമസിങ്ങ്—അതെ.

ഇങ്ങിനെ ഭീമസിങ്ങ് പറഞ്ഞപ്പോൾ വജ്രലേഖ ഒന്നും പറയാതെ വേഗത്തിൽ വാതിലിന്നടുക്കലേയ്ക്കു നടന്നു. ഇതു കണ്ടു ഭീമസിങ്ങ് അടുത്തു ചെന്നു "നിങ്ങൾ എവിടേയ്ക്കാണ് പോകുന്നത്?" എന്നു പേടിയാൽ തൊണ്ട ഇടറിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

വജ്രലേ—പോലീസ്സുകാരെ വിളിക്കാൻ.

ഭീമസിങ്ങ്—എന്തിന്ന്?

വഞ്ജുലേ—നിന്നെ ബന്ധനത്തിലാക്കുന്നതിന്—നിന്നെ ബാധിച്ചിട്ടുള്ള കള്ളൻ എന്ന പിശാചിനെ ഓടിപ്പാൻ പോലീസ്സ മാന്ത്രികനാണു് നല്ലതു്.

ഭീമസിങ്ങ്—ഞാൻ സത്യം പറയാം. നിങ്ങളെ പിരട്ടി വിടാമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു. സാധിക്കയില്ല. അവന്റെ പേർ ജയന്തൻ എന്നാകുന്നു.

വഞ്ജുലേ—ഇതാണു് ശരി. അതെ അവന്റെ പേർ ജയന്തൻ എന്നുതന്നെ. മറ്റവന്റെ പേരു്?

ഭീമസിങ്ങ്—"ചിത്രവർമ്മൻ" എന്നാകുന്നു.

വഞ്ജുലേ—ഇവർതന്നെയാണോ പ്രതാപസിംഹനെ കൊന്നവർ?

ഭീമസിങ്ങ്—അതിനെപ്പററി അവൎക്കു നിശ്ചയമുള്ളു. അതിലും സുന്ദരൻ തീൎച്ചയായും അറിയും.

വഞ്ജുലേ—നീ ഒന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലേ?

ഭീമസിങ്ങ്—ഞാൻ ഒന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇതിന്നു ദൈവം സാക്ഷിയാണു്.

വഞ്ജുലേ—കപ്പൽ ഉടമസ്ഥന്മാരും മററും തെററിദ്ധരിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ജയന്തൻ നിന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നു് അറിയുമോ?

ഭീമസിങ്ങ്—അറികയില്ല.

വഞ്ജുലേ—നിശ്ചയിച്ച പണം കിട്ടിയോ?

ഭീമസിങ്ങ്—ഒരു കാശുകൂടി തന്നിട്ടില്ല.

വഞ്ജുലേ—അവൻ ഒരിക്കലും തരുന്നതല്ല.

ഭീമസിങ്ങ്—എന്തുകൊണ്ടു്?

വഞ്ജുലേ—നിന്നെ അവൻ തോല്പിക്കുമെന്നതു തീൎച്ചയാണു്. അതിന്നു തക്കതായ കാരണങ്ങളും ഉണ്ടു്.

ഭീമസിങ്ങ്—അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ദോഷം അവനുതന്നെയാണ്. അവൻ നിശ്ചയപ്രകാരമുള്ള സംഖ്യ തരാത്തപക്ഷം അവൻ നടത്തിയ ക്രൂരകൃത്യങ്ങളെ പരസ്യമാക്കി അവനെ ആപത്തിൽ പെടുത്തും.

വജ്രലേ—നീ ഇപ്പോഴത്തന്നെ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നുവല്ലേ?

ഭീമസിങ്ങ്—ഇല്ല; ഞാൻ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നില്ല.

വജ്രലേ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നീ അറിഞ്ഞേടത്തോളം എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു വരുന്നു.

വജ്രലേഖ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഭീമസിങ്ങ് തനിക്കു ജയന്തനോടുണ്ടായ തല്ക്കാലവൈരത്താൽ പറഞ്ഞുപോയതു് അനൎത്ഥമായിപ്പോയി എന്നറിഞ്ഞു് "വല്ലതും പറയുന്നതിന്നു തുടങ്ങുമ്പോഴേയ്ക്കും നിങ്ങൾ കടന്നു പിടികൂടുന്നുവല്ലോ!" എന്നു പറഞ്ഞു.

വജ്രലേ—നീ സമ്മതിച്ചതു കൂടാതെ സ്വയംപ്രഭയെ കാണാതായതിന്നുള്ള കാരണങ്ങൾ പലതും അറിയും. നല്ലവണ്ണം അറിയും. ഇനിയെങ്കിലും ഒന്നുംതന്നെ ഒളിച്ചുവെയ്ക്കാതെ പറയുന്നുവോ? അതല്ല കോടതിയിൽ എത്തിയാലേ പറകയുള്ളു എന്നുണ്ടോ?

ഭീമസിങ്ങ്—നടന്ന വിവരങ്ങളൊക്കെ ഞാൻ പറയാം. എന്നാൽ അതു് ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നതു പോലെയാണ്.

വജ്രലേ—പറഞ്ഞതു മനസ്സിലായില്ല.

ഭീമസിങ്ങ്—ഞാൻ അറിഞ്ഞ രഹസ്യങ്ങളെ ഒരിക്കലും പുറമെ ഒരാളോടും പറയുന്നതല്ലെന്നു സത്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

വഞ്ജുലേ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നീയും ആ കൂട്ടത്തിൽ ചേൎന്നവൻതന്നെ.

ഭീമസിങ്ങിന്നു സ്വതവേതന്നെ വേണ്ടത്തക്ക ധൈൎയ്യമോ സാമൎത്ഥ്യമോ ഇല്ല. ഇവൻ ആകൃതിയിൽ ഏറെക്കുറെ പ്രതാപസിംഹനോടു സാദൃശ്യമുള്ളതുകൊണ്ടു ജയന്തൻ മുതലായവർ ഇവനേയും പ്രതാപസിംഹനെ ചതിക്കുന്നതിന്നുള്ള ഒരു ആയുധമാക്കി. ഇതുകൊണ്ട് അവർ വിചാരിച്ച ഫലം ഉണ്ടായിട്ടും ഉണ്ട്. വഞ്ജുലോ "നീയും ആ കൂട്ടത്തിൽ ചേൎന്നവൻ തന്നെയാണ്" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഭീമസിങ്ങ് കുറച്ചു നേരം മൌനമായി നിന്നശേഷം "നിങ്ങൾ ചാരന്മാരിൽ പെട്ട ഒരാളാണോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

വഞ്ജുലോ—അതേ.

ഭീമസിങ്ങ്—നിങ്ങൾ അസാധാരണ സാമൎത്ഥ്യമുള്ള ഒരാളാണെന്നു നിശ്ചയമാണ്.

വഞ്ജുലേ—നിന്റെ ഈ ഉപചാരവാക്കുകളൊന്നും എനിക്കു കേൾക്കേണ്ട.

ഭീമസിങ്ങ്—എന്നിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന വിവരങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിങ്ങൾക്ക് എന്തു പ്രയോജനമാണ് ഉണ്ടാവാനുള്ളത്?

വഞ്ജുലോ—പ്രതാപസിംഹനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്ന്. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെയോ അഥവാ അദ്ദേഹത്തെ കൊന്നവനേയോ കണ്ടുപിടിക്കും. നിശ്ചയമാണ്.

ഭീമസിങ്ങ്—ഇനി ഒരു വാക്കുകൂടി ഞാൻ പറയുന്നതല്ല.

വഞ്ജുലോ—എന്നാൽ പ്രതാപസിംഹനെ കൊന്നതായ കുറ്റത്തിന്ന് ഇപ്പോൾതന്നെ ചാൎജ്ജുചെയ്യും.

ഭീമസിങ്ങ്—ഞാൻ നിരപരാധിയാണ്.

വജ്രലേ—ജയന്തനും സുന്ദരനുംകൂടി ഇതിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ട് അല്ലെ?

ഭീമസിംഹ്—അവർ രണ്ടാളും ഇതിൽ എപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതു് അവരുടെ ആവശ്യത്തിന്നല്ല. ഇതിൽ മറ്റൊരാളും കൂടി ഉണ്ട്.

വജ്രലേ—പിന്നെ ആരാണ്? വേഗം പറയണം. വെറുതെ സമയം കളയാൻ കഴികയില്ല. സമയം വിലയുള്ളതാണ്.

ഭീമസിംഹ്—മറുള്ളവരെയൊക്കെ തടവിൽ പിടിക്കുന്നതുവരെ എന്റെ പേർ പുറത്തു പറയുന്നതല്ലെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്താൽ ഞാൻ പറയാം. ഞാൻ പുറത്തു പറഞ്ഞതായി അവരിൽ ആരെങ്കിലും അറിഞ്ഞാൽ എന്നെ അപ്പോൾതന്നെ അവർ കൊല്ലും.

വജ്രലേ—അങ്ങിനെതന്നെ ചെയ്യാമെന്നു ഞാൻ വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുന്നു.

ഭീമസിംഹ്—ഈ കാൎയ്യങ്ങൾക്കൊക്കെ കാരണമായിട്ടുള്ളതു് ഒരു സ്ത്രീയാണ്. അവളുടെ പേർ "മൈനാവതി" എന്നാണ്.

പത്തൊമ്പതാം അദ്ധ്യായം

ഇത്രയൊക്കെ ആയിട്ടും കുറനായിക പതിയിൽ പെട്ടു.

അല്പസമയം മുമ്പു താൻ രഹസ്യങ്ങളെ മിക്കവാറും കണ്ടുപിടിച്ചു എന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന വജ്രലേഖ മൈനാവതിയെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടൊന്നു വിരോധമായി കാരണം തെ

ളിവുകൾ നിമിത്തം ചിന്താകുലയായി തീൎന്നു. കഴിഞ്ഞ രാത്രിയാണു് മൈനാവതി നിരപരാധിനിയാണെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. "മൈനാവതി ഒരു കാറാമാറാളാണെന്നു ബുദ്ധിസാഗരശ്ശരല്ലേ പറഞ്ഞതു്! ഒരു സമയം അദ്ദേഹവും അവൾക്കു സഹായമായി നില്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു വരുമോ? അഥവാ അദ്ദേഹത്തേയും മൈനാവതി മയക്കിയിരിക്കുമോ?" ഇങ്ങിനെ വഞ്ജുലേഖ പലതും ആലോചിച്ചു. അവൾക്കു താൻ ചതിയന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ട ഒരാളുടെ മുമ്പിലാണിരിക്കുന്നതു് എന്നുള്ള ധാരണകൂടി ഇല്ലാതായി. ഉടനെ അവൾക്കു തന്റെ തല്ക്കാലസ്ഥിതിയെപ്പററിയ വിചാരം ഉണ്ടാവുകയും ഭീമസിംഗിനെ നോക്കി "ഞാൻ കണ്ടുപിടിക്കാത്ത ഒരു വിവരവും നീ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇനിയും രണ്ടുമൂന്നു ചോദ്യങ്ങൾകൂടി നിന്നോടു ചോദിക്കാം" എന്നു പറയുകയും ചെയ്തു.

ഭീമസിംഗ്—ഈ മൈനാവതി ആരാണെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയുമോ?

വഞ്ജുലേ—അവൾ രംഗമന്ദിരത്തിലുള്ള ഒരു യുവതിയാണെന്നു് അറിയും.

ഭീമസിംഗ്—അവളുടെ യഥാൎത്ഥനാമം അറിയുമോ?

വഞ്ജുലേ—ഈ കേസ്സിനെപ്പററി നീ അറിഞ്ഞേടത്തോളമുള്ള വിവരങ്ങൾ മുഴുവനും എന്നോടു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞുവോ?

ഭീമസിംഗ്—എനിക്കു തീൎച്ച വിവരമില്ലാത്തതൊഴിച്ചു മുഴുവനും പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു.

വഞ്ജുലേ—പ്രതാപസിംഹൻ മരിച്ചുപോയി എന്നു നീ പറയുന്നുവല്ലോ! അതു നീ എങ്ങിനെ അറിയും?

ഭിമസിങ്ങ്—ഈ ഇന്ദ്രപുരിയിലുള്ള ഏവരും കൊണ്ടാടുന്ന പ്രതാപസിംഹൻ ഇരുപതടി ആഴത്തിൽ ഉപ്പുവെള്ളത്തിലാണുള്ളതെന്നും അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ചെയ്യുന്ന ശ്രമങ്ങൾ നിഷ്ഫലമാണെന്നും സുന്ദരൻ പറഞ്ഞിരുന്നു.

വജ്രലേ—സുന്ദരൻ ആരോടാണ് പറഞ്ഞിരുന്നതു ?

ഭിമസിങ്ങ്—എന്നോടുതന്നെ.

വജ്രലേ—എങ്ങിനെയായാലും നി എന്റെ ദയയ്ക്കു പാത്രം തന്നെയാണ്. നീ എന്നെ വഞ്ചിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് എനിക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടാൽ തക്കവിധത്തിൽ ഞാൻ നിന്നെ സഹായിക്കും. ഇല്ലെങ്കിൽ അത്രകണ്ടു നിന്നെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും.

ഇങ്ങിനെ വജ്രലേഖ പറഞ്ഞു പുറത്തേക്കിറങ്ങി. അവൾ കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നുവെന്നറിഞ്ഞു ഭിമസിങ്ങും അവളെ പിൻതുടന്നു. എന്നാൽ അവൻ "തന്നെ വല്ലവരും കാണുന്നുണ്ടോ" എന്നു സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണ് നടന്നതു്. കാരണം അവൾ വല്ല വിധത്തിലും അറിഞ്ഞു പോയാൽ തന്റെ ഗതി ഇന്നതായിരിക്കുമെന്ന് അവന്നു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ കൂട്ടുകാരെപ്പററിയുള്ള ഭയവും കുറച്ചൊന്നുമല്ല. അവരിൽനിന്നും വജ്രലേഖയിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞു പോരുവാൻ അവൻ ചെയ്ത പ്രവൃത്തികൾ വഴിയേ അറിയാം.

വജ്രലേഖ അധികം താമസിക്കാതെ വേഷം മാററുന്നതിന്നു താൻ ആദ്യം ചെന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തു ചെന്ന് കുറച്ചു സമയംകൊണ്ടു തന്റെ സാക്ഷാൽ വേഷത്തിൽ

പുറത്തേയ്ക്കു വന്നു. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വണ്ടിക്കാരനെ വിളിച്ചു് "ഇന്നു രാത്രി ഒമ്പതു മണിക്കു് എന്റെ വീട്ടിലേക്കു വണ്ടി കൊണ്ടുവരുവാൻ സാധിക്കുമോ?" എന്നു സ്ഥലം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തശേഷം ചോദിച്ചു.

വണ്ടിക്കാരൻ—അങ്ങിനെതന്നെ ചെയ്യാം.

വഞ്ജുലേ—വണ്ടിയിൽ മറ്റാരേയും കയററരുതു്. എനിക്കു വളരെ നേരം യാത്ര ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്. കൃത്യസമയത്തിന്നു വരണം. ഇപ്പോൾ പോയിക്കൊൾക.

വണ്ടിക്കാരനോടു് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞേല്പിച്ചു് അധികം താമസിക്കാതെ വഞ്ജുലേഖ സ്വന്തം വാസസ്ഥലത്തെത്തി. തന്റെ ഭർത്താവു് ഏതു നിലയിലാണെന്നറിയാതെ തപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവൾക്കു് ആ വീടു മഹാരണ്യം പോലെ തോന്നി. പുരുഷസിംഹനായ പ്രതാപസിംഹനും പതിവ്രതാശിരോമണിയായ വഞ്ജുലേഖയും പലവിധസുഖങ്ങൾ അനുഭവിച്ച വീടല്ലേ അതു്? വഞ്ജുലേഖ തനിയെ എങ്ങിനെ കഴിച്ചുകൂട്ടും? അവൾക്കു് അതെങ്ങിനെ വീടാണെന്നു തോന്നും? മറെറാരു സ്ത്രീയാണെങ്കിൽ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കും? വഞ്ജുലേഖ അസാധാരണധൈര്യവും കാര്യവിചാരവും സ്ഥൈര്യവും ഉള്ളവളായതുകൊണ്ടു് അവളുടെ മുന്നോട്ടുള്ള ഗതിയെ സ്തംഭിപ്പിക്കുന്നതിന്നു തല്ക്കാലസംഭവങ്ങൾക്കു ശക്തി മതിയാകുന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല ഇതുവരെ ഭർത്താവുകൂടി ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ധീരകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന്നാണു് അവൾ പുറപ്പെട്ടുന്നതു്. അവൾ "ഈ പ്രാവശ്യം സ്വന്തം ബോധത്തിൽ തന്നെ ഭർത്താവിനെ കാണാത്തതിനാൽ അതിയായ വ്യസ

നമുള്ളവരം പോലെ ഭർത്താവിനെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടു വണ്ടിയിൽനിന്നു സത്രത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഇറങ്ങണം. ആ കെട്ടിടത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ വണ്ടിക്കാരനെ അല്പം ദൂരെ കാത്തു നില്ക്കുന്നതിന്നും, നിശ്ചിതസമയത്തിന്നുള്ളിൽ മടങ്ങിവരാത്തപക്ഷം എന്നെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ട് ആ വീട്ടിലേയ്ക്കു വരുന്നതിന്നും ഏല്പിക്കണം. ഇങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അവരെക്കൊണ്ട് എനിക്കു യാതൊരുപദ്രവവും നേരിടുന്നതല്ല. ഒരു സമയം അദ്ദേഹം ആ ദുർമ്മാർഗ്ഗികളുടെ വലയിൽ പെട്ടതുപോലെ പെട്ടാലും കൂടി സുന്ദരന്റേയും ജയന്തന്റേയും ചതിപ്രയോഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കണം” എന്നിങ്ങിനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. വളരെ ശ്രദ്ധയോടും മുൻകരുതലോടുംകൂടി ഇരുന്നാൽ ശത്രുക്കളുടെ കയ്യിൽ പെടാതെ കഴിപ്പാൻ സാധിക്കുമെന്നും അവൾക്കു തോന്നി. വണ്ടിക്കാരൻ വരേണ്ടുന്ന സമയവും അടുത്തു.

മണി ഒമ്പതടിച്ചതു കേട്ടപ്പോൾ വണ്ടിക്കാരൻ വന്നിരിക്കുമോ എന്നു നോക്കേണ്ടതിലേയ്ക്കു് അവൾ പുറത്തേയ്ക്കു വന്നു. വണ്ടിക്കാരൻ അവിടെ തയ്യാറായി നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

വണ്ടിക്കാരൻ—അമ്മാ! പുറപ്പെടാറായില്ലേ?

വഞ്ജുലേ—ഇതാ ഞാൻ പുറപ്പെട്ടു.

വണ്ടിക്കാരൻ—അമ്മാ! മഴയുണ്ടാകുമെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്. കാർ വല്ലാതെ പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. മടങ്ങിവരാൻ നന്നേ താമസമുണ്ടാകുമെങ്കിൽ ഒരു കമ്പിളികൂടി എടുക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്.

വഞ്ജുലേ—അങ്ങിനെതന്നെ.

എന്നു പറഞ്ഞു് അകത്തുപോയി കമ്പിളിയും എടുത്തു വന്നു. വണ്ടിയിൽ കയറുമ്പോഠം കണ്ണുകഠം മൂടിപ്പോകത്തക്ക നിലയിൽ ഒരു മിന്നലും ഭയങ്കരമായ ഇടിമുഴക്കവും ഉണ്ടായി. അപ്പോഠം വഞ്ചുലേഖ "ഇങ്ങിനെയുള്ള ഭയങ്കരസമയത്തിൽ പുറപ്പെടേണമോ?" എന്നു സംശയിച്ചുകൊണ്ടു വണ്ടിയിൽ കയറിയിരുന്നു. വണ്ടിക്കാരൻ കുതിരകളെ വളരെ വേഗത്തിൽ വിട്ടു. "വണ്ടി നിറുത്തി വിട്ടിലേയ്ക്കുതന്നെ മടങ്ങിയാലോ?" എന്നു് അവഠം അപ്പോഴും സംശയിച്ചു. അടുത്ത നിമിഷംതന്നെ "ഞാൻ താമസിച്ചാൽ ഭർത്താവിൻെറ നില എന്തായിരിക്കും?" എന്ന ആലോചന അവളുടെ മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടി. ഒടുവിൽ "എനിക്കു് എന്തു് ആപത്തുകഠം വരുന്നതായാലും വന്നുകൊള്ളട്ടെ. ഭർത്താവിനെ കണ്ടുപിടിക്കാതെ ഞാൻ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുകൊണ്ടു് എന്തു പ്രയോജനമാണുള്ളതു്?" എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടു യാത്രചെയ്തു.

വണ്ടിയും വളരെ വേഗത്തിൽ പോകുന്നുണ്ടു്. വണ്ടി എവിടെ എത്തി എന്നോ, എങ്ങോട്ടാണു് പോകുന്നതു് എന്നോ വഞ്ചുലേഖയ്ക്കു തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ സാധിച്ചില്ല. എന്നാൽ നിശ്ചിതസ്ഥലത്തെത്തേണ്ടതിലും അധികദൂരം ചെന്നതായി അവഠംക്കു തോന്നി. അവഠം ഇതിനെപ്പററി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ വണ്ടി പെട്ടെന്നു നിന്നു. അപ്പോഠം അവഠം വാതിൽ തുറന്നാൽ പുറത്തിറങ്ങാൻ തയ്യാറായി നിന്നു. വണ്ടിക്കാരൻ വാതിൽ തുറക്കാൻ വന്നില്ല. ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി അവഠം വണ്ടിക്കാരനെ വിളിച്ചു. പെട്ടെന്നു കറുത്തിരുണ്ട ഒരാഠം അവളുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യ

ക്ഷമായി. അവളുടെ കഴുത്തിൽ ബലമായി പിടിച്ചു വായിൽ പരുത്തി കുത്തിച്ചെലുത്തുകയും മൂക്കിനു നേരെ ഒരു കുപ്പി തുറന്നു പിടിക്കുകയും അതേനിമിഷത്തിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. "ക്ലോറാഫാറ"ത്തിൻെറ ശക്തിയാൽ തൻെറ ബുദ്ധിക്കു മയക്കം തട്ടുന്നതായി അവൾക്കു തോന്നി. ഉടനെ പ്രജ്ഞയററവളായിത്തീൎന്നു.

അഹോ! സാമൎത്ഥ്യവും ധൈൎയ്യവും വേണ്ടേടത്തോളമുള്ള ഒരു പതിവ്രതയ്ക്കു് ഇങ്ങിനെ വരാൻ പാടുണ്ടോ? ഒരു ഉത്തമസ്ത്രീ ഇങ്ങിനെ വഞ്ചകന്മാരുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെടുകയോ? ഇതാണോ സൎവ്വശക്തനായ ദൈവത്തെ പ്രാൎത്ഥിച്ചതുകൊണ്ടുള്ള ഫലം?

ഇരുപതാം അദ്ധ്യായം

നിനക്കും നിൻെറ ഭൎത്താവിൻെറ ഗതിതന്നെ.

വജ്രലേഖയ്ക്കു മയക്കം തീൎന്നപ്പോൾ ചിലർ സംസാരിക്കുന്നതായ ശബ്ദം അവളുടെ ചെവിയിൽ പെട്ടു. സംസാരിക്കുന്നതു ജയന്തനും സുന്ദരനും ആണെന്നു് അവൾക്കു മനസ്സിലായി. അവർ സംസാരിക്കുന്നതിൽനിന്നു് "ഒടുവിൽ അവളും ഇവിടെത്തന്നെ പെട്ടു" എന്നു മാത്രം കഷ്ടിച്ചു് അവൾക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചു. അവൾ കണ്ണുകൾ തുറന്നു നാലുഭാഗവും നോക്കി. പ്രകാശം കുറഞ്ഞ ഒരു വിളക്കു കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ മുറിയിൽ ഒരു ചാരുകസാലയിൽ കിടക്കുകയാണെന്നുള്ള ബോധം അവൾക്കുണ്ടാ

യി. അവൾ മോഹാലസ്യം വിട്ടുണർന്ന് അധികമായിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മുൻകഴിഞ്ഞ സംഭവങ്ങളുടെ ശരിയായ ധാരണ ഇപ്പോഴും അവൾക്കു വന്നിട്ടില്ല. താൻ ചതിയന്മാരുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കയാണെന്നുള്ള ബോധം ഉണ്ടായ ഉടനെ അവൾ എഴുന്നേററു. അതു കണ്ടു് ആ പുരുഷന്മാർ ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി അവളെ തുറിച്ചുനോക്കി. പിന്നെ സുന്ദരൻ അടുത്തു ചെന്നു. അതു കണ്ടു ജയന്തൻ "നീ നില്ക്കു് സുന്ദരാ!" എന്നു പറഞ്ഞു പുറത്തേക്കു പോയി.

പിന്നേയും കുറച്ചു സമയംകൂടി കഴിഞ്ഞശേഷം ശത്രുക്കളുടെ കയ്യിൽ പെട്ടു ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വഞ്ജുലേഖയെ നോക്കി സുന്ദരൻ, "എന്താ ഒന്നും മനസ്സിലായിട്ടില്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

വഞ്ജുലേ—ഞാനും വണ്ടിക്കാരനും അറിയാതെ ആരോ വണ്ടിയിൽ ഒളിച്ചു നിന്നു മോഹാലസ്യപ്പെടുത്തുന്ന മരുന്നു ശ്വാസിപ്പിച്ചു് എന്നെ മോഹാലസ്യപ്പെടുത്തി.

സുന്ദരൻ—അങ്ങിനെയല്ല.

വഞ്ജുലേ—പിന്നെ! മുമ്പിൽ ഇരിക്കാനുള്ള സ്ഥലത്തുനിന്നു് ആരോ ഒരാൾ എൻെറ കഴുത്തിൽ ബലമായി പിടിച്ചു. അതാരാണു്? നീയാണോ?

സുന്ദരൻ—ആ ചെയ്തവൻ അവൻെറ പേർ നിന്നോടു പറയാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ സംഘത്തിൽ പെട്ട ആരെ സഹായിക്കേണമെന്നു നീ വിചാരിച്ചിരുന്നുവോ അവനാണു് ഇതിൻെറ കർത്താവു് എന്നു പറയാം.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു് ആശ്ചര്യം തോന്നി. പ്രതാപസിംഹൻെറ വേഷം കെട്ടി നടന്ന അവന്നു് ഇത്ര ധൈൎയ്യവും സാമൎത്ഥ്യവും ഉണ്ടെന്നു് അവൾ കരുതിയിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവൾ, "അവൻ ഇത്രയും സമൎത്ഥനോ? ഞാൻ വണ്ടിയിൽ പോകുന്നുണ്ടെന്നു് അവൻ എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു?" എന്നു ചോദിച്ചു.

സുന്ദരൻ—അതും പറയാം. നീ ഹോട്ടലിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങി വണ്ടിക്കാരനോടു പറയുന്നതു് അവൻ ഒളിച്ചുനിന്നു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. നീ അവിടെനിന്നു പോയപ്പോൾ വണ്ടിക്കാരനെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി വിവരം അറിഞ്ഞു.

വഞ്ജു—ഹാ! കണ്ടില്ലേ! ഒരു വണ്ടിക്കാരൻകൂടി പണത്തിനു മോഹിച്ചു് ഒരു സ്ത്രീയെ ഇങ്ങിനെ ചതിയിൽ പെടുത്താൻ സഹായിച്ചു. ഇരിക്കട്ടെ, അവൻ എന്തെങ്കിലും എന്നെപ്പററി പറയുകയുണ്ടായോ?

സുന്ദരൻ—നിന്നെപ്പററി ചില ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്യുന്നതിനു മാത്രം ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

വഞ്ജു—എന്തൊക്കെ ഏൎപ്പാടുകളാണു് ഇപ്പോൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്? അതിന്നുള്ള നിബന്ധനകൾ എന്തൊക്കെയാണു്?

സുന്ദരൻ—നീ ആരാണെന്നുള്ളതു് ആദ്യംതന്നെ പറയണം. പിന്നെ ഇങ്ങിനെ പുറപ്പെട്ടതിൻെറ ഉദ്ദേശം എന്താണു്? നീ സാധാരണ വേഷംധരിച്ചു കണ്ടപ്പോൾ മാത്രമേ സ്ത്രീയാണെന്നു ഭീമസിംഗിന്നു മനസ്സിലായിട്ടുള്ളു. അതുവരെ അതുകൂടി അവന്നു മനസ്സിലായിട്ടില്ല.

വജ്രലേ.—എന്റെ പേർ അറിയുകയില്ലേ?

സുന്ദരൻ—പ്രതാപസിംഹന്റെ ഭാൎയ്യയാണെന്നു വണ്ടിക്കാരൻ പറഞ്ഞു. നീ ചതിയാലോചനാസംഘങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടതാണോ? അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അടിക്കടി നീ വേഷം മാറി നടക്കാറും ഉണ്ട് ഇല്ലേ?

വജ്രലേ—ഉണ്ട്.

സുന്ദരൻ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ മൈനാവതിയുടെ വീട്ടിൽ ഒരു യുവാവായി കാണപ്പെട്ടതും, തീവണ്ടിയിൽ കാവിവസ്ത്രവും രുദ്രാക്ഷവും ഭസ്മസഞ്ചിയും എടുത്ത് ഒരു വൃദ്ധയുടെ വേഷത്തിൽ അലഞ്ഞു നടക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടതും, തെരുവിൽ ഒരു മൂകന്റെ നിലയിൽ കാണപ്പെട്ടതും നീതന്നെയാണോ?

വജ്രലേ—അതെ.

സുന്ദരൻ—നീ വളരെ സാമൎത്ഥ്യമുള്ളവൾതന്നെ എന്നു മാത്രം പറയാം.

ഇങ്ങിനെ അവൻ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ വഞ്ചകന്മാരുടെ കയ്യിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു പുറത്തു പോകാനുള്ള വല്ല മാൎഗ്ഗവും ഉണ്ടോ എന്നു വജ്രലേഖ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ശരിയായ രക്ഷാമാൎഗ്ഗം ഒന്നുംതന്നെ അവൾ കണ്ടില്ല. താൻ ഒളിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന കൈത്തോക്കു തന്നെ സകല ആപത്തുകളിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുമെന്ന് അവൾ ധൈൎയ്യപ്പെട്ടു. ഒരുതരം ജാലത്താൽ അവളെ അപകടത്തിൽ പെടുത്തിയതുപോലെതന്നെ മറ്റൊരു ജാലത്താൽ അവരേയും തോല്പിക്കാൻ അവൾ

ഉറച്ചു. എന്നാൽ അവൾ അവളുടെ ഭർത്താവിനെ ബന്ധനത്തിലാക്കിയ വഞ്ചകന്മാരുടെ മദ്ധ്യത്തിലല്ലേ ഉള്ളത്? ക്ഷമിച്ചിരുന്നാൽ ഒരു സമയം അവളുടെ ഭർത്താവുള്ള സ്ഥലവും അവൾക്കറിഞ്ഞുകൂടേ? അതും അറിയാം.

വജ്രലേ—ചില നിബന്ധനകളോടുകൂടെയല്ലാതെ എന്നെ വിട്ടയയ്ക്കുന്നതല്ലെന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ തോന്നി. അതു ശരിയാണോ? നിബന്ധനകൾ എന്തൊക്കെയാണ്?

സുന്ദരൻ—അതൊക്കെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

വജ്രലേ—(ശാന്തസ്വരത്തിൽ) ഇത്ര വേഗമോ?

സുന്ദരൻ— "അസാധാരണസാമർത്ഥ്യമുള്ളവൾതന്നെയാണ് ഞാൻ" എന്നു നീ തന്നെ വെളിവായി സമ്മതിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഭീമസിങ്ങിന്റെ വാക്കിൽനിന്നു പല ദിക്കിൽ വെച്ചും ഞങ്ങളുടെ രഹസ്യങ്ങളെ മിക്കവാറും നീ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും മനസ്സിലായി. സാധാരണ ഒരാളാണെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള നിബന്ധനകളൊന്നും ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

വജ്രലേ—എന്നെ എന്തു ചെയ്വാനാണ് ഭാവം?

സുന്ദരൻ—നിന്റെ ഭർത്താവു പോയ ദിക്കിലേയ്ക്കയയ്ക്കക തന്നെ.

ഈ ഭയങ്കരവാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ വജ്രലേഖയ്ക്കുണ്ടായ കോപം അവളെ ആപാദചൂഡം വിറപ്പിച്ചു. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു തീപ്പൊരികൾ പുറപ്പെടുന്നതുപോലെ തോന്നി. ഉടനെ എഴുന്നേറ്റ് "എന്റെ ഭർത്താവു മരിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞ് എന്നെ വിശ്വസിപ്പിക്കാനാണ് ഭാവം അല്ലേ? ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ ഇതിൽനിന്നു പിൻവലിക്കുമെന്നോ വിചാരിക്കുന്നത്? അങ്ങിനെ കരു

തേണ്ട. എന്റെ ഭൎത്താവു് ഇപ്പോഴും മരിച്ചിട്ടില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല നിങ്ങൾ ചെയ്തതിനു്—അതായതു്—സ്വയം പ്രഭയെ കട്ടുകൊണ്ടുപോയതിന്നും അതുപോലെ നിങ്ങൾ ചെയ്ത മററു കാൎയ്യങ്ങൾക്കും—നിങ്ങളെ തക്കവിധത്തിൽ ശിക്ഷിപ്പിച്ചു നിങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെടുന്നതും അദ്ദേഹം കാണും.” എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ വഞ്ജുലേഖ പറഞ്ഞതിന്റെ പ്രതിധ്വനി അവിടങ്ങളിലെല്ലാം മുഴങ്ങി. അവളുടെ നോക്കും വാക്കും സുന്ദരനെത്തന്നെ കുററപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെയുള്ളതായിരുന്നതുകൊണ്ടു സുന്ദരന്റെ മുഖഭാവം ഒന്നു മാറുകയും വഞ്ജുലേഖ അതു കണ്ടറികയും ചെയ്തു. സുന്ദരന്റെ വായിൽനിന്നു് എന്തോ ചില ശബ്ദങ്ങൾ അസ്പഷ്ടനിലയിൽ പുറത്തേയ്ക്കു വന്നു.

അപ്പോൾ അവിടെ എങ്ങും നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നു. സുന്ദരൻ സാവധാനത്തിൽ ഇരുന്നേടത്തു നിന്നെഴുന്നേററു ഭയത്തോടും കോപത്തോടുംകൂടി “ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു് എന്നിൽനിന്നു സംഗതികളൊക്കെ ഗ്രഹിക്കാമെന്നാണോ വിചാരിക്കുന്നതു്?” എന്നു ചോദിച്ചു.

വഞ്ജുലേ—എല്ലാം നീ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞുവല്ലോ. ഇനി ഒന്നുംതന്നെ നിന്നോടു ചോദിച്ചറിയേണ്ടതില്ല.

സുന്ദരൻ—നീ പറഞ്ഞതു് എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല.

വഞ്ജുലേ—ഞാൻ നിന്റെ മേൽ ചുമത്തിയ കുററം നീ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു നിന്റെ മുഖമാണു് സാക്ഷ്യം. ഇന്നു മുതൽ ഒരാഴ്ചക്കുള്ളിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ നടക്കുന്നുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു നോക്കുക.

സുന്ദരൻ ഒന്നും പറയാതെ മറെറാരു ദിക്കിലേയ്ക്കു നോക്കി നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അവൻെറ ഭാവം കണ്ടറിഞ്ഞ വഞ്ജുലേഖ, "ഇത്രകാലവും ചെയ്തതു പോരേ? ഇനിയും എന്തൊക്കെയാണു് ചെയ്യേണ്ടതു് എന്നാണോ ആലോചിക്കുന്നതു്? എൻെറ ഭർത്താവിനെ കാണാതെപോയ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ ചുമതലപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നാണോ പറയുന്നതു്?" എന്നു ചോദിച്ചു.

സുന്ദരൻ—അതിനെപ്പററി എനിക്കു യാതൊരു വിവരവും ഇല്ല എന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിനുള്ള കാരണഭൂതൻ ഞാനല്ല. നിന്നെ ഇങ്ങിനെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നതും ഞാൻ കാരണമല്ല.

വഞ്ജുലേ—പിന്നെ ആരാണു്?

സുന്ദരൻ—പറയാം. നിന്നേയും പ്രതാപസിംഹനേയും ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരാളുടെ കല്പനപ്രകാരമാണു് ഭീമസിങ്ങു് ഇങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഇതൊക്കെ ചെയ്യിക്കുന്നതു മൈനാവതിയാണു്. ഞങ്ങൾ അവളുടെ ശമ്പളക്കാരാണെന്നു മാത്രം.

ഇരുപത്തൊന്നാം അദ്ധ്യായം

അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അവളും കൊലപാതകിതന്നെ.

എന്തു ചെയ്യും! മൈനാവതിയെ വീണ്ടും സംശയിക്കേണ്ടതായി വന്നു. വഞ്ജുലേഖയുടെ ചെവിയിൽ പെട്ട ഓരോ വാക്കുകളും മൈനാവതിയെ കുററപ്പെടുത്തുന്നതായിട്ടല്ലേ കാണുന്നതു്! പ്രതാപസിംഹൻ എവിടെനിന്നെങ്കി

ലും കേട്ട ഒരു വാക്കിനെ ബലപ്പെടുത്തി ഒന്നും ചെയ്യാറില്ല. എന്നാൽ ഇതു് അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കേസ്സല്ലെന്നു വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു തോന്നി. ഈ കേസ്സിൽ മൈനാവതിയെ പെടുത്താതിരുന്നാൽകൊള്ളാമെന്നു വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു തോന്നിയിരുന്നുവെങ്കിലും മൈനാവതിയെപ്പററിയുള്ള ശങ്ക നിമിഷംപ്രതി വദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്നു. സരസ്വതിയോടാണു് അവൾക്കു് അല്പമെങ്കിലും ദയ തോന്നിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. സരസ്വതിക്കു് ഇങ്ങിനെയുള്ള കാൎയ്യങ്ങളെ വേണ്ടവിധത്തിൽ ആലോചിച്ചു ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സാമത്ഥ്യം ഇല്ലെന്നു് അവൾ തീച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. "മൈനാവതി അങ്ങിനെയല്ല. ദുൎമ്മാൎഗ്ഗികളെ കൊണ്ടുനടത്തുന്നതിലും, പ്രതിക്രിയ ചെയ്യുന്നതിലും, ഏതിലും പെടാതെ ഒളിച്ചു മാറുന്നതിലും അവൾക്കു നല്ല സാമത്ഥ്യമുണ്ടു്" എന്നായിരുന്നു വഞ്ജുലേഖയുടെ അഭിപ്രായം.

വഞ്ജുലേ—എന്റേയും എന്റെ ഭത്താവിന്റേയും പേരിൽ മൈനാവതിക്കു് ഇത്രയും വിരോധമുണ്ടാവാനുള്ള കാരണം എന്താണു്?

സുന്ദരൻ—അതു് എനിക്കു് പറയാൻ പാടുള്ള സംഗതിയല്ല.

വഞ്ജുലേ—നീയും ജയന്തനും അവൾക്കു വേണ്ടുന്ന സഹായം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാണു്, അല്ലേ?

സുന്ദരൻ—അതെ.

വഞ്ജുലേ—അവൾ ചെയ്യുന്ന ഈ വക കാൎയ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടത്ര പണം അവളുടെ അച്ഛനല്ലേ കൊടുക്കുന്നതു്?

സുന്ദരൻ—അവളുടെ ബന്ധുക്കളിൽ ഒരാൾ മരിക്കാറായ

പ്പോഠം അവഠംക്ക കൊടുത്തിരുന്ന പണംതന്നെ ധാരാളം ഉണ്ട്.

വജ്രലേ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ പണത്തിനു വേണ്ടിയല്ല ഈവക ചെയ്യുന്നത്!

സുന്ദരൻ—പണത്തിന് ആഗ്രഹിച്ചിട്ടല്ല.

വജ്രലേ—പിന്നെ എന്തുദ്ദേശത്തിന്മേലാണ്?

സുന്ദരൻ—അതെന്തോ!

വജ്രലേ—മൈനാവതിയെ ആദ്യം നിനക്ക പരിചയപ്പെട്ടതു് എങ്ങിനെ?

സുന്ദരൻ—അവളെപ്പററി ശരിയായി അറിയുന്ന ഒരാഠം പറഞ്ഞാണ് ഞാൻ അറിഞ്ഞതു്. എന്നാൽ ആ പറഞ്ഞ ആളെ ഞാൻ പറയുന്നതല്ല.

വജ്രലേ—അവഠംക്ക വല്ലവരുടെ സഹവാസവും ഉണ്ടോ?

സുന്ദരൻ—ആ ഹാ!

വജ്രലേ—ഒരു സംഗതികൂടി എനിക്കറിയേണ്ടതുണ്ട്. എന്തു സംഗതികൊണ്ടാണ് നീ ഇത്രയും തുറന്നു പറയുന്നതു്?

സുന്ദരൻ—നിന്നെപ്പോലെ സൌന്ദര്യവും യൌവനവും ഉള്ളവരോടു സംസാരിക്കുന്നതിന്നുണ്ടാകാറുള്ള മോഹം കൊണ്ടുതന്നെ.

വജ്രലേ—എന്നാൽ സരസ്വതിയോടുമാത്രം എന്തുകൊണ്ട് സംസാരിക്കുന്നില്ല?

സുന്ദരൻ—അവഠം ഏതാണ്?

വജ്രലേ—ഹോട്ടലിൽ വെച്ച കണ്ടിരുന്ന ആ യുവതി.

സുന്ദരൻ—എന്തു്! അവിടെനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു ചാടുന്നതിന്നു മുമ്പു് അവളെ കണ്ടുവോ? അവൾ നിന്നെ കണ്ടിരുന്നില്ല എന്നല്ലേ പറഞ്ഞതു്?

സുന്ദരൻ ഇങ്ങിനെ ആശ്ചൎയ്യത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞപ്പോൾ സരസ്വതി തന്നെ കണ്ടതു് ആരോടും പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു മനസ്സിലായി. ഈ സ്ഥിതിയിൽ സരസ്വതിയെ കണ്ടു സംസാരിച്ചതും മറ്റും വെളിപ്പെടുത്താതെ "ഞാൻ വാടകയ്ക്കു വാങ്ങിയ മുറിയുടെ ചുമരിന്നുണ്ടായിരുന്ന ദ്വാരത്തിൽകൂടി അവളെ കണ്ടു. തുണിയെ അറുത്തു നീക്കം ചെയ്യുമ്പോൾ എൻ്റെ പേനക്കത്തി താഴെ വീണതും വിചാരിക്കാത്തവിധം ഞാൻതന്നെ എന്നെ വെളിപ്പെടുത്തിയതും മറ്റും നീ അറിയുമല്ലോ. അപ്പോഴുണ്ടായിരുന്ന നിങ്ങളുടെ സംഭാഷണത്തിൽനിന്നു് അവളുടെ പേർ സരസ്വതി എന്നാണെന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. എന്നാൽ അവൾക്കു മറെറാരു പേർ ഉള്ളതു് എനിക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ല." എന്നു് അവൾ പറഞ്ഞു.

സുന്ദരൻ—അന്നു നീ രക്ഷപ്പെട്ടതു് എങ്ങിനെയാണെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ല.

വഞ്ജുലേ—തല്ക്കാലം ഉള്ള ബഹളം ഒതുങ്ങട്ടെ എന്നുവെച്ചു് അവിടെത്തന്നെ ഒരു ദിക്കിൽ ഒളിച്ചു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ നീയോ ജയന്തനോ എന്നെ വെടിവെച്ചു.

സുന്ദരൻ—ശരിതന്നെ. വീട്ടിൻ്റെ പുറത്തുകൂടി ഒളിച്ചു പോയിരുന്നതു നീയാണോ?

സുന്ദരൻ്റെ ഈ ചോദ്യംകൊണ്ടു്, തന്നെ വെടിവെ

ച്ചതു സരസ്വതി അല്ലെന്നും സുന്ദരൻതന്നെയാണെന്നും വജ്രലേഖയ്ക്കു മനസ്സിലായി.

വജ്രലേ—എന്നോടു സംസാരിക്കേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ സരസ്വതിയുടെ എല്ലാ വിവരങ്ങളും എന്നോടു പറയണം.

സുന്ദരൻ—ഒരിക്കലും അതു ചെയ്യുന്നതല്ല.

വജ്രലേ—എന്റെ ഭത്താവിനെ കാണാതാകുന്നതിൽ അവളും സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

സുന്ദരൻ—അത് അവൾക്കു മാത്രം അറിയാം.

വജ്രലേ—അവൾ നിന്റെ ഭാൎയ്യയാണോ?

സുന്ദരൻ—അല്ല. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ പറയുമോ?

വജ്രലേ—ജയന്തന്റെ ഭാൎയ്യയാണോ?

സുന്ദരൻ—അതും പറയുന്നതല്ല.

വജ്രലേ—എന്നാൽ അവളുടെ ഭത്താവു് ആരാണു്?

സുന്ദരൻ—അതും ഞാൻ അറികയില്ല.

വജ്രലേ—നിങ്ങളുടെ ഒന്നായി അവൾ താമസിക്കാറുണ്ടോ?

സുന്ദരൻ—ഉണ്ടു്.

വജ്രലേ—ഇപ്പോൾ അവൾ എവിടെ ഉണ്ടു്?

സുന്ദരൻ—അടുത്തുതന്നെ ഉണ്ടു്.

വജ്രലേ—എവിടെ? സത്രത്തിന്നടുത്തുതന്നെ ഉണ്ടോ?

സുന്ദരൻ—സത്രത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള വീട്ടിൽ ഉണ്ടു്.

വജ്രലേ—എന്നെ ഇങ്ങിനെ എത്ര ദിവസം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും?

സുന്ദരൻ—നാളെ രാത്രിവരെ.

വജ്രലേ—അതിൽപിന്നെ?

സുന്ദരൻ—അതിൽപിന്നെ സമുദ്രത്തിൽ തള്ളിയിട്ടു് ഉപ്പുവെള്ളം കുടിപ്പിക്കാനാണു് തീൎച്ചപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതു്.

വഞ്ജുലേ—അതിന്നു നാളെവരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം എന്താണ്?

സുന്ദരൻ—നാളെ കറുത്ത വാവായതുകൊണ്ട് തെരുവിൽ യാതൊരു ജനസഞ്ചാരവും ഉണ്ടാകയില്ല.

വഞ്ജുലേ—ചെയ്വാൻപോകുന്ന ഒരു കൊലപാതകത്തെപ്പററി പറവാൻ ഇത്രയും ധൈൎയ്യമോ!

സുന്ദരൻ—അതെ. ധൈൎയ്യംതന്നെ.

വഞ്ജുലേ—നീ ചെയ്വാൻപോകുന്നതു ജയന്തനും മൈനാവതിയും അറിയുമോ?

സുന്ദരൻ—അറിയും.

വഞ്ജുലേ—നീ ഇങ്ങിനെ പരസ്യമായി പറയുന്നതു് അവൎക്കു സമ്മതമാണോ?

സുന്ദരൻ—ഞാൻ എന്തുതന്നെ ചെയ്യുന്നതും പറയുന്നതും അവരുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടിത്തന്നെയാണ്.

വഞ്ജുലേ—മൈനാവതിയും ഇങ്ങിനെയുള്ള കൊലപാതകങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കാറുണ്ടോ?

സുന്ദരൻ—മൈനാവതി നിന്നെപ്പോലെതന്നെ വളരെ മുൻകരുതൽ ഉള്ളവളാണ്.

വഞ്ജുലേ—അവളെ ഒന്നു കണ്ടാൽ വേണ്ടതില്ലായിരുന്നു. അതിന്നു സൌകൎയ്യപ്പെടുമോ?

സുന്ദരൻ—അതു പ്രയാസം.

വഞ്ജുലേ—എൻെറ മുമ്പിൽ നില്ക്കാൻ അവൾക്കു ധൈൎയ്യമുണ്ടാകയില്ല.

സുന്ദരൻ—ഇതാണ് കേമമായതു്! ഇവിടങ്ങളിലൊക്കെ വരാൻതക്ക നിലയിലുള്ള സാധാരണസ്ത്രീയല്ല അവൾ.

വജ്രലേ—ശരി; എന്തെങ്കിലും ആകട്ടെ. അല്പസമയം എനിക്ക തനിയെ ഇരുന്നാൽക്കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. അതിന്നു വിരോധമുണ്ടോ?

സുന്ദരൻ—വിരോധമില്ല്യ. നിന്നെ ഉപദ്രവിക്കേണമെന്ന വിചാരം അവൎക്കില്ല്യ. അതുകൊണ്ട് അങ്ങിനെ ചെയ്യാം.

എന്നു പറഞ്ഞു വാതിൽ അടച്ചുപൂട്ടി പുറത്തേയ്ക്കു പോയി. അവന്റെ കാലടിയുടെ ശബ്ദംകൊണ്ട് അവൻ മുകളിൽത്തട്ടിൽക്കൂടെയാണ് നടക്കുന്നതെന്ന് അവൾക്കു മനസ്സിലായി. ഉടനെ അവൾ എഴുനേറ്റ് ആ മുറിയിൽ നിന്നു പുറത്തേയ്ക്കു പോകുവാൻ വല്ല മാൎഗ്ഗവും ഉണ്ടോ എന്നു ചുറ്റും നടന്നു പരിക്ഷിച്ചു. യാതൊരു പഴുതും അവൾ കണ്ടില്ല്യ. ചെറുതായ ഒരു ജനൽ തുറന്നു കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതുവഴി പുറത്തേയ്ക്കു ചാടാമെന്നു വെച്ചാൽ അതു തന്റെ തല്ക്കാലസ്ഥിതിയേക്കാൾ ആപൽക്കരമായിരുന്നു. വളരെ ആലോചിച്ചശേഷം അവൾ നില്ക്കുന്ന മുറിയിൽ നിന്ന് അടുത്ത ഒരു മുറിയിലേയ്ക്കു കടക്കാനുള്ള വാതിൽ പൂട്ടികിടന്നിരുന്നതു തുറന്ന് അതിന്നകത്തു കടപ്പാൻ അവൾ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന താക്കോൽക്കൂട്ടം എടുത്ത് ഓരോന്നായി പൂട്ടുതുറക്കുന്നതിന്നു ശ്രമിച്ചു. ഭാഗ്യവശാൽ ഒരു താക്കോൽകൊണ്ട് ആ പൂട്ടു തുറക്കുന്നതിന്ന് അവൾക്കു സാധിച്ചു. അവൾ സാവധാനത്തിൽ വാതിൽ തുറന്ന് ആ മുറിയിലേയ്ക്കു കടന്നു.

ഇരുപത്തിരണ്ടാം അധ്യായം

നിന്നേയും നിന്റെ ഭർത്താവിനേയും
ഞാൻ രക്ഷപ്പെടുത്താം.

അടുത്ത മുറിയിലേയ്ക്കു കടന്ന വഞ്ജുലേഖ, ഒരു വാതിലിനോടടുത്തു ചെന്നു വല്ല ശബ്ദവും കേൾക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ശ്രദ്ധിച്ചുനിന്നു. സമീപത്തുനിന്നു് ആരോ സംസാരിക്കുന്നതായി അവൾക്കു തോന്നി. സംസാരിക്കുന്നതു സുന്ദരനും ജയന്തനും ആണെന്നും അവൾ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി.

സുന്ദരൻ—നാം പ്രതാപസിംഹനെ പിടിച്ചതു് അവൾ പറഞ്ഞപ്രകാരം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു് അവളെ അറിയിച്ചുവോ?

ജയന്തൻ—പറയേണ്ടിവന്നു. നീ ആ വിരൽ കളഞ്ഞതുകൊണ്ടു സത്യം പറയേണ്ടിവന്നു.

സുന്ദരൻ—അവൾ എന്തു പറഞ്ഞു?

ജയന്തൻ—സമ്മാനത്തിന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നപക്ഷം ഇനി അങ്ങിനെ വന്നുപോകരുതെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു.

സുന്ദരൻ—വഞ്ജുലേഖയെ ഏതുവിധത്തിലെങ്കിലും നാളെ കൊന്നുകളയേണമെന്നുള്ളതു് അവളുടെ നിശ്ചയംതന്നെയാണോ?

ജയന്തൻ—അതെ, അതെ.

സുന്ദരൻ—അവളെ കൊല്ലുന്നതു് എന്തിനാണു്?

ജയന്തൻ—വന്നുചേർന്ന ആപത്തുകളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻതന്നെ.

സുന്ദരൻ—ഈ കൊലക്കുററം ചെയ്യുന്നതിൽ ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് അധികവും നമ്മളല്ലേ?

ജയന്തൻ—ആയിരിക്കും. എന്നാൽ ഒരു സമയം സംഭവം വെളിപ്പെടുന്നതായാൽ മൈനാവതിയെ മാത്രം കുററക്കാരിയാക്കിത്തീൎക്കുന്നതിനുള്ള വഴിയും കണ്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരിക്കലും അങ്ങിനെ വരുന്നതല്ല. പ്രതാപസിംഹനേക്കാളും ഭയം നമുക്കു വജ്രലേഖയെയായിരുന്നു. അവളും നമ്മുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു് ഇനി ഒന്നും ഭയപ്പെടാനില്ല.

സുന്ദരൻ—മൈനാവതി പകരത്തിന്നു പകരം ചെയ്യുകയാണു് അല്ലേ? അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് എന്തിനാണു്?

ജയന്തൻ—അതിനെപ്പററി ശരിയായി ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല എന്നിലുള്ള വിശ്വാസത്തിന്നു വിപരീതമായി, അറിഞ്ഞേടത്തോളം മററാരാളോടു പറയുന്നതും അല്ല.

സുന്ദരൻ—ഒരു ശ്രേഷ്ഠവംശത്തിൽ ജനിച്ച അവൾ ഇങ്ങിനെയുള്ള കാൎയ്യങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെട്ടതിനെപ്പററി എനിക്കു് അത്യാശ്ചൎയ്യം തോന്നുന്നുണ്ടു്.

ജയന്തൻ—തക്കതായ കാരണം ഉള്ളതുകൊണ്ടായിരിക്കും.

സുന്ദരൻ—ഇനി ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതു് എന്തൊക്കെയാണു്?

ജയന്തൻ—വീട്ടിൽ പോയി സുഖമായി ഉറങ്ങു. നാളെ കണ്ണുകൊണ്ടു പൂട്ടാൻ തരം കിട്ടുകയില്ല.

സുന്ദരൻ—നീ ഇവിടെ കാവൽ ഇരിക്കുമോ?

ജയന്തൻ—ഞാൻതന്നെ നില്ക്കാം. ഭീമസിങ്ങിനെ ഏല്പിച്ചു പോകാൻ എനിക്കും വിശ്വാസം പോര.

ജയന്തൻ ഇങ്ങിനെ സമ്മതിച്ചപ്പോൾ "എന്നാൽ അങ്ങിനെയാവട്ടെ, ജാഗ്രതയായിരിക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞു സുന്ദരൻ ആ മുറിയിൽനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കു പോയി. വജ്രലേഖ പിന്നേയും കുറേനേരം ശ്രദ്ധിച്ചുനിന്നു. യാതൊരു ശബ്ദവും കേൾക്കുന്നില്ലെന്നു തീർച്ചയായശേഷം "ഇനി ഇവിടെ താമസിക്കാൻ പാടില്ല" എന്നു വിചാരിച്ചു വീണ്ടും ആദ്യം താൻ നിന്നിരുന്ന മുറിയിലേയ്ക്കുതന്നെ കടന്നു. മറേറ വാതിൽ പൂട്ടി പുറത്തേയ്ക്കു പോകുവാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവും കാണാത്തതുകൊണ്ട് അവൾ വല്ലാതെ വ്യസനിച്ചു.

സുന്ദരനും ജയന്തനുംകൂടിയുണ്ടായ സംഭാഷണത്തിൽനിന്നു പ്രതാപസിംഹൻ മരിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് അവൾക്കു തീർച്ചയായി. തന്നെ പിടിച്ചവർതന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തേയും പിടിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. അവൾ "ഒരു സമയം എന്റെ ഭർത്താവിനെ ഇവിടെവെച്ചു കാണ്മാൻ സാധിക്കും. ഇവർ എന്നെ എന്തു ചെയ്വാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയോ, അതുതന്നെ അദ്ദേഹത്തേയും അതേസമയത്തിൽ ചെയ്യും. എല്ലാം അറിയാം. പുറത്തു പോകാതെ ഇവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്" എന്നുറച്ചു സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു സമയം കഴിച്ചു.

അവസാനകാലത്തെങ്കിലും തന്റെ ഭർത്താവിനെ കാണ്മാനിടവരുമെന്ന് അവൾ ആഗ്രഹിക്കുകയും, വല്ലതും ഒരു വഴി കിട്ടിയാൽ തന്റെ ഭർത്താവു രക്ഷപ്പെട്ടുമെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചാരുകസാലയിൽ അവൾ കിടന്നു. ക്ഷീണംകൊണ്ടും വ്യ

സനംകൊണ്ടും വാടിയ അവൾ ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂറോളം മയങ്ങികിടന്നു. അവളുടെ നെററിയിൽ ആരോ ഒരാൾ കൈവെച്ചതുപോലെ തോന്നി ഞെട്ടിയുണൎന്നപ്പോൾ തന്നെ മുമ്പു സഹായിച്ച സരസ്വതിയാണെന്നറികയാൽ "ഹാ! സരസ്വതിയോ?" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എഴുന്നേററിരുന്നു.

സരസ്വതി—അതെ. ഞാൻതന്നെ.

വഞ്ജുലേ—എങ്ങിനെയാണ് ഉള്ളിലേയ്ക്കു വന്നതു്?

സരസ്വതി—വാതിൽവഴിയായിട്ടു തന്നെ.

വഞ്ജുലേ—ഞാൻ ഇവിടെ ഉള്ളതു നിനക്കറിയുമോ?

സരസ്വതി—അറിയും.

വഞ്ജുലേ—എന്നെ ഒരിക്കൽകൂടി സഹായിക്കാനാണോ വന്നതു്?

സരസ്വതി—അതിനാണെന്നില്ല.

വഞ്ജുലേ—എന്നാൽ എന്നെ പിടിച്ചവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നീയും ചേൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നു വരുമോ?

സരസ്വതി—അങ്ങിനെ ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലല്ലോ!

വഞ്ജുലേ—നീയും ആ കൂട്ടത്തിൽ ചേൎന്നിരിക്കണം.

സരസ്വതി—അങ്ങിനെ വിചാരിപ്പാനുള്ള കാരണം?

വഞ്ജുലേ—നീ അവരോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ.

സരസ്വതി—ഞാൻ നിന്നെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേൎന്നവളല്ല.

ഇങ്ങിനെ സരസ്വതി പറഞ്ഞപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖ ഇരുന്നേടത്തുനിന്നു പെട്ടന്നെഴുന്നേററു് അടുത്തു ചെന്നു്, സരസ്വതിയുടെ കൈകൾ പിടിച്ചുകൊണ്ടു്, "സരസ്വതീ!

വഞ്ചകന്മാരുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കയാണെന്നു നീ പറഞ്ഞതു് എനിക്കു നല്ല ഓൎമ്മയുണ്ടു്. അപ്പോൾതന്നെ നിന്റെ ഗുണത്തെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. നിന്നെ അപമാനിക്കുന്നതിന്നു് ഒരിക്കലും ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതല്ല. ഇതിന്നു് ഈശ്വരൻ സാക്ഷിയാണു്. നീ ഇനിയെങ്കിലും നല്ല വഴിക്കു തിരിക്കുക. നിനക്കു് എന്തു സഹായം വേണമെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിന്നു ഞാൻ ഒരുക്കമാണു്. വല്ല ആവശ്യവും ഉണ്ടെങ്കിൽ പറയണം" എന്നു പറഞ്ഞു.

വഞ്ജുലേഖ ഇങ്ങിനെ സ്നേഹത്തോടും ദയയോടും കൂടി പറഞ്ഞപ്പോൾ സരസ്വതിയുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു കണ്ണുനീർ ഇററിററുവീണു. അതു കണ്ടപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു സരസ്വതിയുടെ ഹൃദയശുദ്ധിയെപ്പററി ബഹുമാനം തോന്നി. അവൾ, "സരസ്വതി! അങ്ങിനെ നിന്നെ സഹായിക്കാനുള്ള സന്ദൎഭം ഉണ്ടാക്കിത്തരുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അതിന്നു സരസ്വതി "ഇല്ല" എന്നു തല ഇളക്കിക്കൊണ്ടു മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖ, "എന്തുകൊണ്ടു്? നിന്റെ ഭാരം വിട്ടുകിട്ടുന്നതിൽ നീ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലെന്നോ! നീ ഭയങ്കരമായ കുററമൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ!" എന്നു പറഞ്ഞു.

സരസ്വതി—ഞാൻ പറയാം. എനിക്കൊന്നും ആവശ്യമില്ല.

വഞ്ജുലേ—അതിരിക്കട്ടെ, നിന്റെ വിരോധികൾ ആരൊക്കെയാണു്?

സരസ്വതി—അതു ഞാൻ പറയുകയില്ല.

വഞ്ജുലേ—എന്തുകൊണ്ടു്?

സരസ്വതി—പറയാൻ ധൈൎയ്യമില്ല.

ഇപ്പോഴം വജ്രലേഖയ്ക്കു പുതുതായ ഒരു സംശയം ഉണ്ടായി അതുകൊണ്ട് അവൾ സരസ്വതിയുടെ കൈ കൾ പിടിച്ചുകൊണ്ട് താൻ ഇരുന്നിരുന്ന കസാലയുടെ അ ടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു നിറുത്തി "നിന്നെപ്പററിയുള്ള രഹസ്യ ങ്ങൾ എനിക്കു മനസ്സിലായിരിക്കുന്നു" എന്നു സാവധാന ത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി പറഞ്ഞു.

സരസ്വതി—എന്റെ രഹസ്യമോ?

വജ്രലേ—അതേ.

സരസ്വതി—ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

വജ്രലേ—ഞാൻ അറിഞ്ഞതു പറയട്ടേ?

സരസ്വതി—പറയുക.

വജ്രലേ—നീ ഒരു പുരുഷനെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്; അതേ, സ്നേഹിക്കുകമാത്രമല്ല—

സരസ്വതി—ഈ പറഞ്ഞതിന്റെ അൎത്ഥം എനിക്കു മന സ്സിലായില്ല.

വജ്രലേ—നീ ഒരാളും അറിയാതെ ഒരു പുരുഷനെ സ്നേഹി ക്കുന്നുണ്ട്.

സരസ്വതി—ശരി. ഉണ്ടെന്നുവെയ്ക്കുക. പിന്നെ?

വജ്രലേ—നീ ആ ചെയ്തതു വലിയ തെററായിപ്പോയിട്ടുണ്ട്.

സരസ്വതി—അതു നീ എങ്ങിനെ അറിയും?

വജ്രലേ—ഞാനും ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കഷ്ടത്തിൽ പെട്ടി രുന്നു. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ വിവരമില്ലാത്തതുകൊ ണ്ടു ദുൎമ്മാൎഗ്ഗിയായ ഒരുവനെ വെറും സൌന്ദൎയ്യം കണ്ട് ഭ്രമിച്ചു വിവാഹം ചെയ്യാമെന്നു വെച്ചിരുന്നു. ദൈവാ

ധീനം നിമിത്തം അവനെ മറന്നുകളയാനും, ലോകമെ ങ്ങും കൊണ്ടാടുന്ന പ്രതാപസിംഹനെ വിവാഹം ചെ യ്വാനും ഇടവരും. അതിരിക്കട്ടെ, നിന്നെപ്പററി മററു ചില രഹസ്യങ്ങൾകൂടി മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളതു പറയട്ടെ?

സരസ്വതി—പറഞ്ഞാൽ കേൾക്കാം. നിൻെറ സ്നേഹ വും സഹായവും വേണമെന്നു ആഗ്രഹം എനിക്കുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനുള്ള പുണ്യം ഞാൻ ചെയ്തിട്ടില്ല.

വഞ്ജുലേ—നീ ഒരു ഉയൎന്ന വംശത്തിൽ ജനിച്ചവളാണെന്നു കൂടി ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ സരസ്വതിക്കുണ്ടായ വികാരത്തിൽ നിന്ന് ഇവൾ വഴിയായി, തനിക്കും തൻെറ ഭൎത്താവിന്നും രക്ഷ കിട്ടുമെന്നും, ഇവളുടെ സഹായത്താൽത്തന്നെ കാ ണാതെപോയ സ്വയംപ്രഭയെ കണ്ടുകിട്ടുമെന്നും, വഞ്ജു ലേഖ തീച്ചപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങിനെ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട്, അവൾ "സരസ്വതി! നീ ഒരാളെ ഗുണവാനെന്നു കരുതി ആലോചിക്കാതെ ശരണം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു! അതു നി ന്നെപ്പററിയ രഹസ്യങ്ങളിൽ ഒന്നല്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ സരസ്വതിക്ക് ഒതുക്കാൻ കഴിയാ ത്ത വ്യസനമാണുണ്ടായതു്. അവൾ ഉള്ളഴിഞ്ഞു കരഞ്ഞും കൊണ്ട് "ഇനി ഇതിനെപ്പററി പറയാതിരിക്കണം. കേൾ പ്പാൻ എനിക്കു ശക്തിയില്ല. പറഞ്ഞിട്ടു ഫലവും ഇല്ല." എന്നു പറഞ്ഞു.

വഞ്ജുലേ—ഞാൻ പറഞ്ഞതൊക്കെ സമ്മതിച്ചില്ലേ?

സരസ്വതി—ഒക്കെ സമ്മതിച്ചു. മുഴുവൻ ശരിയാണ്.

വഞ്ജുലേ—നിൻെറ ഭൎത്താവു കൊലപാതകങ്ങൾകൂടി നട ത്തുന്ന ഒരു ദുഷ്ടനാണ്. അതു പിന്നെ മാത്രമേ നിനക്കു

മനസ്സിലായുള്ളു. എന്നു മാത്രമല്ല, നീ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത പല കൃത്യങ്ങളും ചെയ്വാൻ നിന്നെ നിർബ്ബന്ധിക്കുകയും, നീ അവ ചെയ്യേണ്ടതായി വരികയും ചെയ്യുന്നു, അല്ലേ?

സരസ്വതി—അതുമല്ല. ഇനിയും ചിലതൊക്കെ നീ അറിയാത്തതുണ്ട്.

വഞ്ജൂലേ—എന്നെ വിശ്വസിച്ചു പറയുക.

സരസ്വതി—ഒരിക്കലും പറയുകയില്ല.

വഞ്ജൂലേ—ജയന്തനാണോ നിന്റെ—

സരസ്വതി—അല്ല.

വഞ്ജൂലേ—എന്നാൽ സുന്ദരനാണോ?

സരസ്വതി—അവനും അല്ല. അവൻ നല്ല സുന്ദരനാണ്.

ഇങ്ങിനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ അടുത്ത മുറിയിൽനിന്ന് ആരോ നടക്കുന്നതായി തോന്നി. ഉടനെ വഞ്ജൂലേഖ, "സരസ്വതി! എന്നെ വിടുവിപ്പാൻ വല്ല ശ്രമവും ചെയ്യുമോ? സുന്ദരനോ? ജയന്തനോ വരുന്നുണ്ട്" എന്നു മെല്ലെ പറഞ്ഞു.

സരസ്വതി—നീ എനിക്കു സഹായം ചെയ്യുമെങ്കിൽ ഞാൻ ചെയ്യും!

വഞ്ജൂലേ—ആവശ്യം പറഞ്ഞാൽ—

സരസ്വതി—ഞാൻ എന്തുതന്നെ കുറ്റം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും നീയോ നിന്റെ ഭർത്താവോ എന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തരുത്. കോടതിയിലും എന്നെ കൊണ്ടുപോകരുത്.

വഞ്ജൂലേ—അങ്ങിനെതന്നെ. ഞാൻ അഥവാ എന്റെ ഭർത്താവ് ഒരിക്കലും നിന്റെ പേർ പുറത്തു വിടുന്നതല്ല. ഇതാ! ഞാൻ പറഞ്ഞതു സത്യമാണ്.

സരസ്വതി—എന്നാൽ നിന്നോടും നിൻെറ ഭത്താവിനോടും ഞാൻ രക്ഷപ്പെടുത്തും.

ഇരുപത്തിമൂന്നാം അദ്ധ്യായം

വിഷത്തിൻെറ ശക്തി.

അവരുടെ സംഭാഷണം അവസാനിച്ച ഉടനെ വാതിൽ തുറന്നു ജയന്തൻ അകത്തേയ്ക്കു വന്നു. അവൻ സരസ്വതിയെ നോക്കി "സരസ്വതി! നിന്നെ എത്രനേരമായി കാത്തുനില്ക്കുന്നതു്?" എന്നു ചോദിച്ചു.

സരസ്വതി—നിങ്ങൾ ഇനിയും വന്നില്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കയാണു്.

ജയന്തൻ—വണ്ടി തയ്യാറാക്കീട്ടുണ്ടു്.

സരസ്വതി—("ഇതാ ഞാൻ പോകുന്നു." എന്നു പറഞ്ഞു വഞ്ജുലേഖയുടെ നേരെ വെറുപ്പുള്ളതുപോലെ നോക്കിക്കൊണ്ടു്) ഇനി നിനക്കു ചോദിക്കാനുള്ളതൊക്കെ ഇവരോടു ചോദിക്കാം. നീ ഇതിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടതിൽ ഇവക്കൊക്കെ വളരെ സന്തോഷമാണു്.

എന്നു പറഞ്ഞു് അവിടെനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കു പോയി. ജയന്തൻ അവൾ പോയ ഉടനെ വാതിൽ അടച്ചു വഞ്ജുലേഖയുടെ അടുത്തുവന്നു "നേരം പുലരാറായി" എന്നു പറഞ്ഞു.

വഞ്ജുലേ—പുലന്നാൽ എന്താണു്?

ജയന്തൻ—ഇന്നു സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചാൽ നിൻെറ ഗതി ഇന്നതായിരിക്കുമെന്നു സുന്ദരൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ?

വജ്രലേ—എന്തൊക്കെയോ ചിലതു പറഞ്ഞിരുന്നു.

ജയന്തൻ—നീ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടിയിരുന്നാൽ നിന്നെ ഭയപ്പെടുന്ന ചിലരുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കയാണെന്നു് ഇനിയും മനസ്സിലായിട്ടില്ലേ?

വജ്രലേ—ചിലതൊക്കെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ നിന്നെ കണ്ടാൽ ഇപ്പോഴും ഭയപ്പെടുന്നതായിട്ടു നീ തന്നെ പറയുന്നു.

ജയന്തൻ—അതെ, അതെ. നിന്നെപ്പോലെ ഇത്ര ധൈര്യത്തോടും സാമർത്ഥ്യത്തോടും കൂടി പ്രവർത്തിപ്പാൻ നിൻെറ ഭർത്താവിനല്ലാതെ മറ്റൊരാൾക്കു സാധിക്കയില്ല. തീർച്ചതന്നെ.

വജ്രലേ—എന്നാൽ ഈ കാര്യത്തിൽ ഒരിക്കലും ഒന്നുകൊണ്ടും നിനക്കു ജയം സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല!

ജയന്തൻ—ഞാൻ എന്തു ചെയ്വാൻ പോകുന്നുവെന്നാണു് വിചാരിക്കുന്നതു്?

വജ്രലേ—അതിനെപ്പററി എൻെറ മനസ്സിലുള്ളതു് ഒരിക്കലും ഞാൻ പറയുന്നതല്ല.

ജയന്തൻ—നീ ഇവിടെനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടോ?

വജ്രലേ—തീർച്ചയായിട്ടും—

ജയന്തൻ—അതു വിഡ്ഢിത്തമാണു്.

വജ്രലേ—ആവട്ടെ.

ജയന്തൻ—ഇത്രയും ധൈര്യം നിനക്ക് എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി?

വഞ്ജുലേ—ഇങ്ങിനെയൊക്കെ വന്നുകൂട്ടുമെന്നു ഞാൻ മുൻകൂട്ടി കരുതീട്ടില്ലെന്നാണോ വിചാരം?

ജയന്തൻ—അതെ. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ അകപ്പെട്ടുകയില്ലായിരുന്നു.

വഞ്ജുലേ—നിങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുമെന്നു ഞാൻ കരുതിയിരുന്നില്ല. ചിലതൊക്കെ ഉണ്ടാകുമെന്നോ വിചാരിച്ചിരുന്നുള്ളു. എന്നാലും എനിക്ക് അശേഷം ഭയമില്ല.

ജയന്തൻ—പറഞ്ഞതു മനസ്സിലായില്ല.

വഞ്ജുലേ—വേഗം മനസ്സിലാവും.

ജയന്തൻ—നിങ്ങളെ അന്വേഷിച്ച് ആളുകൾ വരുമെന്നോ?

വഞ്ജുലേ—അങ്ങിനെയും വരാം.

ജയന്തൻ—ഈ ഇന്ദ്രപുരിയിലുള്ള പോലീസ്സുകാർ മുഴുവൻ വിചാരിച്ചാലും ഞങ്ങളെ ഒന്നും ചെയ്വാൻ കഴികയില്ല.

വഞ്ജുലേ—എന്റെ ഭർത്താവിനെ കൊല്ലുന്നതിന്ന് ഏർപ്പാടു ചെയ്തപ്രകാരം ചെയ്വാൻ നിങ്ങൾക്ക സാധിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ.

ജയന്തൻ—നിന്നോടാരാണ് ഇതു പറഞ്ഞത്?

വഞ്ജുലേ—ആരും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ ആരും അറിയാത്ത ഒരു വഴിയിൽകൂടി അറിവാൻ എനിക്ക സാധിക്കും. അതുവഴിക്കാണ് ഞാൻ അറിഞ്ഞത്.

ജയന്തൻ—സുന്ദരനോ, സരസ്വതിയോ പറഞ്ഞുവോ?

വഞ്ജുലേ—ഒരാളും പറഞ്ഞിട്ടല്ല. മറുചില വിവരങ്ങൾ

കൂടി ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതൊക്കെ അതാതു സമയത്തു നിങ്ങളെ അറിയിക്കും.

ജയന്തൻ—എന്താണിതു്, നീ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നതുപോലെയും, ഞങ്ങൾ നിന്റെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടതുപോലെയും സംസാരിക്കുന്നതു്! നിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ നില എന്താണെന്നു വല്ല നിശ്ചയമില്ലേ?

വഞ്ജുലേ—അതിനു തക്ക സംഗതികൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെ; ഇല്ലെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുമോ?

വഞ്ജുലേഖ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ ജയന്തൻ, ഒന്നും പറയാതെ ജനലിനടുത്തു ചെന്നു് പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. കുറച്ചു സമയം അവിടെ നിന്നശേഷം നല്ലവണ്ണം പ്രകാശമായി എന്നറിഞ്ഞു പുറത്തേയ്ക്കുപോയി. അപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖ തനിയെ ഇരിക്കേണ്ടിവന്നു. വഞ്ജുലേഖ താൻ ഇരുന്നിരുന്ന കസാലയിൽ തന്നെ ചാരികിടന്നു. അവൾ പലതും ആലോചിപ്പാൻ തുടങ്ങി. "സരസ്വതിയെ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അവൾക്കു് എന്നെ സ്വതന്ത്രയാക്കിത്തീർപ്പാൻ കഴിയുമോ? അവൾ ഈ പാപികൾ ചെയ്വാൻ പോകുന്നതു് ഇന്നതാണെന്നറിഞ്ഞു് ഇവർ അറിയാതെ വല്ലതും ചെയ്താൽ ആയി. ദൈവം എന്തു കരുതിയിരിക്കുന്നുവെന്നു് ആക്കറിയാം?" ഇങ്ങിനെ പലതും വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു് അല്പം മയങ്ങിപ്പോയി. ഉണർന്നു നോക്കിയപ്പോൾ നേരം നല്ലവണ്ണം പ്രകാശമായിരിക്കുന്നു. അവൾ "ഇന്നു് ഇനി എങ്ങിനെയാണു് സമയം കഴിക്കേണ്ടതു്?" എന്നു വിചാരിച്ചു്, വീണ്ടും അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു. അപ്പോൾ സുന്ദരൻ ചില ഭക്ഷണസാധനങ്ങളോടുകൂടി ആ മുറിയിലേയ്ക്കു വന്നു. അവൻ ആ

ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ വഞ്ജുലേഖയുടെ മുമ്പിൽ വെച്ച് അപ്പോൾത്തന്നെ പുറത്തേയ്ക്കു പോകയും ചെയ്തു. വഞ്ജുലേഖ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കഴിച്ച്, ആ ക്ഷീണത്തോടുകൂടി പിന്നേയും കുറെ ഉറങ്ങി. ആ പകൽ മുഴുവനും സുന്ദരനോ ജയന്തനോ വന്നില്ല. എന്നാലും പലേ ആലോചനകളും തുടരെത്തുടരെ അവളെ ഉപദ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്തുതന്നെ ആയിട്ടും അവളുടെ ധൈര്യം അവളെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞില്ല.

സൂര്യാസ്തമയം അടുത്തു. ഇരുട്ട് എങ്ങും പരന്നുതുടങ്ങി. അപ്പോൾ ജയന്തനും സുന്ദരനും ചില ആഹാരസാധനങ്ങളോടുകൂടി ആ മുറിയിലേയ്ക്കു കടന്നുവന്നു. അവരെ കണ്ട വഞ്ജുലേഖ, "ഇന്ന് ഇവരുടെ ഉദ്ദേശം നിറവേറും." എന്നു വിചാരിച്ചു നടുങ്ങി. അവളുടെ അടുത്തു വന്നു ജയന്തൻ, "ഇന്ന് അർദ്ധരാത്രി മുതൽ വളരെ നേരം യാത്ര ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്." എന്നു പറഞ്ഞു.

വഞ്ജുലേ—എന്നെ എവിടെ കൊണ്ടുപോകാനാണ് ഭാവം?

ജയന്തൻ—എല്ലാം വേഗം അറിയാം.

വഞ്ജുലേ—ആയിരിക്കും—എന്നാൽ അവസാനംവരെ മനസ്സിലാവുകയില്ല, അല്ലേ?

ജയന്തൻ—ഞങ്ങൾ ഈ ദിക്കുകാർതന്നെയാണ്. ഞങ്ങൾക്കു പലേ ആപത്തുകൾ നേരിട്ടുവെന്നാലും, എവിടെയുള്ളവരായാലും, എത്രതന്നെ സമർത്ഥന്മാരായാലും ഞങ്ങൾ അവരെ തോല്പിക്കും. ആവട്ടെ, നീ ഭക്ഷണം കഴിക്കൂ; അതിൽപിന്നെ പറയാം.

എന്നു പറഞ്ഞു രണ്ടാളും അവിടെനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കു പോയി. വഞ്ജുലേഖയും ഉടനെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു, തന്റെ

കൈത്തോക്കെടുത്തു പുതുതായ നല്ല തിര നോക്കി ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നു തയ്യാറാക്കി വെക്കുകയും, തന്റെ ശത്രുക്കൾ അവരുടെ ആഗ്രഹം നിറവേററുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഒരു കൈ പരീക്ഷിക്കേണമെന്നു തിർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

ആ മുറിയിൽ ഇരുട്ടു വല്ലാതെ വ്യാപിച്ചു. മഞ്ജുലേഖ കസേലയിൽത്തന്നെ ചാരിക്കിടന്ന് ഇതുവരെ നടന്ന ഓരോ സംഭവങ്ങളെപ്പററി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൾക്കു സമയം പോകുന്നില്ല. ഉറക്കവും വരുന്നില്ല. ആ ഘാതകന്മാർ തന്നെ കൊല്ലുന്നതിന്നുള്ള സമയം കാത്തിരിക്കയാണെന്ന് അറിഞ്ഞിരിക്കേ അവൾക്ക് എങ്ങിനെ ഉറക്കം വരും?

കുറെ നേരം ഇങ്ങിനെ ഇരുന്നശേഷം മെല്ലെ ചെന്ന് അടുത്ത മുറിയുടെ വാതിൽ തുറന്നു. ആ മുറിയിലുള്ള ഒരു വാതിലിന്റെ വിള്ളലിൽക്കൂടി ഒരു ചെറുതായ വെളിച്ചം അവളെ അവിടേയ്ക്ക് ആകർഷിച്ചു. അവൾ ആ വാതിലിന്നടുത്തു ചെന്ന് അടുത്ത മുറിയിൽ നടക്കുന്നത് എന്താണെന്നു ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കി. അവിടെ ഒരാൾ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി അവൾ കണ്ടു. അതു തന്നെപ്പോലെതന്നെ ഇവരുടെ ബന്ധത്തിൽ പെട്ട ഒരാളാണെന്നുമാത്രം അവൾ ഊഹിച്ചു. മറെറാന്നും അവൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. അപ്പോൾത്തന്നെ അവൾ മടങ്ങി വാതിലടച്ചു കസേലയിൽത്തന്നെ വന്നിരുന്നു. പിന്നേയും എഴുനേറ്റു കൂട്ടിലിട്ട പുലിയെപ്പോലെ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നടന്നു തുടങ്ങി. വാതിൽ തുറന്നു സുന്ദരനും ഉള്ളിലേയ്ക്കു വന്നു. അവൻ കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന ഒരു ചെ

റിയ വിളക്ക് ഒരു സ്ററൂളിന്മേൽ വെച്ച് "ഇവിടെ വിളക്കില്ലെന്നുള്ള കഥ മറന്നു." എന്നു പറഞ്ഞപ്പോഠം വഞ്ജുലേഖ, പെട്ടന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കി, "ഇനി എന്നെ എന്തു ചെയ്യാനാണ് ഭാവം" എന്നു ചോദിച്ചു.

സുന്ദരൻ—അതിനെപ്പററി ഞാൻ ഒന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഞാൻ മൈനാവതി തന്ന ഒരു കത്തു സരസ്വതിക്കു കൊണ്ടു കൊടുക്കാൻ പോയിരിക്കയായിരുന്നു.

വഞ്ജുലേ—ആ കൊലപാതകിയോടു ചേൎന്നവഠംതന്നെയാണോ സരസ്വതിയും?

സുന്ദരൻ—തീച്ചയായിട്ടും.

വഞ്ജുലേ—എന്ത്? ആ കത്തിൽ എന്തായിരുന്നു വിവരം?

സുന്ദരൻ—അതു സംസ്കൃതത്തിൽ എഴുതിയതായിരുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല.

വഞ്ജുലേ—എഴുത്തു കൊടുത്തുവോ?

സുന്ദരൻ—അപ്പോഠംത്തന്നെ കൊടുത്തു. മറുവടിയും തന്നിട്ടുണ്ട്.

വഞ്ജുലേ—അതും ആ ഭാഷയിൽത്തന്നെയോ?

സുന്ദരൻ—അതെ.

വഞ്ജുലേ—അതു കാണിച്ചുതന്നാൽ നിനക്കു നൂറു് ഉറുപ്പിക തരാം.

സുന്ദരൻ—ഇപ്പോഠം കയ്യിൽ പണം ഉണ്ടോ?

വഞ്ജുലേ—അത്രയും വിലയുള്ള ഒരു സാധനം എൻെറ പക്കൽ ഉണ്ട്.

സുന്ദരൻ—എന്നാൽ ആ സാധനം ബലാൽക്കാരേണ നിൻെറ പക്കൽനിന്ന് ഇപ്പോഠംത്തന്നെ തട്ടിപ്പറിച്ചാൽ എന്തു ചെയ്യും?

പറഞ്ഞേടത്തോളം അബദ്ധമായിപ്പോയി എന്നു് ഇപ്പോഴാണു് അവൾക്കു മനസ്സിലായതു്. "വിവരങ്ങൾ അറിവാൻ ശ്രമിച്ചു് അബദ്ധത്തിൽ ആയോ?" എന്നു് അവൾ ഭയപ്പെട്ടു. ഉടനെ അവൾ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന മോതിരം ഊരിയെടുത്തു് "ഇതാ ഇതു വിററു ഞാൻ പറഞ്ഞ പണം എടുത്തുകൊൾക" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതിന്നു സുന്ദരൻ "ഈ മോതിരത്തിന്നു് ആ എഴുത്തു തരികയില്ല." എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ വജ്രലേഖ പെട്ടെന്നു കൈത്തോക്കു നീട്ടിക്കൊണ്ടു് അവന്റെ അടുത്തു ചെന്നു, "നിനക്കു തോക്കിന്റെ ഉണ്ടയോ അതോ മോതിരമോ വേണ്ടതു്?" എന്നു ചോദിച്ചു.

സുന്ദരനെ ആഗ്രഹം ഒരു ഭാഗത്തും ഭയം മറെറാരു ഭാഗത്തും നിന്നു ഞെരുക്കി. ഒടുവിൽ ആ എഴുത്തു് അവിടെ ഇട്ടു മോതിരവും വാങ്ങി പുറത്തേക്കു പോയി. ആ എഴുത്തെടുത്തു വജ്രലേഖ വായിച്ചു. എഴുത്തിലെ താല്പര്യം താഴെ വിവരിക്കുന്നപ്രകാരമായിരുന്നു:—

എഴുത്തു കിട്ടി. വിവരം അറിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ അവിടെ വന്നു നിങ്ങളെ കാണുന്നതിന്നു തീരെ സൌകൎയ്യമില്ല. പലേ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ഉണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു വല്ലതും പറയേണ്ടതുണ്ടെങ്കിൽ സുന്ദരനോടു പറഞ്ഞയച്ചാൽ മതി.

എന്നു്,

നിങ്ങളുടെ സരസ്വതി.

ഈ എഴുത്തു വായിച്ചപ്പോൾ, സരസ്വതിക്കു മൈനാവതിയുടെ കൂട്ടുകെട്ടുണ്ടെന്നും ഈ കള്ളന്മാൎക്കു സരസ്വതി സഹായിക്കുന്നുണ്ടെന്നും വജ്രലേഖ മനസ്സിലാക്കി. സുന്ദ

രൻ ആ എഴുത്ത് ഇങ്ങിനെ ഇട്ടു പോയതിലാണ് വജ്രലേഖയ്ക്ക് അത്യാശ്ചര്യം തോന്നിയത്. അവൾ ആ കത്തു തന്റെ അരക്കെട്ടിൽ തിരുകിവെച്ചു തനിക്ക് അടുത്തുവരാൻപോകുന്ന ആപത്തുകളെപ്പററി ആലോചിപ്പാൻ തുടങ്ങി. മണി പതിനൊന്നടിച്ചു. "ഓ! ഇനിയും അവൻ വരാൻ രണ്ടു മണിക്കൂർ വേണം. അതിനിടയിൽ അല്പം കിടന്നു ക്ഷീണം തീക്കാം." എന്നു കരുതി ഉറങ്ങാൻ നോക്കി. ഉറക്കം വരുന്നില്ല. പെട്ടെന്ന് ആ മുറിയിൽ ഒരു പുകയുടെ ഗന്ധം പരന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി അവൾക്കു തോന്നി. എഴുന്നേററു ചുററും നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു പഞ്ഞിയുടെ ചുരുൾ പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അവൾ കണ്ടു. "ഇതെന്താണ്?" എന്ന് അവൾ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു മേലോട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ ചെറുതായ ഒരു ദ്വാരം കാണുകയും, ശത്രുക്കൾ അതു വഴിയായി പഞ്ഞിച്ചുരുളുകൾ താഴത്തിട്ടതാണെന്ന് അവൾ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. ആ ഘാതകന്മാർ മയക്കം ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരുതരം ദ്രാവകത്തിൽ പഞ്ഞിമുക്കി തീകൊളുത്തി ഇങ്ങിനെ ഇട്ടതു വജ്രലേഖയുടെ പക്കൽ ഉള്ള കൈത്തോക്കിനെ ഭയന്നു മാത്രമായിരുന്നു. ആ പുകയുടെ ശക്തി അവളെ വല്ലാതെ ഉപദ്രവിച്ചു. പാവം! അവൾ എന്തു ചെയ്യും? പുറത്തേയ്ക്കു ചാടുന്നതിന്ന് അവൾ യത്നിച്ചു. നിവൃത്തിയില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അവൾക്കു മറെറാരു യുക്തി തോന്നി. ഉടനെ ഒരു സ്ററൂൾ എടുത്തു ജനലിന്നു ബലമായി ഒന്നിടിച്ചു. ജനലിന്നുണ്ടായിരുന്ന കണ്ണാടികളൊക്കെ പൊടിപൊടിയായി. അകത്തേയ്ക്കു ധാരാളമായി കാററു വന്നുതുടങ്ങിയപ്പോൾ പുകയുടെ ശക്തിയും കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെ ചെ

 യ്ക്കുള്ള പുക മുറിയിൽ ധാരാളം വ്യാപിച്ചതിൽ പിന്നീടായതു കൊണ്ട് അതുവരെ അവൾ ശ്വസിച്ചത് ആ വിഷവായു ആണല്ലോ. ആയത് അവളെ ക്ഷീണിപ്പിക്കുകയും ധാരാളം ശക്തിയെ ഇല്ലാതാക്കിത്തീക്കുകയും ചെയ്തു. അവൾ ബോധം കെട്ടു നിലത്തു വീണു.

ഇരുപത്തിനാലാം അദ്ധ്യായം

ഇങ്ങിനെ വിശ്വസിച്ചവരെ വഞ്ചിക്കുകയോ?

വജ്രലേഖയ്ക്ക് അല്പാല്പമായി ബോധം വന്നുതുടങ്ങി. ചിലർ സംസാരിക്കുന്നത് അവൾ കേട്ടു. നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചു താൻ കിടക്കുന്ന സ്ഥലവും മനസ്സിലാക്കി. തന്റെ രണ്ടുഭാഗവും ചിലർ തന്നെ കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അതിൽ ഒന്നു ജയന്തനാണെന്നും അവൾക്കു മനസ്സിലായി. സംസാരിക്കുന്നതിൽ ജയന്തനെ മാത്രമേ അവൾക്കു മനസ്സിലായുള്ളു. മറേറ ആളെ ഇതുവരെ അവൾ കണ്ടിരുന്നില്ല. "ഇപ്പോൾ ഇവിടെനിന്ന് എഴുന്നേററാലോ?" എന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. എന്നാൽ മരുന്നിന്റെ ശക്തി തീരെ വിട്ടിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടും അവരുടെ സംഭാഷണം കേൾക്കേണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടും ആ നിലയിൽത്തന്നെ കണ്ണടച്ചു കിടന്നു. വജ്രലേഖയ്ക്കു പരിചയമില്ലാത്ത ആ അന്യൻ ജയന്തനോടു "മണി രണ്ടടിച്ചു" എന്നു പറഞ്ഞു.

ജയന്തൻ—ഇതുതന്നെയാണ് നമ്മുടെ ഉദ്ദേശത്തിനു പററിയ സമയം.

അന്യൻ—തോണിയുടെ അടുത്തെത്താൻ വൈകിയാൽ തുറമുഖത്തിൽനിന്നു മടങ്ങുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ പ്രഭാതമായിപ്പോയി എന്നു വരും.

ജയന്തൻ—താമസിക്കരുത്.

അന്യൻ—താമസം പാറുന്നപോലെയാണ് തോന്നുന്നത്.

ജയന്തൻ—എന്തുകൊണ്ട്? തോണി തയ്യാറില്ലേ?

അന്യൻ—അതൊക്കെ തെയ്യാറുണ്ട്.

ജയന്തൻ—നിന്റെ സ്വന്തം തോണിതന്നെയാണോ?

അന്യൻ—അതെ.

ജയന്തൻ—അതു് അപകടമല്ലേ?

അന്യൻ—പുതുതായി ചായംതേച്ചു നമ്പറും പേരും മാററിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഠം രാമലിംഗത്തിന്റെ തോണിയാണെന്നു് ആക്കും തോന്നുകയില്ല. വളരെ വേഗത്തിൽ പോകുന്നതുംകൂടിയാണ്.

ജയന്തൻ—ഇത്രയൊക്കെ നമ്മഠം സൂക്ഷിച്ചിട്ടും അവസാനം അബദ്ധത്തിൽ കലാശിക്കുമോ എന്നാണ് ഭയം.

അന്യൻ—അല്പംപോലും ഭയപ്പെടാനില്ല. എന്റെ തോണിയെ ഓടിച്ചു പിടിക്കുന്നതിന്നു് ഒരു തീബോട്ടിന്നു കൂടി കഴികയില്ല. അത്രയും വേഗമുണ്ട്.

ജയന്തൻ—നാം ഒന്നു ചെയ്തതു നന്നായില്ല.

അന്യൻ—അതെന്താണ്?

ജയന്തൻ—മറേറ വണ്ടിയിൽ വണ്ടിക്കാരനും സരസ്വതിയും ഭീമസിങ്ങും മാത്രമല്ലേ ഉള്ളൂ?

അന്യൻ—അതുകൊണ്ടെന്താണ്?

ജയന്തൻ—വല്ല ആപത്തും നേരിട്ടാൽ രക്ഷപ്പെടുന്നതിന്നുള്ള സാമത്ഥ്യം ഭീമസിങ്ങിന്നു കുറയും.

അന്ന്യൻ—പ്രതാപസിംഹനെ നല്ല ബന്ധവസ്സിൽത്തന്നെയല്ലേ വെച്ചിട്ടുള്ളത്?

ജയന്തൻ—കൈകളും കാലുകളും കെട്ടിയതിന്നു പുറമേ സംസാരിക്കുന്നതിന്നുകൂടി നിവൃത്തിയില്ലാതാക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ട്.

അന്ന്യൻ—പിന്നെ എന്താണ് വിചാരിക്കാനുള്ളത്?

ജയന്തൻ—പോലീസ്സുകാർ കണ്ടു വണ്ടി നിറുത്തിയാൽ—

അന്ന്യൻ—അതുണ്ടാവാത്തതാണ്.

ജയന്തൻ—ഒരു സമയം സരസ്വതിതന്നെ തുറമുഖത്തു വെച്ചു സംഗതി വെളിപ്പെടുത്തിയാൽ—എന്തു ചെയ്യും?

അന്ന്യൻ—നമ്മൾ അടുത്തുള്ളപ്പോൾ അവൾ അങ്ങിനെ ചെയ്കയില്ല.

ജയന്തൻ—അവൾ പെണ്ണല്ലേ! പെണ്ണുങ്ങളുടെ ബുദ്ധിക്കുണ്ടോ ഉറപ്പ്?

അന്ന്യൻ—അതു പറയേണ്ട. ഒരിക്കലും അവൾ നമുക്കു ദ്രോഹം ചെയ്കയില്ല.

ജയന്തൻ—അങ്ങിനെതന്നെ വിശ്വസിക്കാം.

അന്ന്യൻ—അവൾ വിശ്വസിക്കത്തക്കവൾതന്നെയാണ്.

ജയന്തൻ—എന്തുതന്നെയായാലും നമ്മളിൽ ആരെങ്കിലും ഒരാൾ ആ വണ്ടിയിൽ വേണ്ടതായിരുന്നു.

അന്ന്യൻ—അവനെ ശരിയായി കെട്ടിയിരിക്കെ പിന്നെ എന്തിന്നു സംശയിക്കുന്നു?

ജയന്തൻ—അവൻ എത്രയോ പ്രാവശ്യം തോല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇക്കുറി അങ്ങിനെ വിടാൻ പാടില്ല.

അന്ന്യൻ—അവന്റെ ഭാൎയ്യയെയാണ് നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിക്കേണ്ടത്. അവൾ നിന്നെത്തന്നെ തോല്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ജയന്തൻ—അവൾ വല്ലാത്ത സാമൎത്ഥ്യമുള്ളവളാണ്. അവൾക്കു കൊടുത്ത മരുന്നിന്റെ ശക്തി കടപ്പുറത്തെത്തുന്നതുവരെയ്ക്കു മതിയാകയില്ലേ?

അന്ത്യൻ—തിച്ചയായും മതിയാകും. കുറച്ചെങ്കിലും അധികമാകുമെന്നല്ലാതെ മരുന്നു മതിയായില്ല എന്നു വരുന്നതല്ല.

ജയന്തൻ—മരിക്കത്തക്കവിധം മരുന്ന് അധികരിപ്പിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ! നീ അതും ചെയ്യും.

അന്ത്യൻ—അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ പാടില്ല.

ജയന്തൻ—എന്തുകൊണ്ട്?

അന്ത്യൻ—അന്വേഷിച്ചു പോലീസ്സുകാർ എത്തിപ്പോയെങ്കിൽ നാം അവളേയും വിട്ട് ഓടേണ്ടി വരും.

ജയന്തൻ—അതുകൊണ്ടെന്താണ്?

അന്ത്യൻ—നമ്മുടെ മേൽ കൊലക്കുററംകൂടി ചുമത്തും. ഇപ്പോൾ കൊല്ലുന്നതിന്നു ശ്രമിച്ചു എന്ന കുററമേ ഉള്ളൂ.

ജയന്തൻ—നീ നല്ല ആലോചനയുള്ളവനാണ്.

അന്ത്യൻ—പോലീസ്സിന്റെ കയ്യിൽ പെടാതിരിക്കാൻ എന്തൊക്കെ അറിഞ്ഞിരിക്കണം?

ജയന്തൻ—എനിക്കൊന്നു ചോദിക്കാനുണ്ട്: സ്വയംപ്രഭയെ ഇനി എന്തു ചെയ്വാനാണ് വിചാരിക്കുന്നത്?

അന്ത്യൻ—അവളെ മടക്കിക്കൊടുക്കാൻതന്നെ.

ജയന്തൻ—അതും അപകടമല്ലേ?

അന്ത്യൻ—ഒരിക്കലും അല്ല. ഒരു ദിവസം രാത്രി നല്ലവണ്ണം ഇരുട്ടായാൽ അവളെ ഭാസ്കരവിലാസത്തിന്നടുത്ത റോഡിൽ കൊണ്ടുവിട്ടാൽ മതി. അതാണ് നല്ലത്.

ജയന്തൻ—പോലീസ്സുകാർ അവളെ കണ്ടാൽ ഭാസ്കരവിലാസത്തിൽ എത്തിക്കും, ഇല്ലേ?

അന്യൻ—അത്രമാത്രം.

ജയന്തൻ—ആ ഏപ്പാട്ട തരക്കേടില്ല.

അന്യൻ—അല്ല! നമ്മൾ തുറമുഖത്തിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ അവർ സംഭാഷണം നിറുത്തി. വഞ്ജുലേഖയ്ക്ക് ഇവരുടെ ഈ സംഭാഷണം അളവില്ലാത്ത സന്തോഷത്തെ ഉണ്ടാക്കി. അവൾ പ്രജ്ഞയില്ലാത്ത നില നടിക്കുന്നതിന്നാണ് പ്രയാസപ്പെട്ടത്. ഒരേ നിലയിൽ അധികസമയം കിടന്നതുകൊണ്ട ശരീരത്തിൽ പല ദിക്കിലും വേദന തുടങ്ങി. അനങ്ങിയാൽ അപകടമാണെന്നു ബോദ്ധ്യമുള്ളതുകൊണ്ട് ആ സ്ഥിതിയിൽത്തന്നെ അവൾ കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവന്നു. എന്നാലും, തന്നേയും തന്റെ ഭത്താവിനേയും തോണിയിൽ കയററി കൊണ്ടുപോയി കടലിൽ തള്ളിയിട്ടു കൊല്ലാനാണ് ഇവരുടെ ഭാവമെങ്കിലും തന്നെ ദൈവം സഹായിക്കുമെന്ന് അവൾ പൂണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചു ദൈവത്തെ പ്രാത്ഥിച്ചുകൊണ്ട മയക്കമുള്ളതുപോലെതന്നെ കിടന്നു.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കേ ഒരാൾ വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങി, "ആ വിളക്ക് ഇവളുടെ മുഖത്തു കാണിക്കു. സ്മരണ വന്നുവോ എന്നു നോക്കട്ടെ." എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ മറേറവൻ വിളക്ക് അവളുടെ മുഖത്തിന്നു നേരെ പിടിച്ചു. ഇവരുടെ സംഭാഷണം കേട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട വഞ്ജുലേഖ യാതൊരു വികാരവും ഇല്ലാത്തവിധംതന്നെ കിടന്നു. അവർ നോക്കി "ഇവൾക്ക് ഇനിയും ബോധം വന്നിട്ടില്ല." എന്നു രണ്ടാളും പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖ തനിക്കു രണ്ടാമതു ജീവൻ വന്നതുപോലെ വിചാരിച്ചു. അവൾ ഇങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവളുടെ ഗതി എന്തായിരിക്കും?

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കേ മറ്റേ വണ്ടിയും വന്നുചേൎന്നു. അപ്പോൾ ജയന്തൻ "മറ്റേവണ്ടിയും വന്നു." നോക്കുക. അവർ പ്രതാപസിംഹനെ വണ്ടിയിൽനിന്നു വലിച്ചു താഴത്തിടുകയാണ്. നല്ല സമയം; ഇരുട്ടു നമ്മെ നല്ലവണ്ണം സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖയുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കും? അവൾ എന്തു ചെയ്യും? ഇതുവരെയും സഹായമായി നിന്ന ദൈവം ഇനിയും അവളെ സഹായിക്കാതിരിക്കുമോ? "ഇപ്പോൾത്തന്നെ എഴുന്നേറ്റ് ഇവരെ വെടിവെച്ചു വീഴ്ത്തിയാലോ?" എന്ന് അവൾ വിചാരിച്ചു. ഇങ്ങിനെ അവൾ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ വണ്ടിയുടെ അടുത്ത് ആരോ ഒരാൾ വന്നു "സഹായിക്കുക" എന്നു മെല്ലെ പറയുന്നതു കേട്ടതും ജയന്തൻ, "അയ്യോ! പ്രതാപസിംഹൻ ചതിച്ചുവോ?" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഓടിപ്പോയതും, "പ്രതാപസിംഹനെ വിടാൻ പാടില്ല. ഇവളെപ്പറ്റി ഭയപ്പെടാനില്ല. ഏതു വിധത്തിലും പ്രതാപസിംഹനെ വിടാതിരിക്കണം." എന്നു പറഞ്ഞു മറ്റേ ആൾ പിന്നാലെത്തന്നെ ഓടിപ്പോയതും ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ രണ്ടുപേരും തന്നെ വിട്ട് ഓടിപ്പോയതായി അറിഞ്ഞ വഞ്ജുലേഖ, കണ്ണുകൾ തുറന്നു നോക്കി. തൻെറ കൈത്തോക്ക് അരക്കെട്ടിൽ കാണായ്കയാൽ അവൾ നടുങ്ങി. എഴുന്നേറ്റു താൻ കിടന്നിരുന്ന വണ്ടിയിൽ

ത്തിനോക്കിയപ്പോൾ അവളുടെ കൈത്തോക്കിന്മേലാ ണ് തട്ടിയത്. "ഞാൻ ജീവിച്ചു" എന്നു പറഞ്ഞ് അവൾ വണ്ടിയിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങി, "എടാ നീയാണോ എന്നെ ഇവൾക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്ത വണ്ടിക്കാരൻ? നിന്നെ ഇപ്പോൾ തന്നെ വെടിവെച്ചു വീഴ്ത്തിയേക്കാം. വിശ്വസി ച്ചവരെ ചതിക്കുകയോ? അതും ഒരു സ്ത്രീയെ" എന്നു പറ ഞ്ഞു തോക്ക് അവന്റെ നേരെ നീട്ടി. വണ്ടിക്കാരൻ ഭയ പ്പെട്ട് "അയ്യോ! ക്ഷമിക്കണം. പണത്തിനുള്ള ആശ കൊണ്ട് അങ്ങിനെ ചെയ്തതാണ്. ക്ഷമിക്കണം. ഇനി നിങ്ങൾ പറയുമ്പോലെ കേട്ടുകൊള്ളാം" എന്നു പറഞ്ഞ പ്പോൾ വജ്രലേഖ ഇരിക്കട്ടെ, സമയമില്ല. ഉടനെ വണ്ടി ഓടിച്ച് സ്റ്റേഷ്യനിൽ ചെന്ന് ഒരു കത്തു കൊടുക്കണം" എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട് വണ്ടിക്കാരൻ "അങ്ങിനെ തന്നെ ചെയ്തുകൊള്ളാം എന്റെ ജീവൻ മാത്രം എനിക്കു കിട്ടിയാൽ മതി" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ ഒരു എ ഴുത്തെഴുതി അവന്റെ പക്കൽ കൊടുക്കുകയും അവൻ വണ്ടി ഓടിച്ചു നഗരത്തിലേയ്ക്കു പോകയും ചെയ്തു. പിന്നെ അവൾ ഒട്ടുംതന്നെ അവിടെ താമസിക്കാതെ ലഹള നട ക്കുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കു നടന്നു. രണ്ടു നിമിഷംകൊണ്ടു സ്ഥ ലത്തെത്തി. അന്യോന്യം കാണ്മാൻ കഴിയാത്തവിധം ഇരുട്ടു വ്യാപിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു വജ്രലേഖ അവിടെ ചെ ന്നത് ആരും കണ്ടില്ല. വജ്രലേഖയ്ക്കും അവർ ആരൊക്കെ യാണെന്നു മനസ്സിലായില്ല. എന്നാൽ ശക്തിയിൽ ലഹള നടക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവൾക്കു മനസ്സിലായി. അവൾ ഒരു ഭാഗത്തേയ്ക്ക് ഒതുങ്ങിനിന്നു. പ്രതാപസിംഹൻ സുന്ദരനെ അടിച്ചു വീഴ്ത്തിയതു വജ്രലേഖയ്ക്കു മനസ്സിലാവുകയും "ഹാ!

സരസ്വതി! നീ വാഗ്ദത്തം ചെയ്തപ്രകാരം സഹായിച്ചു" എന്നു പറയുകയും ചെയ്തു.

അപ്പോൾത്തന്നെ ഒരാൾ "സരസ്വതി! നിന്നെ സ്വയംപ്രഭയെ കട്ടു എന്ന സംഗതിക്കു വാറണ്ടപ്രകാരം തടയുന്നു" എന്നു പറയുന്നതു വഞ്ജുലേഖ കേട്ടു. ശബ്ദംകൊണ്ടു പറഞ്ഞതു ഗണപതിദാസ്സാണെന്നും അവൾക്കു മനസ്സിലായി. "ഗണപതിദാസ്സ്! നിങ്ങൾ ഇവളെ വിട്ടേയ്ക്കു. ഇവൾ ഒന്നും ചെയ്യാത്തവളാണ്" എന്നു പ്രതാപസിംഹൻ പറഞ്ഞതും അതേനിമിഷംതന്നെ അവൾ കേട്ടു.

ഇരുപത്തഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

പോലീസ്സുകാർ വരുന്നുണ്ട്, ഓടിക്കൊള്ളുക.

തോണിക്കാരിൽ ഒരുവനും ജയന്തനും അവിടെ എത്തിയതും ജയന്തൻ ഊക്കോടുകൂടി പ്രതാപസിംഹനെ അടിച്ചു വീഴ്ത്തിയതും ആയ കാഴ്ച വഞ്ജുലേഖയുടെ അസാധാരണധൈര്യത്തെ അവളിൽനിന്നു ബലാൽകാരേണ പിടിച്ചുപറിച്ചെടുത്തതുപോലെ ആക്കിത്തീർത്തു. അതേ നിമിഷംതന്നെ ശത്രുക്കൾ ഗണപതിദാസ്സിനേയും വളഞ്ഞു പിടിച്ചു വീഴ്ത്തിയതും അവൾ കണ്ടു. ഇതൊക്കെ കണ്ടു യാതൊരു നിവൃത്തിമാർഗ്ഗവും തോന്നാതെ നില്ക്കുന്ന വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു് ഒരു സ്ത്രീ തന്റെ അടുത്തു വരുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി. "ഹാ! സരസ്വതിയോ! വേണ്ട സമയം സഹായിച്ചു" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വഞ്ജുലേഖ അവളുടെ ചുമലിൽ

കൈ വെച്ചപ്പോഠം സരസ്വതി, "വജ്രലേഖേ! നീ രക്ഷപ്പെട്ടുകൊഠംക. ഉടനെ കുറെ പോലീസ്സുകാരെ അയക്കുക." എന്നു പറഞ്ഞു. വജ്രലേഖ, "പോലീസ്സിന്നു് അറിവുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഉടനെ എത്തും" എന്നു പറഞ്ഞു് അവിടെനിന്നു നഗരത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചാലോ എന്നു് ആലോചിച്ചു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ അവഠംക്കു മനസ്സുവരുന്നില്ല. എന്നാൽ അവിടെ നില്ക്കുന്നതു് അപകടമാണെന്നു ബോദ്ധ്യവും അവഠംക്കുണ്ടു്. "തോണിക്കാരനെ ഭയപ്പെടുത്തി അവിടെനിന്നു തോണിയും കൊണ്ടു് ഓടിപ്പിക്കുന്നതു് അത്യാവശ്യമാണു്" എന്നു് അവഠംക്കു തോന്നി. അവഠം പതുങ്ങി പതുങ്ങി തോണിയുടെ അടുത്തെത്തി. നോക്കിയപ്പോഠം അതിൽ ഒരുവൻ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. "എടാ ദുഷ്ടാ! ഈ ചതിയന്മാരുടെകൂടെ വെട്ടു മരിക്കേണ്ട എന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഉടനെ ഇവിടം വിട്ടു പോകണം. ഇല്ലെങ്കിൽ ആദ്യത്തെ വെടി നിനക്കു്" എന്നു വജ്രലേഖ പറഞ്ഞു തോക്കു നീട്ടിയപ്പോഠം മാത്രമേ തോണിക്കാരൻ അവളെ കണ്ടുള്ളു. അവൻ ഭയപ്പെട്ടു വിറച്ചുകൊണ്ടു് "നിങ്ങഠം ഇവിടെ എങ്ങിനെ വന്നു? ഞാൻ പോയിക്കൊള്ളാം. എന്നെ വെടി വെക്കേണ്ട. ഞാൻ ദരിദ്രനാണു്. കൂലിക്കു പ്രവൃത്തി എടുക്കുന്നു. ഇതാ ഞാൻ പോയിക്കൊള്ളാം" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോഠം വജ്രലേഖ, "ഞാൻ ഇവിടെത്തന്നെ നില്ക്കും. തിരിച്ചുവന്നാൽ മരണം നിശ്ചയം." എന്നു പറഞ്ഞു് അവനെ ഓടിച്ചു.

വജ്രലേഖ കുറച്ചുനേരം അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. അവൻ തിരിച്ചുവരികയില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടശേഷം അവിടെനിന്നു മടങ്ങി. കുറച്ചു നടന്നപ്പോഠം വീണ്ടും സരസ്വ

തിയെ കണ്ടുമുട്ടി. "അല്ല! വഞ്ജുലേഖേ! നീ ഇനിയും ഇവിടെത്തന്നെ നില്ക്കുകയാണോ? പോലീസ്സുകാർ വന്നില്ലല്ലോ! അതാ അവർ പ്രതാപസിംഹനെ എടുത്തു തോണിയുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകാനാണ് ഭാവം" എന്നു സരസ്വതി പറഞ്ഞപ്പോൾ "പോലീസ്സുകാർ ഇപ്പോൾ എത്തും. തോണിയും തോണിക്കാരനും അവിടെ ഇല്ല. അവനെ ഞാൻ ഓടിച്ചു" എന്നു വഞ്ജുലേഖ മറുപടി പറഞ്ഞ് അവിടെനിന്നു വേഗത്തിൽ നടന്നു. ഏകദേശം ഇരുപതടി ദൂരത്തുനിന്ന് "ഹാ! ഞാൻ ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്" എന്ന് ആരോ പറയുന്നത് അവൾ കേട്ടു. ആ പറഞ്ഞതു ഗണപതിദാസ്സാണെന്ന് അറിഞ്ഞു വഞ്ജുലേഖ അടുത്തുചെന്ന് "നിങ്ങൾ ദൈവഗത്യാ ജീവിച്ചു" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഗണപതിദാസ്സ്—ഹാ! നീ ആ—

വഞ്ജുലേ—ഇപ്പോൾ അതൊന്നും പറയാനുള്ള സമയമല്ല. ഇതാ ആ ഘാതുകന്മാർ എന്റെ ഭർത്താവിനെ കടലിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു. എന്നാൽ അവർ ഏർപ്പെടുത്തിയ തോണിയും തോണിക്കാരനും അവിടെ ഇല്ല. അവനെ ഞാൻ ഓടിച്ചു. അവിടെ ചെന്നാൽ അവർ മേലോട്ടു നോക്കും.

ഗണപതിദാസ്സ്—പ്രതാപസിംഹന്ന് അത്ര അപകടം പററിയതായി തോന്നിയില്ലല്ലോ. അഞ്ചു മിനിട്ടു മുമ്പാണ് ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചിരുന്നത്.

വഞ്ജുലേ—അഞ്ചു മിനിട്ടു മുമ്പിൽ അങ്ങിനെതന്നെ ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ആ ഘാതുകന്മാർ വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തെ പിടികൂടി.

ഗണപതിദാസ്സ്—ഇരിക്കട്ടെ, ഞാൻ സരസ്വതിയെ തടഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവളെ വിട്ടയപ്പാൻ പറഞ്ഞുവല്ലോ; അതിന്നുള്ള കാരണം എന്ത്?

വജ്രലേ—അതുകൊണ്ട് എന്താണ്? അവൾ കുററം ചെയ്യാത്തവൾ തന്നെയാണ്.

ഗണപതിദാസ്സ്—ഞാൻ അവളെപ്പററി അങ്ങിനെ വിചാരിക്കുന്നില്ല. അവൾ ഇതിൽ കുററക്കാരി തന്നേയാണ്. ഈ കേസ്സിൽ എനിക്കു ബഹുമതി സിദ്ധിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്ന് ഇഷ്ടമില്ലാത്തതുപോലെ തോന്നുന്നു.

വജ്രലേ—അതു വിചാരിക്കരുത്. അദ്ദേഹം അവളെ സഹായിച്ചു പറഞ്ഞതു തക്കതായ കാരണം ഉള്ളതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ്.

ഗണപതിദാസ്സ്—എന്താണ് കാരണം?

വജ്രലേ—അവളാണ് അദ്ദേഹത്തെ കെട്ടഴിച്ചു സ്വതന്ത്രനാക്കി തീർത്തത്.

ഗണപതിദാസ്സ്—അതെങ്ങിനെ നി അറിഞ്ഞു?

വജ്രലേ—അവൾ ഞങ്ങൾ രണ്ടാളെയും രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതാണെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ഗണപതിദാസ്സ്—പിന്നെ എന്തുകൊണ്ട് അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടില്ല?

വജ്രലേ—അവൾക്കു നിവൃത്തിയുള്ളേടത്തോളം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഞങ്ങൾ രക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും. എന്നാൽ നിങ്ങൾ അവളെ തടഞ്ഞതുകൊണ്ട് അല്പം അബദ്ധം പററി. ഇനി പറഞ്ഞിട്ടു ഫലമില്ല.

ഇപ്പോഠം താൻ ചെയ്യേടത്തോളം തെററായിപ്പോയി എന്ന ബോദ്ധ്യം ഗണപതിദാസ്സിന്നു് ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹം വ്യസനത്തോടുകൂടി "ഇനി നാം ചെയ്യേണ്ടതു് എന്താണു്" എന്നു ചോദിച്ചു. അതിന്നു വജ്രലേഖ, "നാം ഒരു നിമിഷംപോലും വെറുതെ കളഞ്ഞുകൂട. പോലിസ്സിൻെറ സഹായം ആവശ്യമാണു്. എന്നാൽ ഒന്നു ചെയ്യാം. ഒരു വെടിവെച്ചു് ഇവരെ ഭയപ്പെടുത്താം." എന്നു പറഞ്ഞു് ഒരു വെടിപൊട്ടിച്ചു. ഉടനെ രണ്ടാളും അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു. "ഇതാ പോലീസ്സുകാർ എത്തിപ്പോയി. ഓടിക്കൊള്ളുക" എന്നു് ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണു് നടന്നതു്. ഇവർ കുറച്ചുദൂരം ചെല്ലുമ്പോഴേയ്ക്കും പോലീസ്സുകാർ വരുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. ഉടനെ വജ്രലേഖ, "പോലീസ്സുകാർ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. വണ്ടിക്കാരൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതും നല്ല കാലം തന്നെ" എന്നു പറഞ്ഞു നിന്നു.

പോലിസ്സുകാർ അടുത്തെത്തിയപ്പോഠം അവഠം "ഓടുവിൻ! കടല്ക്കരയിലേയ്ക്കു് ഓടുവിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു് അവരെ ഉത്സാഹപ്പെടുത്തി. ഗണപതിദാസ്സും അവരെ പിൻതുടൎന്നു. അപ്പോഠം വജ്രലേഖ, ഞാൻ ഇവിടെത്തന്നെ നില്ക്കാം. നിങ്ങഠം ആ ഘാതുകന്മാരെ പിടിച്ചു് എൻെറ ഭൎത്താവിനെ വിടുവിച്ചാൽ അടയാളമായി കാഹളം ഊതണം. എന്നാൽ മൈനാവതിയെപ്പററി ചില വിവരങ്ങഠംകൂടി അറിയാനുള്ളതു് ഇപ്പോഠംതന്നെ ഞാൻ ചെന്നു് അറിയാം. ഞാൻ മൈനാവതിയുടെ വീട്ടിൽ ഉള്ളതായി അദ്ദേഹത്തോടു പറയുകയും വേണം" എന്നു പറഞ്ഞു ഗണപതിദാസ്സിനെ വിട്ടു.

അവർ അവിടെ എത്തി രണ്ടു മിനിട്ടുകൊണ്ടു "വഞ്ജുലേഖേ! നിനക്കു പോകാം. പിടിക്കേണ്ടവരെയൊക്കെ പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞു." എന്നു കാണിക്കുന്ന കാഹളശബ്ദം അവൾക്കു കേൾപ്പിച്ചു. ഉടനെ അവൾ അവിടം വിട്ടു നഗരത്തിലേയ്ക്കു നടന്നു. അവൾ ഉദ്ദേശിച്ച കാര്യത്തിൻെറ ഗൌരവം ആ ഇരുട്ടുകൊണ്ട് അവൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉപദ്രവത്തെ ഓക്കുന്നതിന്നുകൂടി ഇടകൊടുത്തില്ല. ദൈവം അവളുടെ ദയനീയമായ തൽക്കാലസ്ഥിതി കണ്ടു് അവളെ സഹായിക്കുന്നതിനായി അയച്ചതാണെന്നു തോന്നത്തക്കവിധം, ആദ്യം അവളെ വഞ്ചിച്ചവനും പിന്നെ അവളുടെ മിരട്ടലുകൾക്കു ഭയപ്പെട്ടു പോലീസ്സുകാരെ വിളിക്കുന്നതിന്നു പോയവനും ആയ ആ വണ്ടിക്കാരൻ അവളുടെ അടുത്തെത്തി. അവൻ ഒരു കാൽ ഞൊണ്ടിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നവനായതുകൊണ്ടു വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു് ആ ഇരുട്ടിലും അവനെ കണ്ടറിയുന്നതിന്നു പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. "നീ പറഞ്ഞ പ്രകാരംതന്നെ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പോലീസ്സുകാർ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ആവട്ടെ നീ എങ്ങോട്ടാണ് ഇപ്പോൾ പോകുന്നതു്?" എന്നു് അവൾ ചോദിച്ചു. "ഇവിടെ എന്തൊക്കെയാണ് നടക്കുന്നതു് എന്നു നോക്കാനാണ് വന്നതു്" എന്നു് അവൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ വഞ്ജുലേഖ, "ഇരിക്കട്ടെ, നഗരത്തിലേയ്ക്കു പോയിട്ടു കുറച്ചു കാര്യമുണ്ടു്. നിനക്കു തക്ക സമ്മാനം തരുന്നുണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞു. വണ്ടിക്കാരനും അതു സമ്മതിച്ചു് നഗരത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവർ അധികം ദൂരം ചെല്ലുന്നതിന്നു മുമ്പേതന്നെ വഴിയിൽവെച്ചു തോണിക്കാരനെ കണ്ടുമുട്ടി. അവൻ തോണി വളരെ ദൂരത്തു കൊണ്ടുപോയി മറെറാരു ഭാഗത്തു കെട്ടിയ

താനും ശത്രുക്കളെ പോലീസ്സുകാർ ബന്ധനത്തിലാക്കിയ താനും പറഞ്ഞപ്പോൾ "നല്ലതു്. നിന്നെ ദൈവം സഹായിക്കും. ഞാനും നിനക്കു നല്ല സമ്മാനം തരുന്നതാണ്" എന്നു പറഞ്ഞു വേഗത്തിൽ നടന്നു. മൈനാവതിയെ കണ്ടു് അവളുടെ രഹസ്യങ്ങൾ അറിയേണമെന്നാണല്ലോ വജ്രലേഖയുടെ ഉദ്ദേശം. എന്നാൽ അവളുടെ സഹായികൾ പോലീസ്സുകാരുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ട വിവരം അവൾ അറിയുന്നതിന്നുമുമ്പു് അവളെ കണ്ടു സംസാരിച്ചാൽ മാത്രമേ കള്ളികൾ അറിവാൻ കഴികയുള്ളൂ എന്നു വജ്രലേഖ കരുതി. മൈനാവതി ഈ കേസ്സിൽ എത്രകണ്ടു കുററക്കാരിയാണെന്നറിയേണ്ടതു മാത്രമാണു് വജ്രലേഖയ്ക്കു ബാക്കിയുള്ള ചുമതല. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണു് ശത്രുക്കളുടെ കയ്യിൽനിന്നു രക്ഷ പ്രാപിച്ച തൻെറ പ്രാണനാഥനെ കാണ്മാൻകൂടി കാത്തുനില്ക്കാതെ അവൾ നടന്നതു്. നോക്കുക! അവൾ തൻെറ സുഖത്തിന്നും സന്തോഷത്തിന്നും ആസ്പദമായ നാഥനെ വീണ്ടുകിട്ടിയതുകൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തിപ്പെട്ടന്നില്ല. കൃത്യനിഷ്ഠയും ആലോചനാശക്തിയും ഉള്ള ഒരു സാധ്വിയുടെ ലക്ഷണം ഇതുതന്നെയാണു്.

ഇരുപത്താറാം അദ്ധ്യായം

നീ ജാലവിദ്യക്കാരിയോ, മന്ത്രവാദിനിയോ?

നേരം പ്രഭാതമാകാറായി. മൈനാവതി എപ്പോഴും കാലത്തേ എഴുന്നേല്ക്കാറുണ്ടു്. ഇവൾ സാധാരണ പണക്കാരെപ്പോലെ ശരീരത്തിൽ സൂര്യരശ്മി തട്ടുന്നതുവരെ കിട

ന്നാറങ്ങാറില്ല. സാധാരണ ഒരു സ്ത്രീക്കു വേണ്ടുന്ന എല്ലാ ഗുണങ്ങളും അവൾക്കുണ്ടെന്ന് അവളുടെ ശത്രുക്കൾകൂടി സമ്മതിക്കും.

ഇന്നും മൈനാവതി സാധാരണപോലെ എഴുന്നേററു നിത്യകൃത്യങ്ങൾ കഴിച്ച്, അതിഥികളെ സല്ക്കരിക്കാനുള്ള മുറിയിൽ വന്നിരുന്ന് അവിടെ വന്നിരുന്ന മറെറാരു സ്ത്രീയോടു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവർ രണ്ടാളും ഉത്സാഹത്തോടും സന്തോഷത്തോടും കൂടെത്തന്നെയാണ് സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. എന്നാലും മൈനാവതിയുടെ ഉള്ളിൽ എന്തോ കലശലായ ഒരു വ്യസനം തട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയുള്ളവർക്ക് അവളുടെ മുഖഭാവംകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കാം. "ഉള്ളിലെ കളവു മുഖത്തു കാണാം" എന്ന പഴമൊഴി എങ്ങിനെ തെററാകും?

ഇവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ "മൈനാവതി! ഞാൻ രക്ഷപ്പെട്ടു. കണ്ടില്ലേ?" എന്ന് അവിടെ വന്നവൾ പറഞ്ഞു.

മൈനാവതി—വഞ്ജുലേഖേ! നീ ഇപ്പോൾ എന്തപകടത്തിൽനിന്നാണ് രക്ഷപ്പെട്ടത്?

വഞ്ജുലേ—നീ അറികയില്ലേ?

മൈനാവതി—ഞാൻ ഒന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല; പറയൂ.

വഞ്ജുലേ—സുന്ദരൻേറയും മററും സഹായത്തോടുകൂടി ഒരാഴ്ച്ചമുമ്പ് എൻെറ ഭർത്താവിനെ പിടിച്ചതുപോലെ എന്നേയും പിടിക്കുന്നതിന്നു നിങ്ങൾ ഏർപ്പാടു ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ലേ?

മൈനാവതി—എന്താണത്?

വഞ്ജുലേ—ഇതൊന്നും നീ അറികയില്ലേ?

മൈനാവതി—ഞാൻ നിന്നെ പിടിക്കുന്നതിന്നു് ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്നുവെന്നോ?

വഞ്ജുലേ—അതെ.

മൈനാവതി—നീ ഇങ്ങിനെ തെററിദ്ധരിക്കുന്നതിനുണ്ടായ കാരണം എന്തു്?

വഞ്ജുലേ—നിനക്കു വേണ്ടപ്പെട്ട സുന്ദരൻതന്നെയാണു് വിവരമൊക്കെ എന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നതു്.

മൈനാവതി—ഞാൻ നിന്നോടും നിൻെറ ഭർത്താവിനോടും ഉള്ള വിരോധംകൊണ്ടു നിങ്ങളെ പിടിക്കാൻ ഏർപ്പാടു ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു് അവൻ പറഞ്ഞുവോ?

വഞ്ജുലേ—ഉവ്വ്; അവൻ പറഞ്ഞു.

മൈനാവതി—ഹാ! അവൻ അത്ര നീചനാണോ?

വഞ്ജുലേ—നീ അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടില്ലേ?

മൈനാവതി—ഞാൻ അതും ചെയ്യേണമെന്നോ?

വഞ്ജുലേ—സുന്ദരൻ നിൻെറ ഒരു ശമ്പളക്കാരനല്ലേ?

മൈനാവതി—അതെ.

വഞ്ജുലേ—അവൻെറ നടവടികളെപ്പററി നിനക്കറികയില്ലേ?

മൈനാവതി—ഇതേ ചോദ്യംതന്നെ മുമ്പൊരു പ്രാവശ്യം നീ എന്നോടു ചോദിച്ചു. അവനെപ്പററി എനിക്കു നല്ല വിവരം ഇല്ല. അവൻ ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു നീചനാണെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടേ ഇല്ല.

വഞ്ജുലേ—ഇരിക്കട്ടെ, ജയന്തനും നിൻെറ ശമ്പളക്കാരൻ തന്നെയോ?

മൈനാവതി—ജയന്തനെപ്പററി ഞാൻ കേട്ടിട്ടുംകൂടിയില്ല.

ഇങ്ങിനെ മൈനാവതി മറുപടി പറയുമ്പോഠം അവളുടെ മുഖത്തിൻെറ വികാരം വജ്രലേഖയെ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. മൈനാവതി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പെട്ടന്നെഴുന്നേററു വജ്രലേഖയുടെ രണ്ടു കൈകളും പിടിച്ചുകൊണ്ട് എന്തോ പറയാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോഴയ്ക്കും വജ്രലേഖ, "നിനക്ക് അവരെപ്പററി കേട്ടറിവുകൂടി ഇല്ല്യ, അല്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

മൈനാവതി—നീ ജാലവിദ്യക്കാരിയാണോ? അതല്ല്യ മന്ത്രവാദം നിശ്ചയമുള്ളവളോ?

വജ്രലേ—എനിക്കു മന്ത്രവാദവും നിശ്ചയമില്ല്യ, ഇന്ദ്രജാലവും നിശ്ചയമില്ല്യ; എന്നാൽ നിനക്ക് അറിയേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ വിവരമൊക്കെ ഞാൻ പറയാം. പക്ഷേ ചിലതിന്നൊക്കെ നീ മറുപടി പറയേണ്ടതുണ്ടാകും. നിൻെറ രഹസ്യങ്ങളെപ്പററി എനിക്കറിയേണമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇപ്പോഠം ചിലതൊക്കെ എനിക്കു മനസ്സിലായി. നീ ഒരു കുററത്തിലും പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങഠംക്കുള്ള സംശയത്തെ ഇല്ലാതാക്കിത്തീക്കേണ്ടതല്ലേ? അതുകൊണ്ടു സത്യം പറയുക. അറിഞ്ഞേടത്തോളം ഞാനും പറയാം.

മൈനാവതി—എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ള രഹസ്യങ്ങഠം ഞാൻ പറയാം. മററുള്ളവരെപ്പററിയും ചിലതൊക്കെ എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ അതുകളെ ഞാൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതല്ല എന്ന് ആദ്യംതന്നെ പറയുന്നു.

വജ്രലേ—ആരെയൊക്കെ സംബന്ധിച്ചതു്?

മൈനാവതി—അതു ഞാൻ പറകയില്ല്യ.

വഞ്ജുലേ—എന്നാൽ എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു ഞാൻതന്നെ മറുപടി പറയട്ടെ?

മൈനാവതി—അറിഞ്ഞാലല്ലാതെ പറയുമോ?

വഞ്ജുലേ—സരസ്വതി എല്ലാ രഹസ്യങ്ങളേയും എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

മൈനാവതി—സരസ്വതി എന്ന അവളുടെ യഥാൎത്ഥനാമം നിന്നോട്ട് ആരാണ് പറഞ്ഞത്?

വഞ്ജുലേ—അവൾതന്നെ എന്നോടു പറഞ്ഞു. അവളുടെ രഹസ്യങ്ങളുടെ മൎമ്മം ഭീമസിംഹനാണെന്നും എനിക്കറിയാം. ഇതൊക്കെ അവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽനിന്നു തന്നെയാണ് എനിക്കു മനസ്സിലായിട്ടുള്ളത്.

മൈനാവതി—സരസ്വതിയെ നീ കണ്ടിരിക്കുന്നു, അല്ലേ?

വഞ്ജുലേ—കാണുക മാത്രമല്ല, സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അവളുടെ ബുദ്ധിമോശംകൊണ്ട് അവൾതന്നെയാണ് ഭീമസിംഹനും അവളുമായുള്ള ബന്ധത്തെപ്പററി എന്നോടു പറഞ്ഞത്.

മൈനാവതി—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അവളുടെ ചരിത്രം മുമ്പുതന്നെ നിക്കറിയുമെന്നു വരുന്നു.

വഞ്ജുലേ—ചിലതൊക്കെ അറിയും.

മൈനാവതി—അവൾ എല്ലാം പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ?

മൈനാവതിയുടെ ഈ ചോദ്യം വഞ്ജുലേഖ കേട്ടില്ല. പെട്ടെന്ന് അവളുടെ ആലോചന മററൊരു വഴിയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. അവൾ മൈനാവതിയുടെ കൈ പിടിച്ചുകൊണ്ടു "ഇതൊന്നും അറികയില്ലെന്നോ! കണ്ണുണ്ടായിട്ടും കാഴ്ചയില്ലെന്നോ! എല്ലാം പരസ്യമായിക്കഴിഞ്ഞു. സരസ്വതി

നിൻെറ സഹോദരിയാണ്. അവൾ ബുദ്ധിമോശംകൊണ്ടു നീചനായ ഭീമസിങ്ങിനെ ഭർത്താവാക്കി. ഇതു് അവൾ നിന്നോടുമാത്രം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. മററുള്ളവരുടെ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടു്, അതെ ആ ചതിയൻെറ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടു് അവളും ചില നീചകൃത്യങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെടേണ്ടിവന്നു. സഹോദരിയെ സഹായിപ്പാൻ നീയും പുറപ്പെട്ടു" എന്നു പറഞ്ഞു.

വജ്രലേഖ ഇങ്ങിനെ പരസ്യമായി പറഞ്ഞപ്പോൾ മൈനാവതി വജ്രലേഖയുടെ ചുമലിൽ നെററി കൊള്ളിച്ചു്, രണ്ടു കൈകളും കോൎത്തുപിടിച്ചു വജ്രലേഖയുടെ കഴുത്തിൽ ഒരു പൂണനൂൽപോലെ ഇട്ടു തേങ്ങികരയുവാൻ തുടങ്ങി.

"ഹാ! പ്രിയസഹോദരി! സരസ്വതി! ഇനി നിൻെറ രഹസ്യങ്ങൾ ഒളിച്ചുവെയ്ക്കുന്നതിന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ നിവൃത്തിയില്ല. നീ ചെയ്ത കുററത്തിന്നുള്ള ശിക്ഷ നീതന്നെ അനുഭവിക്കേണ്ടതാണു്" എന്നു കരയുന്നതിന്നിടയിൽ മൈനാവതി പറഞ്ഞു.

പെട്ടെന്നു പുറത്തുനിന്നു് ഒരു മണിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു. അധികം താമസിയാതെ ഒരു ഭൃത്യൻ വന്നു് "ചില പുരുഷന്മാരും നിങ്ങളുടെ സഹോദരി സരസ്വതിയും നിങ്ങളെ കാണ്മാൻ വരുന്നുണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇരുപത്തേഴാം അദ്ധ്യായം

ഇനി ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുകയോ?

ഭൃത്യൻ വന്നു് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ മൈനാവതി, ഇടിമുഴക്കം കേട്ട പാമ്പിനെപ്പോലെ നടുങ്ങി. വഞ്ജുലേഖയ്ക്കു് ഈ വർത്തമാനം ആനന്ദപ്രദമായിരുന്നുവെങ്കിലും അവളും വ്യസനഭാവം അഭിനയിച്ചു. രണ്ടാളും ഇരുന്നേടത്തുനിന്നു് എഴുന്നേല്ക്കുമ്പോഴേയ്ക്കു മൂന്നു പുരുഷന്മാരും ഒരു സ്ത്രീയും അവിടേയ്ക്കു വന്നു. വഞ്ജുലേഖ പ്രതാപസിംഹനെ കണ്ട ഉടനെ "ഹാ! നാഥ!" എന്നു പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തെത്തി. പ്രതാപസിംഹൻ അവളെ അത്യാനന്ദത്തോടുകൂടി തലോടിക്കൊണ്ടു് അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന സോഫയിൽ രണ്ടാളും ചെന്നിരുന്നു. പ്രതാപസിംഹൻ, "പ്രിയേ! ഒരാഴ്ചയോളമായി ബന്ധനത്തിൽപ്പെട്ടു കിടന്ന എന്നെ രക്ഷിച്ചു് ഇതാ ഇന്നു മഹാജനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ എന്നെ നീ ചേർത്തു. വിരോധികളുടെ ഏർപ്പാടുകളിൽനിന്നു രക്ഷ കിട്ടുമെന്ന ആഗ്രഹംതന്നെ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. നിന്റെ അസാധാരണസാമർത്ഥ്യം എന്നെ ആപത്തിൽനിന്നു വീണ്ടെടുത്തു. അതും ഒരാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ. അതിസമർത്ഥന്മാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കുകൂടി ചെയ്വാൻ കഴിയാത്ത നിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി എന്നെന്നും നിന്റെ യശസ്സിനെ നിലനിർത്തും. നിന്റെ തന്ത്രംകൊണ്ടു് ഈ ഇന്ദ്രപുരിയിലുള്ള കൊലപാതകികളെ ബന്ധനത്തിലും ആക്കി. ഇതു നിമിത്തം ഈ നാട്ടുകാർകൂടി എന്നെന്നും നിനക്കു കടപ്പെട്ടു" ഇങ്ങിനെ പലതും പറഞ്ഞു് അവളെ പുകഴ്ത്തി. എങ്ങിനെ പുകഴ്ത്താതിരിക്കും?

വഞ്ജുലേ—നാഥ! "മുല്ലപ്പൂമ്പൊടിയേറ്റുകിടക്കും കല്ലിനു മുണ്ടാമൊരു സൌരഭ്യം" എന്നല്ലേ പഴഞ്ചൊൽ? എനിക്കു വല്ല ഗുണവും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു് അവിടുത്തെ സംസൎഗ്ഗംകൊണ്ടുണ്ടായതാണു്. ദൈവകാരുണ്യംകൊണ്ടു് ഇന്നെങ്കിലും അവിടുത്തെ കാണ്മാനും എനിക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായി. എന്നാൽ ഇനി എനിക്കു് ഒരു അപേക്ഷയുണ്ടു്: ഇതുവരെ നടന്ന എല്ലാ സംഭവങ്ങളും ഈ നില്ക്കുന്ന മൈനാവതിക്കും എനിക്കും പറഞ്ഞുതരണം."

പ്രതാപസിംഹൻ—ഏതാണു് ആദ്യം പറയേണ്ടതു്?

വഞ്ജുലേ—ശിക്ഷയ്ക്കു് അൎഹന്മാരായ ഘാതുകന്മാർ ആരൊക്കെയാണു്?

പ്രതാപസിംഹൻ—മിക്കവരും വിചാരിച്ചതുപോലെ മൈനാവതി ഇതിൽ കുറ്റക്കാരിയല്ല. ഇതിന്റെ ഒക്കെ കാരണഭൂതൻ ഭീമസിങ്ങാണു്. എന്നാൽ മൈനാവതി, തന്റെ സഹോദരിയെ സഹായിക്കേണമെന്നു കരുതി കുറ്റങ്ങൾ മറച്ചുവെച്ചു. മൈനാവതിയുടെ പേരിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു കുറ്റം മാത്രമേ ഉള്ളു.

വഞ്ജുലേ—സരസ്വതിയും കുറ്റം ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ?

പ്രതാപസിംഹൻ—കേസ്സു വിചാരണയ്ക്കു വന്നാൽ അവൾ കുറ്റക്കാരിയല്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. സരസ്വതി ഭീമസിങ്ങിനെ ഭൎത്താവായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നിനക്കു് ആദ്യംതന്നെ അറിയാമല്ലോ. ചൂതുകളിച്ചു കാലം കഴിക്കുന്ന അവൻ, എന്നെ ഈ നാട്ടിൽതന്നെ നിന്നു കളയേണമെന്നു കരുതിനില്ക്കുന്ന ജയന്തൻ, സുന്ദരൻ മുതലായവൎക്കു വേണ്ടുന്ന സഹായങ്ങൾ ചെയ്വാൻ

തുടങ്ങി. ഞാൻ വീട്ടിൽനിന്ന് ഒടുവിലത്തെ ദിവസം പുറപ്പെട്ടപ്പോഴും നീ പറഞ്ഞതൊക്കെ ശരിയായിവന്നു. എന്നെ ചതിക്കേണ്ടതിനുതന്നെയാണ് ഇവർ സ്വയംപ്രഭയെ കട്ടത്. നമ്മെ സഹായിച്ച സരസ്വതിയെക്കൊണ്ട് ഈ കാൎയ്യത്തിൽ അവർ വിചാരിച്ചതൊക്കെ സാധിച്ചു. ജയന്തൻ, സരസ്വതിയെക്കൊണ്ട് ഈ കാൎയ്യങ്ങളൊക്കെ ചെയ്യിക്കാൻ മൈനാവതിയാണ് ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, ഭീമസിങ്ങ്, സുന്ദരൻ മുതലായവരെ പറഞ്ഞു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി. സരസ്വതി എന്നോടു പറഞ്ഞതൊക്കെ വാസ്തവമാണെങ്കിൽ സ്വയംപ്രഭയെപ്പററി മൈനാവതിക്ക് ഒരു വിവരവും ഇല്ല.

ഇങ്ങിനെ പ്രതാപസിംഹൻ പറഞ്ഞു നിൎത്തിയപ്പോഴും സരസ്വതി, പ്രതാപസിംഹന്റെ അടുത്തുചെന്നു തല കുനിച്ചുകൊണ്ട് "എല്ലാം പരസ്യമാക്കേണമോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

പ്രതാപസിംഹൻ—നീ കുററക്കാരിയല്ലെന്നു വരേണമെങ്കിൽ അങ്ങിനെതന്നെ ചെയ്യണം. നീ ഒളിച്ചുവെയ്ക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന കാൎയ്യം നിന്നെ കുററത്തിൽ പെടുത്തും.

ഇതു കേട്ടപ്പോഴും സരസ്വതിക്ക് ഒന്നുംതന്നെ പറയുന്നതിന്നു ശക്തിയില്ലാതായിത്തീൎന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞശേഷം "എന്നെ അപമാനിക്കേണമെന്നാണെങ്കിൽ അങ്ങിനെതന്നെ ചെയ്യുക. അതേ, അങ്ങിനെതന്നെ ചെയ്യുക". എന്ന് അവൾ വ്യസനത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ പറയുമ്പോഴും അവളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു വെള്ളം ധാരയായി ഒഴുകുന്നുണ്ട്. തൊണ്ടയിടച്ചുകൊണ്ടു വിചാരിച്ച

പോലെ അക്ഷരങ്ങൾ പുറപ്പെടുന്നില്ല. അവൾ തല കുനിച്ചുകൊണ്ട് ശിലാരൂപംപോലെ നിന്നു.

പ്രതാപസിംഹൻ—സരസ്വതി! നീ ലോകാപവാദത്തെ ഭയപ്പെടുന്നുവോ?

സരസ്വതി—ഇനി എന്തിനു ഭയപ്പെടുന്നു?

പ്രതാപസിംഹൻ—പിന്നെ ആരെപ്പററിയാണ് ഭയം?

സരസ്വതി—എൻെറ–എൻെറ–അച്ഛൻ—

പ്രതാപസിംഹൻ—അദ്ദേഹം ഈ വിവരങ്ങളൊന്നും അറികയില്ലേ?

സരസ്വതി—ഇല്ല.

പ്രതാപസിംഹൻ—അദ്ദേഹം ഇനി നിന്നെ എന്താണ് ചെയ്യുക?

സരസ്വതി—അദ്ദേഹം ഭേദപ്പെട്ട ഒരാളായതുകൊണ്ട് ഞങ്ങളെ വീട്ടിൽനിന്ന് ആട്ടിപ്പുറത്താക്കും.

പ്രതാപസിംഹൻ—ഇത്ര കാലമായിട്ടും അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയത് എങ്ങിനെ?

സരസ്വതി—കുറച്ചുകാലം ഞാൻ അച്ഛൻെറകൂടെ തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. പിന്നെ ചെറിയമ്മയുടെ അടുത്തു പോകുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞു് എൻെറ—അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി കാലം കഴിച്ചു. അതിന്നു ചെറിയമ്മയും എനിക്കു സഹായിച്ചുവന്നു. എൻെറ ഈ കൃത്യവും മററൊരു രഹസ്യവും ചെറിയമ്മയുടേയും ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടേയും സഹായത്താൽ ഇന്നുവരെ പരസ്യമാവാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. എൻെറ ബുദ്ധിമോശംകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെയൊക്കെ വന്നുകൂടി. ഇപ്പോൾ ആ വക കൃത്യങ്ങളൊക്കെ എന്നെ വ്യസനിപ്പിക്കുന്നു. എന്തു ചെയ്യും! എന്നെ വല്ലവരും വെടിവെ

ച്ചു കൊല്ലുമെങ്കിൽ അവക്ക് ഒരു പാപവും ഉണ്ടാകുന്ന തല്ല. അവരാണ് എന്റെ ബന്ധുക്കാം. എന്നൊപ്പോലെയുള്ള പാപികാം ഇനിയെങ്കിലും ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാകാതിരിക്കട്ടെ.

പ്രതാപസിംഹൻ—ഭീമസിങ്ങിനെ നീ വരിച്ചത് എങ്ങിനെ? അവൻ ഒരു ദുൎമ്മാൎഗ്ഗിയാണെന്ന് നീ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലേ?

സരസ്വതി—ആ കഥ വളരെ വിസ്താരമുള്ളതാണ്. കണ്ണുണ്ടായിരുന്നിട്ടും കാണ്മാനുള്ള ശക്തി എനിക്കില്ലാതെ പോയി. ബുദ്ധിയുള്ളവളായിരുന്നിട്ടും ഞാൻ ആലോചനാശക്തി ഇല്ലാത്തവളായിപ്പോയി. കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞ പൊട്ടക്കിണററിലാണ് വീഴുന്നതെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല. എന്റെ ജന്മം ഇത്രയും മോശമായിപ്പോയല്ലോ! അയ്യോ! ഞാൻ എന്തിനു ജനിച്ചു!

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു് അവാം പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

പ്രതാപസിംഹൻ—സരസ്വതി! നീ കരയാതിരിക്കു. കഴിഞ്ഞ കഥയെപ്പററി വിചാരിച്ചു കരഞ്ഞതുകൊണ്ടുള്ള ഫലം എന്താണ്? ഭീമസിങ്ങു നിന്നെ പറഞ്ഞു മയക്കി, ഇല്ലേ?

സരസ്വതി—ഇല്ലില്ല. ഞാൻതന്നെയാണ് അവനെ കണ്ടു മയങ്ങിപ്പോയതു്. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ആയിത്തീരാനുള്ള കാരണം ഞാൻതന്നെയാണ്. അയ്യോ! അതൊക്കെ ഞാൻ—ഞാൻ—എങ്ങിനെ—

പ്രതാപസിംഹൻ—മതി, മതി. അതൊക്കെ മനസ്സിലായി. ഏതു കാൎയ്യവും മുൻകൂട്ടി ആലോചിക്കാതിരുന്നാൽ ഇങ്ങിനെയൊക്കെ വന്നുചേരും. ഇതിനെപ്പററിയുള്ള

ഗുണദോഷങ്ങൾ അറിവാൻ ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നിട്ടും നി മയങ്ങിപ്പോയി. നിന്റെ വിധി ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കെ ബുദ്ധി എങ്ങിനെ നല്ല വഴിയിൽ പോകും? ഇരിക്കട്ടെ, മറ്റൊരു വിവരം ഞാൻ ചോദിക്കട്ടെ?

സരസ്വതി—നിങ്ങൾതന്നെ പറയുന്നതാണ് നല്ലത്. ലജ്ജ തലപിടിച്ചു താഴ്ത്തുന്നു. വ്യസനം തൊണ്ടയിൽ പിടികൂടുന്നു.

പ്രതാപസിംഹൻ പറഞ്ഞു:—"വജ്രലേഖേ! മൈനാവതിയും സരസ്വതിയും കരാറു ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു തെളിയിക്കുന്ന ചില വിവരങ്ങൾ കേൾപ്പാൻ നീ കാത്തിരിക്കയാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ അതൊക്കെ ഭീമസിങ്ങിനേയും ജയന്തനേയും പോലീസ്സുകാർ പിടിച്ചശേഷം സരസ്വതി എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതൊക്കെ ഞാൻ തന്നെ നിന്നോടു പറയേണമെന്നാണ് ഇപ്പോഴും സരസ്വതി പറയുന്നത്. അതുകൊണ്ടു പറയാം:—

"സരസ്വതി ഭീമസിങ്ങിനെ ചേൎന്ന് ഒരു കൊല്ലം തികയുന്നതിന്നു മുമ്പ് ഒരു ചെറു പെൺകുട്ടിയുടെ അമ്മയായിത്തീൎന്നു. അതു നിമിത്തം അവളുടെ രഹസ്യത്തെ മറച്ചുവെയ്ക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതായി. ഒടുവിൽ ചിററമ്മയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം ആ കുട്ടിയെ വളൎത്തുന്നതിന്നു ഭാസ്കരവിലാസത്തിൽ ഗൌരീശങ്കരയ്യരെ ഏല്പിച്ചു. ഇതാണ് സരസ്വതിയുടെ ആദ്യത്തെ ചരിത്രം.

"സംഗതിവശാൽ ഭീമസിങ്ങിന്നും ജയന്തനും എന്നെ നശിപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന വിചാരം തുടങ്ങി. വല്ലതും ഒരു കേസ്സുണ്ടാകുനിയാൽ ഞാൻ പുറത്തു വരുമെന്ന് അവർ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. അതിന്നു സരസ്വതിയെക്കൊണ്ടു

സ്വയംപ്രഭയെ അപഹരിപ്പിച്ചു. അവരെ ഭയന്നു സര
സ്വതിക്ക് അങ്ങിനെ ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. അവരുടെ കൊ
ട്ടിന്നനുസരിച്ച് ആടാതിരിപ്പാൻ സരസ്വതിക്ക് എങ്ങി
നെ കഴിയും! ദുഷ്ടസഹവാസംകൊണ്ട് അവസാനംവരെ
തിന്മയല്ലാതെ നന്മ എങ്ങിനെ ഉണ്ടാകും? അവരുടെ സഹ
വാസംകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെയൊക്കെ അവറ്റക്ക ചെയ്യേണ്ട
തായി വന്നു. മൈനാവതിയും എന്തു ചെയ്യും? സഹോദ
രീസ്നേഹം അവളെയും നിർബ്ബന്ധിച്ചു. ഇതൊക്കെ ചെ
യ്യുന്നതിന്ന് ഇഷ്ടമില്ലെങ്കിലും സഹായിപ്പാനിടയാക്കിയതു
സഹോദരീസ്നേഹം മാത്രമായിരുന്നു. സുന്ദരൻ ഭീമസിങ്ങി
ന്റെ ഒരു പഴയ ഭൃത്യനായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവൻ സര
സ്വതിയുടേയും മൈനാവതിയുടേയും മദ്ധ്യത്തിലുള്ള ഒരു
ദൂതനായിത്തീൎന്നു. ഭീമസിങ്ങ്, മൈനാവതിയുടെ ആവ
ശ്യപ്രകാരമാണ് ഇതൊക്കെ ചെയ്യുന്നതെന്നു സുന്ദരനേ
യും മററും പറഞ്ഞു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി. ഞാൻ ആദ്യം
വിചാരിച്ചിരുന്നപോലെത്തന്നെ ഭീമസിങ്ങ് ഒരു കുടിയനും
കൂടിയാണ്. സരസ്വതി ആ കുടിയന്റെ കയ്യിൽ അക
പ്പെട്ടതുകൊണ്ട് അവറ്റക്ക് ഈ അപമാനവും വ്യസനവും
ഇപ്പോഠം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇതിൽ ഭീമസിങ്ങിന്നു
മാത്രമാണ് വലുതായ കുററം."

ഇങ്ങിനെ പ്രതാപസിംഹൻ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ച
ശേഷം വജ്രലേഖ, "പ്രാണനാഥ! സരസ്വതിയും മൈനാ
വതിയും ഇതിൽ കുററക്കാരല്ലെന്നു തെളിഞ്ഞതുകൊണ്ട്
എന്റെ ഭാരം തീൎന്നു." എന്നു പറഞ്ഞു സരസ്വതിയോട്,
"സരസ്വതി! എന്റെ ഭൎത്താവിന്റെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചതു
നീയാകകൊണ്ട് ഇനി ഒന്നിന്നും ഭയപ്പെടേണ്ട. ആ ദുഷ്ട

ൻെറ സഹവാസം വിട്ടുകളക. അക്രമികളുടെ സഹവാസംകൊണ്ടുള്ള ഫലം ഇതൊക്കെ ആണെന്നു് ഇപ്പോഴം ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടില്ലേ? നിന്നെ ചീത്തപ്പെടുത്തിയ ആ ദുഷ്ടൻ അതിനുള്ള ഫലം അനുഭവിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. കഴിഞ്ഞ കഥയെപ്പററി ഓൎത്തു വ്യസനിച്ചിട്ടു ഫലമില്ല. ഇതുവരെ നടന്നതൊക്കെ മറന്നുകളയുക. നിനക്കു് എപ്പോഴം ആവശ്യമുണ്ടോ അപ്പോഴം ഞാനും എൻെറ ഭൎത്താവും നിന്നെ സഹായിപ്പാൻ ഒരുക്കമുണ്ടെന്നു നീ വിശ്വസിക്കുക." എന്നു പറഞ്ഞു് അവളേയും സമാധാനപ്പെടുത്തി.

ഗണപതിദാസ്സും മററും പ്രതാപസിംഹനോടു യാത്ര പറഞ്ഞു പോയതിൽപിന്നെ സരസ്വതി, "ഞാൻ വല്ലവിധത്തിലും ഈ ദേഹത്തെ നശിപ്പിക്കും. തീൎച്ചയായും നശിപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ലോകാപവാദംകൊണ്ടു മലിനപ്പെട്ട ഈ ദേഹത്തെ ഇനി ഒരു നിമിഷംപോലും ചുമന്നു നടപ്പാൻ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല." എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചു. "പ്രിയസഹോദരി! നീ വ്യസനിക്കാതിരിക്കുക. നീ മറെറാരുവനോടുകൂടി ചേൎന്നു ജീവിതം നടത്തുക. എന്നാൽ കഴിയുന്ന സഹായം ഞാനും ചെയ്യാം." എന്നു മൈനാവതിയും പറഞ്ഞു് അവളെ സമാധാനപ്പെടുത്തി.

ഇരുപത്തെട്ടാം അധ്യായം

സത്യം വെളിപ്പെട്ടു.

പ്രതാപസിംഹനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിരോധികൾ ചതിച്ചതും മറ്റും അറിവാൻ വായനക്കാർ ധൃതിപ്പെടുന്നുണ്ടായിരിക്കും; പറയാം:—

ജയന്തൻ സാധാരണയായി താമസിക്കാറുള്ള ആ വീട്ടിലേയ്ക്കു് അവനും സുന്ദരനും കയറിച്ചെല്ലുന്നതു കണ്ടു പ്രതാപസിംഹനും ആ വീട്ടിലേയ്ക്കു കയറിച്ചെന്നു. പ്രതാപസിംഹനെ കണ്ടപ്പോൾ വളരെ ഭയമുള്ളതുപോലെ നടിച്ചുകൊണ്ടു സുന്ദരൻ, "ഞാൻ ഇതിൽ കുറ്റക്കാരനല്ല. എന്നാൽ കുറ്റക്കാരൻ ഇന്ന ആളാണെന്നു് എനിക്കറിയാം. അകത്തു വന്നാൽ സ്വകാര്യമായി പറയാം." എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഒരു മുറിയിലേയ്ക്കു ചെന്നു. ഇവനു തന്നോടു കാണുമ്പോൾ ഇത്രയും ഭയമുണ്ടായതു മുമ്പു പിടിച്ചു ശിക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടായിരിക്കുമെന്നു കരുതി പ്രതാപസിംഹനും പിന്നാലെതന്നെ ആ മുറിയിലേയ്ക്കു കടന്നു. പെട്ടന്നു് ഒരാൾ പിൻഭാഗത്തുകൂടി പിടിച്ചു മലർത്തിയിടുകയും, ഒരുതരം വിഷത്തിൽ മുക്കിയിരുന്ന പരുത്തി അയാളുടെ വായിൽ കുത്തിത്തിരുകുകയും, അദ്ദേഹം ബോധരഹിതനായിത്തീരുകയും ഒരു ക്ഷണംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു. കുറേനേരം കഴിഞ്ഞു ബോധം വന്നപ്പോൾ തന്നെ ഒരു ഇരുട്ടറയിൽ കെട്ടിയിട്ടിരിക്കയാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലായി. "ഓ! വിഡ്ഢിത്തം പറ്റി" എന്നു പറഞ്ഞു വ്യസനിച്ചു.

രണ്ടാമത്തേദിവസം പ്രതാപസിംഹനെ കടലിൽ തള്ളിയിട്ടു കൊല്ലാനാണു് ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്നതു്. എ

ന്നാൽ ആ ഘാതുകന്മാർ വിചാരിച്ചപോലെ ചെയ്വാൻ ദൈവം അനുവദിച്ചില്ല. ഒരു സമയം അധികാരസ്ഥന്മാർ അറിഞ്ഞെയ്ക്കുമോ എന്ന ഭയം അവൎക്കുണ്ടായി. അതിന്നു് അവർ ഒരു യുക്തി കണ്ടുപിടിച്ചു. അതായതു പ്രതാപസിംഹൻ ബോധരഹിതനായി കിടന്നപ്പോൾ കൈവശപ്പെടുത്തിയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈരമോതിരം, ഒരു ശവത്തിന്മേൽനിന്നു ചെറുവിരൽ മുറിച്ചെടുത്തു് അതിൽ കോൎത്തു് ഒരു ചെറുപെട്ടിയിലാക്കി മൈനാവതിയുടെ പക്കൽ കൊടുക്കാമെന്നും, ആയതു തക്കതായ പ്രതിഫലത്തോടുകൂടി അധികാരസ്ഥന്മാരുടെ പക്കൽ കൊടുത്തു പ്രതാപസിംഹൻ മരിച്ചു എന്നു് ആക്കിത്തീൎക്കാമെന്നും അവർ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. സുന്ദരന്റെ പക്കൽനിന്നു് ആ വിരലും മോതിരവും വഞ്ജുലേഖ കൈവശപ്പെടുത്തിയതും മറ്റും വായനക്കാർ ഓൎക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഭീമസിങ്ങു്, ജയന്തൻ മുതലായവരെ കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കി. കുററത്തിന്നു തക്ക ശിക്ഷ ഓരോരുത്തൎക്കും കിട്ടി. എന്നാൽ ഭീമസിങ്ങിന്നുള്ള ശിക്ഷ ഇതുകൊണ്ടായില്ല. ജയിലിൽപെട്ടു് ഒരു മാസം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പു തന്നെ അവന്നു "ശൂലവേദന" എന്ന രോഗം പിടിപെടുകയും, രണ്ടുമാസത്തോളം അവിടെ കിടന്നു കഷ്ടപ്പെട്ടശേഷം ഇഹലോകവാസംതന്നെ വിടുകയും ചെയ്തു.

മൈനാവതി യാതൊരു കുററവും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും, ഒരു ഉത്തമസ്ത്രീയാണെന്നും ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു ബുദ്ധിസാഗരയ്യർ അവളെ വിവാഹം ചെയ്തു.

ഗണപതിദാസ്സ് ചെയ്ത സഹായത്തെ ഓൎത്തു സ്വയംപ്രഭയെ അവളെ വളൎത്തിയ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പ

കൽ ഏല്പിക്കുന്നതിനു പ്രതാപസിംഹൻ അദ്ദേഹത്തെ ഏല്പിക്കുകയും, അതിനുള്ള ബഹുമതി അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടാനിടയാക്കുകയും ചെയ്തു. സജ്ജനങ്ങൾ തങ്ങളെ സഹായിച്ചവരെ ഉയർത്തിയാണല്ലോ അവരവരുടെ യശസ്സിനെ വളർത്തുക.

വജ്രലേഖയുടെയോ പ്രതാപസിംഹന്റെയോ പേർ കേൾക്കുമ്പോൾ ഇന്നും നാട്ടുകാർ സന്തോഷിക്കുന്നതും "അവർ ദീർഘകാലം ജീവിച്ചിരിക്കട്ടെ" എന്ന് അനുഗ്രഹിക്കുന്നതും സാധാരണയാണ്.

പ്രിയ വായനക്കാരേ! സത്യത്തെ മറച്ചുവെയ്ക്കാൻ കഴികയില്ല. സത്യം എങ്ങിനെ ആയാലും പുറത്തുവരും.

സത്യത്തെ പുകഴ്ത്തുവിൻ! സത്യത്തെ സ്തുതിപ്പിൻ!!

സമാപ്തം.